

VƯỢT SÔNG OVER BØLGENE

TẠP CHÍ THÔNG TIN VĂN HÓA XÃ HỘI CỦA HỘI NGƯỜI VIỆT TỰ NẠN TẠI NA UY
TIDSSKRIFTET FOR VIETNAMESISKE FLYKTNINGER I NORGE - NR. 1. FEB. 2013

FOKUS

REVISJON

Medlem i Den norske Revisorforening

Thy Nguyen Siviløkonom/Registrert revisor

mobil: 48 24 71 60 • *telephone:* 22 15 88 88 • *faks:* 22 15 66 66

e-post: thy@fokusrevisjon.no • *www.fokusrevisjon.no*

adresse: Sognsveien 64 - 0851 Oslo

VĂN PHÒNG KIỂM TOÁN NGƯỜI VIỆT ĐẦU TIÊN Ở OSLO
PHỤC VỤ QUÝ ĐỒNG HƯƠNG TỪ 2003

TẬN TÂM - KINH NGHIỆM - UY TÍN

- KIỂM TOÁN (REVISJON)
- KẾ TOÁN (REGNSKAP)
- LƯƠNG BỔNG (LØNN)
- THUẾ (SKATT, MVA)
- KHAI THUẾ CÁ NHÂN, CÔNG TY
- CỐ VẤN VỀ TÀI CHÁNH, MỞ CÔNG TY,
- CỐ VẤN ĐIỀU HÀNH VÀ QUẢN LÝ CƠ SỞ THƯƠNG MẠI
- CỐ VẤN VỀ THUẾ, TÀI CHÁNH

CHÚNG TÔI NÓI TIẾNG VIỆT

XIN VUI LÒNG LIÊN LẠC ANH THY (NGUYỄN TRƯỜNG THY)

Số 1 - 2013

Utgivelsesdato: 31.08.2013

Vượt Sóng / Over bølgene

Postboks: 633 Sentrum

0106 Oslo, Norway

epost: vuotsong@vietnet.no

Org. 992662697

Bankkonto: 6236 06 40111

Chủ nhiệm / Redaktør: Trần Hồ Chánh Trung

Chủ bút / Redaksjonssjef: Phạm Sĩ Việt

Tổng Thư ký/ Generalsekretær: Phạm Bá Công

Thủ quỹ / Finansier: Huỳnh Phương

Tóm lược Nauy / Koordinator: Tôn Thất Sơn

Hình bìa / Bokomslag: Rồng năm Quý Tỵ - NMT

TRONG SỐ NÀY:

- Lá thư Tòa soạn (Redaksjonelle brev) / Phạm Sĩ Việt 4
- Dòng thơ Kim Tiên/ Thơ (Dikt) 5
- Buổi hội thảo về Tượng Đài Tỵ Nạn 19.01.2013 (Referat om tema angående vietnamesiske flyktningers minnesmerke 19.01.2013) 6
- Đã Sự Đời (Meditasjon av livet) / Thơ (Dikt) / Vivi 18
- Nghịch lý Abeline (Abeline paradokset) / Song Vũ 19
- Trang Thiếu Nhi (Barnas side) / Phạm Xuân Lan 22
- Vén Màn Bí Mật 5 (Avsløring Av Hemmeligheten 5) / Trương An Nam 25
- Hoa Biển Vu Vơ (Sjøblomst Formålsløs) / Thơ (Dikt) / Vivi 28
- Ôi! Barracuda (Oh! Barracuda) / Nguyệt Quỳnh 29
- Đánh! (Ikke Ydmykende Overgivelse!) / Hồ Ngọc Nhuận 31
- Hãy Chụp Giùm Tôi (Vennligst Ta Bilder For Meg) / Thơ (Dikt) / Trần Văn Lương 32
- Xướng họa Năm mới - Quý Tỵ (Nytt År - Slange) / Thơ (Dikt) / Bạch Ngọc Phước 34
- Hoa Sủ (Ukuelig Blomster) / Thơ (Dikt) / Dĩ An 35
- Cô Giáo Ngụ (Lærer av republikken) / Thần Long 36
- Cháy nhà (Brannen gikk ut mus) / Ngô Minh Hằng 42
- Thế hệ cộng tác viên mới của chế độ Cộng sản (Ny generasjon av samarbeidspartnere kommunismens) / Bửu Long 43

NHÀ VIỆT NAM VIETNAMHUSET

TORGATA 31, 0183 OSLO, etg. 2

Epost: post@vietnamhuset.no

BẠN THÍCH THAM GIA SINH HOẠT NÀO? NOE FOR DEG?

1. TIẾNG VIỆT CHO TRẺ EM
VIETNAMESISKKURS FOR VIETNAMESISKE BARN
 2. TIẾNG VIỆT CHO NGƯỜI NA-UY
VIETNAMESISKKURS FOR NORDMENN
 3. HỌC THÊM TOÁN LÝ HÓA (đủ lớp)
STØTTEUNDERVISNING I MATTE, FYSIKK OG KJEMI
 4. TIẾNG NA-UY CHO NGƯỜI BẮT ĐẦU LẠI
 5. TẬP ĐÀN (DƯƠNG CẨM, VỸ CẨM, TÂY BAN CẨM)
PIANO, FIOLIN, GITAR FOR NYBEGYNNERE
 6. HỌC VI TÍNH (cho người lớn tuổi)
DATA OG INTERNETT FOR ELDRE
 7. TẬP VÕ BÌNH ĐỊNH (Võ cổ truyền Việt Nam)
TRADISJONELL VIETNAMESISK KAMPSPORT
 8. TẬP YOGA
 9. THẢO LUẬN CÁC VẤN ĐỀ XÃ HỘI
SAMFUNNSDEBATT
- HOẶC BẠN CHỈ MUỐN GẶP GỠ BẠN BÈ, ĐỒNG HƯƠNG
ELLER DU VIL BARE VÆRE SAMMEN MED NOEN
- * BÈN TÁCH CÀ PHÊ - OVER EN KOPP KAFFE/TE
 - * BÈN BÀN CỜ - VED ET SJAKKBRETT
 - * ĐỌC SÁCH BÁO TIẾNG VIỆT - VED EN BOKHYLLE
 - * BÀN PINGPONG - VED ET BORDTENNISBORD
 - * TRẺ EM CÓ DATASPILL - MED NOE DATASPILL

HÃY GHÉ NHÀ VIỆT NAM! STIKK INNOM VIETNAM HUSET!

MỞ CỬA:

Mandag - Torsdag: 10:00 - 21:00 giờ

Fredag - Lørdag: 12:00 - 23:00 giờ

Cuối tuần có chương trình đặc biệt sẽ thông báo riêng,

xem trang www.vietnet.no

Egen kunngjøring for spesielle anledninger, ofte i helgen,

se også www.vietnet.no

liên lạc: post@vietnamhuset hoặc mob.: 451 16 004

OVER BØLGENE

Tidsskriftet for vietnamesiske
flyktninger i Norge, utgitt og
distribuert av Det Vietnamesiske
Flyktningeforbundet i Norge

Støttet av Norsk Kulturråd
NORSK KULTURRÅD
Arts Council Norway

Đọc và cổ động
Vượt Sóng

Cá thư tòa soạn Leder

Cùng quý độc giả,

Rất cần thiết để nói lên lời tạ lỗi chân tình đến với quý độc giả của Vượt Sóng, chúng tôi hầu như không thể tận dụng sự cố gắng nào hơn để đáp ứng sự mong mỏi của quý vị khi Vượt Sóng ngày càng trễ nải và cứ trễ nải. Hơn bao giờ hết, kính mong quý vị nhận nơi đây một lời tạ lỗi ngoài ý muốn này.

Như quý vị cũng đã biết, kể từ đầu năm đến nay thời điểm mà Hội Người Việt Tỵ Nạn gặp phải vô vàn khốn khó đổ ập lên Ban Chấp Hành chúng tôi. Vì thế tờ Vượt Sóng cũng cùng chung nghiệt ngã.

Song hành với những khó khăn này chúng tôi lại gặp các khó khăn khác, đó là thiếu trầm trọng cộng tác viên trong Ban Biên Tập hầu giúp Vượt Sóng phát hành đúng kỳ hạn. Thêm vào đó, việc hụt hẫng ngân sách chi phí cho mỗi ấn bản là điều mà chúng tôi chẳng biết trông cậy vào ai. Tính đồ đồng mỗi kỳ báo chúng tôi ấn hành tối thiểu 600 ấn bản, với mỗi ấn bản dày 64 trang. Nội tiền in ấn mất hơn 20.000 kr, tiền in bao bì 1.500 kr, tiền cước phí gửi bằng bưu điện 7.500 kr. Như thế cứ mỗi 3 số báo trong năm chúng tôi phải chi đến hơn 87.000 kr. Trong khi đó chúng tôi nhận từ cơ quan tài trợ Norsk Kulturråd chưa được phân nửa số tiền trên, tức 40.000 kr cho 1 năm. Vậy hơn phân nửa thiếu hụt chúng tôi tìm đâu ra? Xin thưa, chỉ biết trông nhờ vào tiền niêm liễm của quý vị.

Hôm nay Vượt Sóng hân hạnh đến với quý vị một lượt 2 ấn bản. Để giải quyết với những khó khăn vừa trình bày ở trên, trước tiên Vượt Sóng kể từ ấn bản này chúng tôi phải thu hẹp số trang lại, đồng thời phải thay đổi phương cách làm việc cho phù hợp với nguồn tài chánh vốn ít ỏi mà chúng tôi phải thận trọng cân nhắc, dù có phải bỏ công sức ra nhiều hơn.

Dĩ nhiên thật sự có vất vả, nhưng chúng tôi vẫn được sự khích lệ tinh thần từ quý vị và tin tưởng rằng quý vị luôn ở bên cạnh chúng tôi, hỗ trợ chúng tôi và tiếp sức cho chúng tôi. Mà cách trợ lực thực tế nhất là quý vị sẽ sẵn lòng đóng niên liễm hội viên mỗi năm, chúng tôi sẽ dùng một phần tiền đó để chi phí cho Vượt Sóng. Vì có đóng niên liễm là có hỗ trợ cho Vượt Sóng, có đóng niên liễm tức là muốn Vượt Sóng tránh đi đến chỗ phải đình bản một cách oan uổng.

Kèm theo Vượt Sóng này có 1 bankgiro đóng niên liễm năm 2013, kính mong quý vị nếu ai chưa đóng nên nhanh tay sớm cho. Thành thật đa tạ!

Xin kính gửi đến quý vị một lời chào trân trọng,

VƯỢT SÓNG
Phạm Sĩ Việt
(Chủ bút)

Kjære lesere,

Vi beklager sterkt overfor våre lesere av "Vuot Song" over de stadige forsinkelser av utgavene. Mer enn noen gang, beklager vi for disse forsinkelsene, som er skjedd utenfor vår vilje.

Som Dere kanskje allerede vet; har styret i Den Vietnamesiske Flyktningeforeningen vært utsatt for flere utfordringer siden starten av året. Dette har også preget "Vuot Song".

I parallell med nevnte utfordring; møter vi også vanskeligheter, blant annet mangel på ressurs i redaksjonen for å kunne rekke tidsfrister for utgivelsen av "Vuot Song". I tillegg til dette, er det den vanskelige økonomiske situasjonen som redaksjonen er inne i. Det trykkes i gjennomsnittlig 600 eksemplarer av hver utgave, med en tykkelse på sider. Kostnaden for trykk alene er på 20.000 kroner, pakking på 1.500 kroner og porto på 7.500 kroner. Med andre ord, med 3 eksemplarer i året medfører dette en total kostnad på 87.000 kroner. Støtten fra norsk Kulturråd er under halvparten av kostnaden, altså på 40.000 kroner. Fokuset har vært å finne midler til å dekke resterende kostnader. Kjære lesere, konklusjonen er at vi må bare håpe på Deres bidrag via medlemskontingent.

La meg få lov å presentere Dere for denne utgaven av "Vuot Song" som består av 2 utgaver. I forbindelse med den økonomiske utfordringen nevnt overfor; vil "Vuot Song" fra og med denne utgaven inneholde færre sider, samtidig som vi vil foreta flere grep for å møte kostnadsbudsjettet.

Selv om dette til tider er tungt, er "Vuot Song" drevet frem ved hjelp av psykisk støtte fra Dere. Vi håper og tror at Dere alltid er sammen med oss, støtter oss i dette arbeidet. Desto, ikke mindre viktig, er Deres bidrag ved å betale den årlige medlemskontingent. Noe av disse midlene vi gå til å dekke "Vuot Song" budsjettet. Ved å betale medlemskontingenten vil det bety at Dere støtter "Vuot Song" og bare ved slikt støtte vil "Vuot Song" bestå.

Vedlagt denne utgaven av "Vuot Song" er en innbetalingsgiro for medlemskontingent 2013.

Vi ber alle som av en eller grunn ikke har betalt om å betale inn så fort som mulig. Dette setter vi veldig pris på.

Med de beste hilsener,

Leder VUOT SONG
Pham Si Viet
(Ansvarlig redaktør)

1.1.11 TS. Kim Tiên tên thật Phạm Kim Tiên. Vượt biên năm 1980, được tàu Na Uy vớt và định cư tại Na Uy từ năm 1981.

Tốt nghiệp kỹ sư vi tính tại đại học đường Norwegian University of Science and Technology. Lấy bằng đại học sư phạm tại University of Oslo. Từng là giáo sư trung học cấp 3 về các môn Việt ngữ, toán và vi tính. Là thông dịch viên các cơ sở thông dịch tư nhân và tòa án. Hiện làm việc tại trường đại học kinh tế BI Norwegian Business School.

Kim Tiên cho ra đời khoảng 350 bài thơ thuộc nhiều thể loại khác nhau, trong đó có một số được phổ thành ca khúc. Ngoài thơ, Kim Tiên còn sáng tác các đoản văn giá trị.

Dòng thơ, văn Kim Tiên là ngôn ngữ ẩn chứa tâm trạng đầy vơi khắc khoải, một tâm trạng chịu đựng pha lẫn chút trào phúng giữa giòng đời cô độc mà người thương nữ viễn xứ Kim Tiên không còn một Tổ quốc dấu yêu để tôn thờ, không còn nơi chôn nhau cắt rốn thuở năm nôi để ấp ủ.

Vượt Sóng xin trân trọng giới thiệu nhà thơ Kim Tiên và mong độc giả lắng lòng với Kim Tiên bằng thân phận của kẻ lưu vong...

Xin anh chút thôi

Còn đâu

Anh một đời lưu lạc
Em trọn kiếp gian nan
Thặng ngày sâu viễn xứ
Thời gian chắt ngón ngang

Ta nhìn nhau nuôi tiếc
Xót thương ánh trăng vàng
Sáng phượng trời ký ức
Nay mảnh vỡ nát tan..

Cô vá hồn buốt rạt
Chao ôi.. ướm mắt môi
Quê người sương tuyết phủ..
Gót ngà mãi chờ với

Em đọng đầy giọt đắng
Thời gian hững hờ trôi
Cô níu dư hương cũ
Ôi.. rã rời tim cô...

Em kiếm nơi nao hạt nắng vàng
Đông về ấp ủ đời xuân sang
Anh ơi tuyết đổ hồn thơ lạnh
Dáng hạc tha phượng kiếp ngỡ ngang

Hãy ngắm nhìn em một chút nhé
Cho lòng ấm lại lúc thu tan
Hưởng nồng gió quện mi cay ướm
Nét ngọc ai nâng nôi muôn màng

Hãy vuốt tóc em một chút thôi
Chút thôi, tim âm dạ bội hồi
Cho em thấy lại xuân nồng thắm
Hoa nở ân tình đượm mắt môi

Hãy nắm tay em cho chặt nhé
Đề em yên dạ thặng ngày trôi
Hồn Tiên lạc lỏng bỏ nhân thế
Đông rét cô liêu.. quện kiếp đời..

Một chút thôi.. xin một chút thôi
Chim uyên sẽ hót mãi trên môi
Hoa xuân sẽ xóa viên băng tuyết
Hạnh phúc vườn mình.. diễm tuyết ôi...

Chiều cô lữ

Chiều ơi.. sầu lữ thứ.
Gió bụi nhâu tâm tư.
Khói sương bay ngập lối
Hồn nhỏ giọt tình hử..

Sợ buồn giăng xứ lạ.
Hàng hôn sâu nhớ nhà.
Tiếng ai hát ai oán.
Tình hoài hương xót xa.

Ôi nỗi sầu ly biệt.
Mảnh trăng thê lệ thê.
Rã tan từng khúc ruột.
Mưa tâm tã hồn quê..

Chim lạc đàn viễn xứ.
Bay về đâu mỗi chiều.
Ngày qua.. rồi ngày lại.
Giá buốt.. miền cô liêu...

BUỔI HỘI THẢO VỀ TƯỢNG ĐÀI TỶ NẠN 19-01-2013

REFERAT OM TEMA ANGÅENDE VIETNAMESISKE
FLYKTNINGERS MINNESMERKE 19-01-2013 KL. 16:15
VED RÆLINGEN VIDERE GÅENDE SKOLE

Quang cảnh lễ chào quốc kỳ trước khi vào chương trình hội thảo

Kort ressyme

I 2009 planla vietnamesiske båtflyktninger i Norge å snakke om å reise et minnesmerke med formål:

- Å takke Norge som har plukket oss opp fra havet og har gitt oss et verdig- og fritt liv i Norge;

- Å minnes samtidig vår landsmenn som har omkommet under flukten fra det grusomme kommunistpartiet i Vietnam etter 30.04.1975.

I en generalforsamling den 01.05.2010, blede vietnamesiske organisasjonene enige om at prosjektet skulle realiseres under ledelsen av Det Vietnamesiske Flyktningeforbundet-Norge (DVFF). Komiteen av Vietnamesiske Flyktnings Minnesmerke (VFM) som bestod av medlemmer fra DVFF, ble som følge dannet 24-05-2010.

Siden da hadde VFM direkte kontakt med Oslo Kommune- og Norsk Maritimt Museum (NMM) som har gitt byggetillatelse i dets lokale.

I forbindelse med noen avtalepunkter som NMM som har presentert som stod i strid med DVFFs målsetninger, noe som ikke ble redegjort tydelig av komiteens leder fra begynnelsen. Som følge av det, tok DVFF-styreleder Trung Tran, som blevalgt den 10.06.2012, med NMM-direktør i brevform datert 23-11-2012.

I NMM-vedtaket datert 16-12-2010, fremkommer 5 punkter, hvor bl.a. punkt 3. har gitt DVFF mye bekymringer knyttet til følgende sitat: "Monumentet må gis en politisk nøytral utforming og hverken i prosjekteringsfasen eller senere brukes for politiske manifestasjoner eller andre politiske formål".

Generalforsamlingen ble holdt for å diskutere problemstillingen og å finne en akseptabel løsning.

Deltakelse:

- DVFF-styreleder og styremedlemmer

- DVFF-styrerådgivere

- VFM-komiteen

- Om lag 150 personer fra forskjellige regioner i Norge.

- Særlig sivil arkitekt Son Chau Do fra Bergen var tilstede.

Presentasjon av prosjektet –og problemstillingen:

+ Fra DVFF-styreleder Trung Tran:

Som nyvalgt styreleder føler han en plikt overfor landsmenn å presentere problemstillingen etter direkte kontakt med NMM-direktør i 11.2012 vedrørende følgende ordlag "ingen politiske manifestasjoner".

Trung Tran ønsker en avklaring fra VFM-komite og et tett samarbeid med VFM-komite.

+ Fra VFM-leder Nguyen Duc Hoa.

- Han bekrefter at avtalen med NMM ikke er signert.

- Nguyen Duc Hoa gir inntrykk at prosessen har gått veldig greit fram til nå, ogat prosjektet skal være ferdig i slutten av våren 2013.

+ Fra sivilarkitekt Son Chau Do:

- Erfaring fra Son Chau Do er at man må inngå ny avtale som bygger på enighet mellom NMM og DVFF på alle punkter og at det bør være skriftlig før man setter i gang med å bygge Sjøblomst som planlagt.

- Anbefaler VFM å overlate til DVFF å søke om nytt sted i tilfelle man ikke når fram en enighet mellom partene.

Spørsmål til Hoa Duc Nguyen:

- Det vietnamesiske miljøet i

Norge er urolig fordi VFM har, over tid, gitt uklare og uryddige signaler angående nøkkelpunktet "ingen politiskemanifestasjoner". Det dreier seg om VFM har vist om NMM-vedtaket på et tidligere tidspunkt (16-12-2010) men har unnlatt å informere videre. Det virker som Duc Hoa har laget regler for å forhindre videre informasjonsutveksling fra VDM-medlemmer til oss.

- En deltaker har gitt uttrykk for mistillit til VFM, som vedkommende mener at det peker i retning av "skjult politisk agenda".

- En annen deltaker har sagt at dersom det er gjeldende, ønsker hun å trekke tilbake pengene som hennes familie og venners familie har samlet for prosjektet. -En deltaker sier at Hoa Duc Nguyen har skapt splittelse i DVFF. Hoa Duc Nguyen utgår fra DVFF, mens som VFMs leder, har han laget en gruppe som jobber selvstendig, og som ikke følger DVFFs målsetninger med minnesmerkesprosjekt. Han ber om VFM må samarbeide med DVFF.

- En deltaker nevner en episode : i et møte med DVFF-styre den 31.10.2012, uttalte Hoa Duc Nguyen slik: Dersom vi får "nei til politiske manifestasjoner", kan vi forsøke "å lure" NMM ved å tilføye det vietnamesiske gult flagget i minnetavlen.

Svar fra Hoa Duc Nguyen:

- Etter Duc Hoas oppfattelse, girpunkt 3. i NMM-vedtak ingen betydning.

- Han mener at VFM fungerer på lik linje med DVFF, og han gir uttrykk for dårlig samarbeid og lite støtte fra organisasjoner som DVFF og Forening for eldre vietnamesiske flyktninger i Norge.

- Angående spørsmål om "politiske manifestasjoner" fra publikum, sier athan har fått muntlig samtykke fra NMM 04.2012 om at vietnamesere kan arrangereminneseremoni ved monumentet i forbindelse med Den

Svarte April 30.04 ogman kan ta med seg gult flagg.

- Under møtet, har Hoa Duc Nguyen en annen tanke angående politiske manifestasjonersom tolkes slikt: han skal bruke byggetillatelse fra Oslo Kommune til å presse NMM til en avtale uten punkt 3.

- Hoa Duc Nguyen aksepterer at han er representant for DVFF i VFM etter utsagn fra DVFF-leder Tran Trung.

KONKLUSJON:

- VFM-leder aksepterer å være representant for DVFF i sitt arbeid for minnesmerke-prosjekt.

- VFM-leder samtykker et tett samarbeid med DVFF-leder og sivilarkitekt Son Chau Do i minnesmerke-prosjekt.

- VFM-leder lover å sende brev til NMM for å be om slettelse av punkt 3 i avtalen.

- Deltakerne er fornøyde med resultatet i generalforsamlingen med et håp om at Hoa Duc Nguyen skal holde sitt samarbeid-løft med DVFF.

Từ khi Tân Ban Chấp Hành Hội Người Việt Tỵ Nạn được bầu lên qua một Đại Hội Bất Thường diễn ra vào ngày 10-06-2012 tại hội trường Løvenstad skole. Từ đó, Tân BCH đã lần lượt giải quyết rốt ráo các khó khăn đã và đang tồn đọng. Cũng kể từ đó đến nay, trong lòng hầu hết mọi đồng hương vẫn còn trông đợi một việc hệ trọng liên quan đến Dự Án Xây Dựng Tượng Đài mà Tân BCH coi như một món nợ tinh thần phải trả.

Chiếu theo Biên Bản (BB) buổi họp đặc biệt giữa Ban Chấp Hành Hội Người Việt Tỵ Nạn (BCH/HNVTN - BCH) và Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài (UB/XDĐTĐ - UB) vào ngày 31-10-2012, UB đã đồng ý giao phó việc biên soạn CẦU VĂN và BIỂU TƯỢNG CHÍNH

*Nguyễn Đức Hóa
của buổi hội thảo 19-01-2013*

Toàn cảnh buổi hội thảo, nhìn từ góc phải

TRỊ, TỨC LÁ CỜ VÀNG BA SÓC ĐỎ cho HNVTN quyết định. Và BCH/HNVTN nhận thấy đây là việc hệ trọng, không thể trong phạm vi hạn hẹp BCH lại có toàn quyền, mà cần mở một cuộc trưng cầu dân ý với đông đảo đồng hương để lấy biểu quyết sau cùng, và đó sẽ là kết quả tối hậu. Buổi hội thảo vào ngày 19-01-2013 tại Rælingen Videregående Skole được thành hình là vì vậy.

Cũng theo tinh thần nói trên, buổi hội thảo do BCH/HNVTN triệu tập, mà khách mời quan yếu nhất là tất cả đồng hương, là những thành viên HNVTN cũng như những cá nhân gia đình trong Cộng đồng người Việt tỵ nạn đã

có đóng góp tiền bạc từ trước tới nay cho dự án Xây Dựng Tượng Đài (XDĐTĐ). Để chứng minh trước bà con đồng hương về vai trò của UBXDĐTĐ, anh Trưởng UB cũng được ân cần hiện diện, nhưng không phải bằng mọi giá.

Theo bản THỂ LỆ ĐIỀU HÀNH đề ra vào ngày 04-03-2011 với chữ ký của người trách nhiệm Trưởng UB Nguyễn Đức Hóa, ở đoạn 1 (Thành lập), phần hai ghi rõ: "Từ phiên họp phân nhiệm ngày 24.05.2010 và các phiên họp kế tiếp, đại diện các đoàn thể và tôn giáo đã đồng thuận ủy nhiệm Hội Người Việt Tỵ nạn tại Na-uy đứng điều hợp dự án xây dựng tượng đài." Và dĩ nhiên HNVTN phải đáp ứng đúng nguyện vọng của tuyệt đại đa số đồng hương qua lập trường của HNVTN như một quy định bất thành văn.

Buổi hội thảo bắt đầu lúc 16 giờ 15, do anh Phạm Bá Công, Tổng Thư ký BCH/HNVTN) hướng dẫn chương trình.

A.- THÀNH PHẦN THAM DỰ:

- Hội Trưởng và Ban Chấp Hành Hội Người Việt Tỵ Nạn Na

Uy (BCH).

- Ban Cố Vấn Hội Người Việt Tỵ Nạn Na Uy (BCV).

- Trưởng Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài và các Thành Viên (UB).

- Tất cả đồng hương tại Oslo và từ các nơi xa tề tựu về. Khoảng 150 người.

Sau nghi thức chào quốc kỳ và phút mặc niệm, người hướng dẫn chương trình giới thiệu thành phần chủ tọa đoàn, đặc biệt hôm nay có Kiến trúc sư Đỗ Châu Sơn đến từ Bergen cũng được ngồi vào bàn

Ô. Đặng Tiến Dũng,
Hội Người Việt Tự Do Bergen

Trần Hồ Chánh Trung

Phạm Bá Công, điều khiển chương trình

chủ tọa, cùng ông Lâm Bá Thắng (BCV), cô Nguyễn Huỳnh Phương (Hội phó/HNVTN), Phạm Sĩ Việt (U/v TT&BC) sẽ lập BB và ghi âm toàn bộ buổi hội thảo. Một tràng pháo tay chào mừng từ phía cử tọa.

Anh Phạm Bá Công trước hết nhắc nhở buổi hội thảo hôm nay chỉ liên quan tới TĐ và chia làm 4 phần:

Ô. Trần Kháng phát biểu

1.- Liên quan tới quốc kỳ, mỗi câu hỏi tóm gọn trong 1 phút, câu trả lời 3 phút;

2.- HNVTN trình bày, UB/XDTĐ trình bày, Kiến trúc sư Đồ Châu Sơn trình bày;

3.- Hỏi Đáp các thắc mắc, Nghi giải lao, Bàn Thảo về Câu Văn trên Tượng Đài;

4.- Tham khảo ý kiến Cộng đồng liên quan đến TĐ, nếu cần lấy biểu quyết chung.

Kế đến, người điều hợp mời anh Trưởng UB Nguyễn Đức Hóa ngồi 2 ghế bên kia.

Nhưng sự sắp xếp này không làm cho anh Hóa hài lòng, có nghĩa là anh Hóa muốn UB có bao nhiêu người phải có đủ bấy nhiêu ghế, và anh nhất quyết không ngồi bên trên. Không khí xem ra có vẻ hơi căng kể từ phút này.

Nhưng anh Công nói: "Sự sắp xếp này rất đơn giản, có nghĩa rằng tất cả BCH cũng vậy, chúng tôi đơn cử người, chúng tôi chỉ đề ra người một cách đơn giản cho nó dễ, có nghĩa là 2 người ngồi bàn riêng, còn tất cả người ngồi dưới có quyền trả lời những câu hỏi. Chúng tôi không thể làm hài lòng cho tất cả, vì, điểm này không cần thiết. Và quý vị ngồi dưới cũng không sao, và đó là cái quyền quyết định của quý vị".

B.- PHẦN TRÌNH BÀY CỦA 3 NHÂN VẬT CHÍNH (10 phút mỗi vị)

- Trước hết, Hội trưởng Trung trình bày sơ qua về những vấn đề

của TĐ. Anh Trung nói:

"Mục đích của buổi hội thảo hôm nay không phải là để chỉ trích cách làm việc của UB hay một cá nhân nào. Tôi hy vọng rằng chúng ta có thể chú tâm vào đề tài chính của buổi hội thảo, là những điều kiện của Viện Bảo Tàng (VBT) liên quan đến việc xây dựng, và việc sử dụng TĐ trong tương lai, và kiếm một giải pháp cho những khó khăn này trong sự đoàn kết với nhau.

Tôi, từ lúc chỉ là một hội viên HNVTN và một người cũng có đóng góp cho quỹ TĐ, tôi được biết qua những buổi hội thảo là: VBT không cho phép biểu dương chính trị. Điều này đã làm cho tôi, và chắc chắn cũng có nhiều người trong cộng đồng lo lắng.

Để giải tỏa những sự lo lắng đó, UB đã tổ chức một buổi hội thảo để trả lời những thắc mắc và trình bày những chi tiết. Sau buổi hội thảo đó, nhiều người đã được yên tâm khi nghe rằng TĐ không nằm trên đất của VBT, nhưng đất của Oslo kommune. Vì vậy TĐ sẽ không bị ảnh hưởng bởi những điều kiện VBT đưa ra, như là không được biểu dương chính trị.

Anh Trung nói tiếp:

"... Trong những tháng qua sau khi được CD tín nhiệm vào với vai trò Hội Trưởng, tôi phải cập nhật rất nhiều việc và giấy tờ, trong đó cũng có việc TĐ.

Ngoài ra những buổi họp với

Kiến trúc sư Đồ Châu Sơn trình bày

Toàn cảnh buổi hội thảo, nhìn từ góc trái

UB, tôi cũng dùng thì giờ xem qua những hồ sơ để tìm hiểu thêm những chi tiết liên quan đến TĐ. Và sau buổi họp với UB và UB yêu cầu BCH kiểm những hàng chữ đặt trên bia, thì tôi đã liên lạc trực tiếp với VBT để được vào cuối tháng 11 vừa qua để được nghe giải đáp một số thắc mắc về những điều kiện của VBT mà tôi cảm thấy thiếu rõ ràng.

Trong những điện thư trao đổi với ông Giám đốc VBT, tôi đã đặt những câu hỏi như sau:

1. UBXTĐ đã ký hợp đồng gì với VBT chưa?
2. VBT có phản đối việc tổ chức Tưởng Niệm của Người Việt Tỵ Nạn tại khu vực TĐ không?
3. VBT có phản đối chúng tôi

xử dụng Quốc Kỳ (Cờ Vàng Ba sọc đỏ) của chúng tôi trong những buổi tưởng niệm tại TĐ không?

Ông Giám đốc VBT đã trả lời:

"Đến lúc này thì chưa ký một hợp đồng nào. Nhưng trong tạm thời, có sự đồng ý về nội dung chính trong một hợp đồng như vậy".

VBT đã ngay từ ban đầu trong Quyết định được thông qua của Ban lãnh đạo VBT ngày 16-12-2010, bày tỏ rằng không hoan nghênh mọi sinh hoạt mang màu sắc chính trị tại khu vực. Điều kiện này đã được Ban lãnh đạo VBT đặt ra cho sự cộng tác làm việc với UBXTĐ.

Thêm nữa, VBT không ủng hộ những sự tưởng niệm đặc biệt liên

quan đến lịch sử Việt Nam..."

Anh Trung nhấn mạnh:

"Tôi đồng ý với quan điểm của UBXTĐ và một số người, là nơi

Anh Đoàn Minh Giang phát biểu

xây dựng TĐ không phải là một nơi để tổ chức những cuộc biểu tình. Nhưng tôi nghĩ rằng việc sử dụng lá cờ vào những ngày tưởng niệm không thể gọi là biểu tình. Việc này có thể đem so sánh với người Na Uy treo cờ vào những buổi lễ lạc hay những ngày quan trọng. Nhưng chính điều này VBT cũng không hoan nghênh.

Nói tóm lại, VBT không ủng hộ mọi tổ chức hay sinh hoạt có liên quan đến lịch sử Việt Nam và nguyên nhân chúng ta phải ra đi.

Bà Dương Hồng Anh phát biểu

Thêm nữa, với những điều kiện được đưa ra bởi VBT, chúng ta sẽ không có một quyền lợi nào cả, và có thể với bất cứ nguyên nhân nào không cần biết, VBT từ chối khi chúng ta xin phép cho những sự tổ chức tại địa điểm này.

Như vậy nếu chấp nhận những điều kiện của VBT, chúng ta sẽ không được một quyền lợi nào cả, nhưng còn chịu thiệt thòi vì phải chịu những chi phí liên quan đến việc bảo trì TĐ..."

Cuối bài diễn văn anh Trung nói:

"Như đã trình bày trong lá thư gửi đến quý vị, buổi hội thảo hôm nay nhằm mục đích không phải chỉ trình bày những khó khăn liên quan đến TĐ, nhưng đồng thời chúng tôi phải tham khảo ý kiến về một số điều mà tôi nghĩ chúng tôi với vai trò BCH/HNVVN hay UBXDĐT cũng không có thẩm quyền quyết định. Tôi tin rằng với phương cách dân chủ này mới có thể giải quyết được những khó khăn, và tạo được sự đoàn kết trong CĐ."

1. Việc đầu tiên là xem xét lại coi mục đích và ước muốn của chúng ta với TĐ là gì? TĐ có chỉ là một món quà tặng Vương Quốc Na Uy mà thôi, hay cũng sẽ là nơi chúng ta hằng năm sum họp để tổ chức những buổi Tưởng Niệm?

2. Chúng ta có thể chấp nhận được những điều kiện của VBT hay không?

- Kế đó là lời phát biểu của anh Trưởng UB Nguyễn Đức Hóa. Sau lời chào thăm đồng hương và cảm ơn BCH/HNVVN đã tổ chức một buổi gặp gỡ để thảo luận, trình bày những thắc mắc. Anh Hóa nói tiếp:

"Thật sự ra chúng tôi không biết gì về nội dung tổ chức ngày hôm nay... Cho nên đây là sự rất là ngỡ ngàng cho chúng tôi. Nhưng mà chúng tôi cũng không quên ngày hôm nay quan trọng, thấy tất cả quý vị có mặt ở đây và những quý vị nào không tới đây được. Cho nên UBXDĐT cảm thấy đây là sự việc quan trọng, cho nên UBXDĐT gần như không thiếu ai. Xin được giới thiệu quý vị ở đây có người đại diện cho..."

Anh Hóa liền chủ động kiêm luôn vai trò mà không phải phân hành của anh, anh Hóa giới thiệu một loạt đại diện các Hội Người Việt Tỵ Nạn ở phương xa tề tựu về như Trondheim, Bergen, Stavanger, Tnsberg, Sandefjord, ngoài ra đại diện 2 tôn giáo Trung tâm Mục vụ và Giáo hội Phật giáo, Skien. Người ta ghi nhận những tràng pháo tay trời lên từ phía các thành viên UBXDĐT như là một cổ vũ cho người đang cầm máy vi âm. Với giọng hùng hồn và phong cách diễn xuất của anh trước diễn đàn quả có lôi cuốn người nghe. Nhưng lạ quá, đến nhà người ta rồi anh tự tay rót nước mời chủ. Đây là thứ văn hóa gì nhỉ!?

Xong, anh Hóa vô thặng vấn đề là anh Hóa rất đồng ý với anh Trung. Anh Hóa nói:

"TĐ của chúng ta mà chúng ta không được treo cờ vàng của chúng ta, không được tụ họp lại để tổ chức ngày 30 tháng tư, có đáng không? Và hợp đồng của VBT chúng ta phải được nói rõ. Hôm nay là cơ hội chúng tôi trình bày cùng quý vị thắc mắc, chúng tôi sẽ giải đáp hết, vì chúng tôi làm việc cho CĐ, với CĐ và cùng CĐ..."

Anh Hóa cũng nhắc đến tôn chỉ ngày 01 tháng 5 năm 2010. Trong phần trình bày anh Hóa cần xử dụng hệ thống dương ảnh, lại

Toàn cảnh phía bên trái hội trường, nhìn từ trên xuống

tràng pháo tay từ các thành viên UBXDTEĐ. Nhưng người điều hợp chương trình cho biết màn ảnh dùng chiếu dương ảnh không thể kéo xuống được, vì Ban tổ chức (BTC) không được nhận bộ điều khiển tự động từ người trực hội trường, đồng thời cho biết anh Hóa chỉ được 10 phút trong phần trình bày mà thôi, mà theo phương pháp trình bày diễn tiến TEĐ cũng chiếm hết 1-2 tiếng đồng hồ. Điều kiện này không được BTC chấp nhận.

Anh Hóa nói:

"... đã nói về TEĐ, thì UBXDTEĐ phải được trình bày để quý vị hiểu. Mà nếu UBXDTEĐ không được trình bày những thắc mắc của quý vị vậy thì cái buổi họp hôm nay nó có ý nghĩa gì không? Cho nên cho chúng tôi một tràng pháo tay để biết là chúng tôi phải trình bày....!"

Một tràng pháo tay vang lên, to nhất là từ phía thành viên UBXDTEĐ. Không khí trở nên căng thẳng trở lại với hội trường từ lúc này. Và anh Hóa cùng anh Đặng Tiếng Dũng loay hoay lắp ráp máy chiếu dương ảnh. Nhưng rồi màn chiếu không kéo xuống được, và anh Hóa vô thằng vấn đề. Anh nói nói:

"Tại sao UBXDTEĐ chưa ký hợp đồng với VBT? Anh cho biết ngay lúc này điều khắc gia Thor Sandborg đang còn làm Hoa Biển. Theo chi phí được biết giá của bộ TEĐ thì ngày khánh thành không lâu, có thể mùa Xuân năm nay. UBXDTEĐ cố gắng hết sức để CEĐ có TEĐ mùa Xuân năm nay. Về vấn đề biểu dương lập trường chính trị ở tại VBT, người ta được ra cái hợp đồng để chúng tôi ký, mà UBXDTEĐ không ký, tại vì cần phải thảo luận tiếp tục với VBT...".

Đến đây điều hợp viên cho biết anh Hóa chỉ còn 30 giây là đúng 10 phút trong trình bày. Những phần còn lại anh Công gợi ý anh Hóa sẽ lần lượt trả lời trước những thắc mắc của CEĐ chứ không sao cả.

Anh Hóa nói nếu không được trình bày tiếp sẽ ra về và sẽ tổ

chức một buổi họp khác.

Anh Hóa lớn tiếng: "Nếu quý vị muốn chúng tôi trình bày thì thêm một lần nữa quý vị hãy vỗ tay để tất cả mọi người thấy!" Tiếng vỗ tay vang lên từ phía cử tọa, to nhất là từ các thành viên UBXDTEĐ.

Anh Hóa gần giọng: "Đây anh Công, đây là CEĐ của chúng ta! Đây là tiếng nói của CEĐ!"

Anh Công nói: "Xin anh Hóa thông cảm cho, xin quý vị thông cảm cho. Chúng ta cố gắng đừng chia hội trường này làm 2 phe. Làm sao chú trọng đến vấn đề TEĐ. Tôi chắc chắn anh Hóa sẽ còn thời gian để trả lời những câu hỏi".

- Kế tiếp là phần trình bày của anh Đỗ Châu Sơn, người có trách nhiệm giúp liên lạc các cơ quan thẩm quyền liên quan đến thủ tục hành chánh.

Anh Hóa cướp lời: "Nếu mà anh Châu Sơn lên trình bày mà tôi chưa nói hết thì uống cho anh lăm!". Rồi anh Hóa thương lượng với anh Sơn: "Anh cho tôi trình bày thêm nhé!". Nhưng điều hợp viên không nao núng.

Anh Đỗ Châu Sơn ngỏ lời chào đến tất cả mọi người, chào BCH/HNVVN và UBXDTEĐ, tiếp đó anh Sơn nói:

"Nếu mà anh Hóa nói về khía cạnh điều luật của VBT họ đưa ra thì anh phải đưa ra giải pháp như thế nào. Như vậy là đủ rồi. Tại vì trong cái khó khăn của ngày hôm nay của chúng ta là nằm ở trong cái điều lệ của VBT. Bây giờ anh Hóa cứ trình bày cái điều luật đó ra rồi anh Hóa có giải pháp như thế nào, chỉ 1-2 phút thôi. Tôi thấy đó cũng không có gì kéo dài thời gian (tràng pháo tay từ phía cử tọa). Bây giờ anh Hóa cứ nói trước đi".

NDHóa: Cảm ơn anh Châu Sơn, đây có thể nhiều người lần đầu tiên thấy anh Châu Sơn, mà không có anh Châu Sơn không được. Đơn xin để xây TEĐ không có anh Châu Sơn chúng tôi không làm được (tràng pháo tay từ cử tọa). Cho nên chi phí phải trả trước khi được giấy phép chúng tôi được trừ tiền và không có tốn nhiều nhờ có anh Đỗ Châu Sơn. Hợp đồng của VBT không cho chúng ta biểu dương lập trường chính trị và họ muốn chúng ta "trung lập" trong khi tuyển chọn mô hình và khi xây cất TEĐ. Có

Toàn cảnh phía bên phải hội trường, nhìn từ trên xuống

nghĩa là VBT không cho chúng ta biểu dương lập trường chính trị. Chúng tôi chưa ký hợp đồng, chúng tôi cần thảo luận với họ và đã có buổi họp với họ. Điều đáng tiếc là BCH/HNV không muốn ngồi với UBXDĐT để biết những chi tiết này. Chúng tôi đã họp với họ vào tháng 4 và họ đã đồng ý với chúng tôi là chúng tôi được tự hợp ký niệm ngày 30 tháng tư (tiếng vỗ tay), chúng tôi được treo cờ vàng và mang cờ vàng 3 sọc đỏ. Và cơ quan duy nhất cản trở chúng ta là Tòa Đại sứ VC, chứ CD chúng ta không ai cản trở UBXDĐT. Cho nên câu trả lời của anh là về vấn đề hợp đồng của VBT chưa xong, và chúng tôi còn làm việc tiếp nữa. Đây là trách nhiệm CD đã giao cho chúng tôi xây TD thuyền nhân và mùa Xuân năm nay chúng tôi sẽ hoàn tất. Tại sao chúng tôi chưa ký hợp đồng với VBT? Là giấy phép Oslo Kommune cho chúng tôi được xây TD thì lúc này là lúc chúng tôi sẽ đánh, lúc này là lúc VBT không từ chối được chúng ta. Cho nên cái hợp đồng của họ sẽ có hậu quả... Cái gì BCH đã trình bày chúng tôi rất đồng ý..."

Anh ĐChâu Sơn trình bày tiếp: "Được tham gia vào dự án XDĐT, nói về tiến trình làm đơn để xin phép Oslo Kommune. Về phương pháp để chúng ta tiến hành một TD cho trôi chảy, nó khác với TD ở bên Pháp nó không biểu dương một cái gì, nhất là văn hóa Việt Nam, trong đó có mang màu sắc cờ vàng 3 sọc đỏ. Sẽ chia là 6 phần: Thực hiện đơn xin XDĐT: Đơn chia làm 3 giai đoạn: a) Bắt đầu khởi đơn và được chấp nhận; b) Đơn xin thực thi dự án, sau khi nhận được giao kèo; c) Gửi các văn bản có được đến Kommune. Còn một đơn nữa gọi là "đơn xin sử dụng TD". Quá trình này cũng đơn giản chứ không khó, mà khó khăn trước mắt là điều lệ mà anh Trung có nêu ra và anh Hóa cũng đã trình bày. Trước tiên phải tìm hiểu giá trị của TD, đó là một nghệ thuật rất cao và nghệ thuật đó nằm trên hàng quốc gia của Na Uy và cũng là hàng quốc tế. TD ở khía cạnh văn hóa là tặng cho một đối tượng Vương quốc Na Uy và

cảm ơn thủy thủ đoàn cùng sự đa dạng mà chúng ta đã hội nhập vào văn hóa Na Uy. Trên nguyên tắc các điểm đó VBT không thể nào từ chối chúng ta được. Qua điều luật anh Hóa cho biết không phải là một bế tắc. Theo vedtak anh Trung gửi cho biết trong đó có 5 điểm, mà điểm thứ 4 & 5 nó cũng giống như cái chìa khóa nó khóa cửa ta lại. Làm cách nào để giải cái khóa này? Nó có rất nhiều khía cạnh, thứ nhất VBT họ không muốn chấp nhận với những điều kiện mà chúng ta đưa ra, chúng ta là những người Việt làm cái TD đó, thì cái TD đó nó phải có ý nghĩa tỵ nạn, tức thuyền nhân tỵ nạn CS, còn nếu ra cái điều luật này chúng ta hiểu được là VBT họ không chấp nhận người gởi quà là ai, thì đâu có được, bắt buộc phải nhìn nhận người gởi là ai và trong đó hàm chứa những gì. Đó là cái sai lầm lớn của họ. Nếu họ vì chính trị bị ảnh hưởng của tòa đại sứ CS can thiệp vào thì chúng ta có nhiều phương cách, mình có thể xin một nơi khác ở Na Uy này (tiếng vỗ tay), có rất nhiều nhà tỷ phú thương thuyền tàu bè Na Uy, họ có biết bao nhiêu cái cảng dọc ven biển Na Uy gần khu vực Oslo, họ có những chiếc thuyền, họ cũng cứu vớt người tỵ nạn. Thì đó là những biện pháp mình có thể nghĩ đến sau này nếu VBT không đáp ứng mình là chủ nhân của TD để tặng cho Vương quốc Na Uy. Phương pháp thứ 2, công tác TD mà UB đang tiến hành đã đi đến 3/5, ngày khánh thành sẽ rất gần. Khó khăn là sự thương lượng giữa Giám đốc VBT, đề nghị UB có thể, vì qua thời gian làm việc của anh Hóa xem nó rất là dài mà thành quả chưa rõ ràng lắm. Vả lại mình làm việc trên giấy tờ chứ không nói bằng miệng, họ sẽ thay đổi, tới lúc đó lật ra cái tờ giấy mà họ viết, họ ký trong lúc đầu. Đề nghị là UB giao phần trách nhiệm này cho HNV, đây là chiến thuật để chúng ta thương lượng với VBT để thay đổi điều lệ của VBT, nếu không, chúng ta xây TD xong rồi mà chưa thương thuyết hoặc gần tới ngày thương thuyết thì không khác nào các bậc cha mẹ chúng ta có đứa con gái mà họ quen gọi là "ván đã

đóng thuyền rồi" thì sẽ khổ (vỗ tay...). Theo kinh nghiệm cho thấy, bây giờ vẫn chưa muộn, tất cả mọi thủ tục mình làm trước khi đặt viên gạch lên trên mảnh đất. Đó là cái thượng sách mà chúng ta đi. Nếu đặt viên gạch và xây xong rồi mà chúng ta chưa có gì rõ rệt thì cái TD thuyền nhân tỵ nạn CS tại Oslo nó sẽ giống như ở bên Pháp, tức là người đến tham dự buổi khai mạc chả có một lá cờ nào và chả có một ý nghĩa gì về người tỵ nạn CSVN..."

C.- GIẢI ĐÁP THẮC MẮC

Tuân tự với những đề nghị và thắc mắc của quý ông, bà, anh, chị:

Đặng Tiến Dũng: Vào trang "thuyền nhân..." sẽ thấy hiện nay có khoảng 1300 đơn vị đóng góp với số tiền gần 2 triệu đồng. Vậy ngày hôm nay nếu chúng ta đi đến một thay đổi nào đó, một quyết định nào đó trước tất cả mọi người có mặt hôm nay, thì quyết định đó chưa phải là quyết định đa số, nó chưa có thể có giá trị, nếu nó chưa được sự đồng thuận của 1300 đơn vị gia đình. Tại vì chúng ta đang nói về một sinh hoạt dân chủ, chúng ta càng lắng nghe 1300 đơn vị gia đình xem họ có đồng tình với quyết định này hay không?....

Trương Hữu Nghĩa: Có vài ý kiến đề nghị, ví dụ như VBT không cho mình biểu dương chính trị thì mình: "... chúng tôi muốn trả ơn chính phủ Na Uy.... làm sao nó kiểm soát mình được. Thứ hai, TD không được xây ở đó, mình xin ở chỗ như khu chợ VN mình....

Trần Kháng: Tôi đến đây với tư cách một hội viên và cũng là cố động viên từ Askim. Câu hỏi đặt ra với anh Hóa, trong điện thư trả lời ông Giám đốc VBT, thấy rằng VBT đã thông qua cái quyết định mà tôi cho đó là nghị quyết. Xin giải thích vì sao gọi là nghị quyết, là vì quyết định đó muốn thay đổi thì phải qua một cuộc họp của Ban lãnh đạo. Được biết rằng vào ngày 16-12-2010 họ đã thông qua cái nghị quyết và biết rằng chúng ta thành lập UBXDĐT ngày 01-05-2010 và

phân nhiệm ngày 24-05-2010, như vậy chúng ta đã làm trước cái nghị quyết. Trong nghị quyết đó có những điều ông ta diễn đạt như: Dự án không gây tổn phí cho VBT kể cả việc trùng tu trong tương lai, nghĩa là mình phải chịu hoàn toàn trách nhiệm. Hình dáng TĐ khi xây dựng và sau khi hoàn thành không mang màu sắc chính trị. Đơn xin XDTĐ VBT phải xem xét lần trước để cho phép lần kế tiếp như anh vừa trình bày. Tôi nghĩ rằng chuyện này anh là Trưởng ban khi tiếp xúc với VBT trước, tại sao anh không công bố cho CĐ biết những khó khăn đó mà còn ra 4 điều lệ để chế tài những người muốn nói lên điều đó? (vỗ tay...)

NDHóa: Tôi đã nói nhưng có lẽ phải lặp lại, chúng ta được sinh hoạt ngày 30 tháng tư ở VBT (vỗ tay...); chúng ta được mang cờ, tại vì cờ vàng 3 sọc đỏ tức là căn cước của người Việt tỵ nạn của chúng ta (vỗ tay...). Và vấn đề xây cất TĐ ở VBT không có vấn đề, họ còn đang còn xây cất có vấn đề gì đâu! Cho nên cái đó nó không có vấn đề. Xin hiểu giùm tôi, ai chưa hiểu tôi có thể giải thích thêm lần thứ 3 thứ 4 cũng được. Nhưng vấn đề là VBT đã có cái hợp đồng mà chúng tôi chưa ký, nghĩa là nó chưa phải là hợp đồng. Tại sao lúc đó chúng tôi không thông báo cái chuyện đó, cái thứ nhất, thứ nhì, thứ ba cũng là đơn xin Oslo Kommune được xây cất. Khi có cái này thì chắc chắn họ không từ chối được. Vì lý do đó, đồng thời cũng trao đổi với VBT thì họ nói là cái điểm mà chú nói lên không quan trọng. Lý do chính là Oslo Kommune chấp nhận rồi, VBT không từ chối được. Đây là cái đòn chính trị, đây là lập trường của UBXDTĐ (trưng dẫn tờ giấy và được vỗ tay).

THCTrung: Sau những trình bày của anh Hóa, tôi cũng liên lạc với VBT để xác nhận lại điều đó, thì tôi thấy ngạc nhiên như những câu hỏi cụ thể là xử dụng lá cờ vào một ngày tổ chức tưởng niệm, VBT có cho phép không? Ông ta đã trả lời từ chối. Vậy lá thư trả lời của VBT trong tháng 11 vừa qua thì sao, thì ông chối hay sao?

NDHóa: Tại sao chúng ta có TĐ thuyền nhân? 3 mục đích: Tri Ân, Đánh Dấu và Hội Nhập. Trong 3 cái đó ông VBT có xác nhận. Nếu chúng ta xin trong 3 điều đó thì họ hoan nghênh. Bởi vậy cờ vàng 3 sọc đỏ là căn cước của chúng ta... họ không thể từ chối được (vỗ tay...)

Nguyễn Thị Ngọc Khiêm: Rất cảm ơn quý vị trong UB, nhưng có một điều là quý vị dấu chúng tôi, những người ở bên ngoài nếu mà không có cái email của chị Tô Thị Bầy lọt ra bên ngoài và ông Tôn Thất Sơn không lên tiếng, thì ở bên ngoài này chúng tôi không biết một cái gì hết. Bây giờ thì thú thực tôi không tin quý vị được nữa, tôi chỉ tin ở giấy trắng mực đen. Tại vì tất cả những cái ký kontrak hay những cái gì quý vị cũng cho chúng tôi biết. Bây giờ tôi không còn tin nữa!

NDHóa: Để trả lời câu hỏi của chị Khiêm, xin hỏi quý vị đây là sự quyết định nói là cấm chúng ta sinh hoạt, chúng ta không có cái đó, và chúng ta xác nhận từ lúc đầu VBT có nói là không biểu dương lập trường chính trị, và sự qua lại giữa hai bên họ đã xác nhận là cái đó không có ý nghĩa gì, nghĩa là chưa có ý nghĩa gì quan trọng. Nhưng mà chúng tôi vẫn để ý cái câu đó giống như anh Trung vậy, chúng tôi sẽ làm việc, UBXDTĐ chưa xong. UBXDTĐ im lặng đến ngày hôm nay tại vì chúng tôi cần giấy phép. Khi chúng tôi có giấy phép thì chúng tôi làm việc, ngày thứ hai này (tức 20-01-2013) chúng tôi sẽ có câu trả lời với VBT. Nhưng mà cái đó nó không cản trở chương trình xây TĐ của chúng ta. Chương trình vẫn tiếp tục và tháng tư, tháng 5 này theo hợp đồng của ông điều khắc gia giữa tháng tư ông đã làm xong (vỗ tay).

PBCông: Theo anh cho biết lá thư tháng tư, nhưng trong lá thư trao đổi với anh Hội trưởng thì bên VBT hồi tháng 11, lá thư tháng tư nó giá trị hơn tháng 11 hay sao? Lá thư tháng 11 cho biết là "hình dáng TĐ không được mang màu sắc chính trị và khi xây TĐ xong cũng

không được biểu dương chính trị. Như vậy lá thư tháng 4 nó đề lên tháng 11 vừa qua...?

NDHóa: Chúng ta từng đoàn kết nhau. Đoàn kết chúng ta sẽ có kết quả... Và trong sự đoàn kết trong UB chúng ta chỉ thiếu 3 hội đoàn mà thôi: đó là Trung tâm Việt-Na Uy, Hội Cao Niên không biết lý do gì rút ra khỏi UB và đồng thời BCH/HNV. Chúng tôi đã mấy lần liên lạc với anh Trần Trung mời anh vào UBXDTĐ để biết và đóng góp cho CĐ nhưng mà vẫn từ chối...

DCSơn: Đóng góp với ý của chú Hiếu đưa ra. Đây là một chiến thuật đối với VBT. Khi thương thuyết nó phải có một cái áp lực gì, chúng ta phải có đại diện của hội đoàn đến để thương thuyết với họ. Nên ký hợp đồng với họ trước khi xin đơn xin thực thi, đừng để "ván đã đóng thuyền" rồi thì muộn.

THCTrung: Xin đính chính lại với anh Hóa, nguyên nhân mà tôi không nằm trong UBXDTĐ là vì với vai trò HNV tôi không muốn lẫn lộn. Thêm nữa, xin nhắc rằng UBXDTĐ có người đại diện của HNV nằm trong rồi, đó là anh (ý chỉ anh Hóa).

Nguyễn Huỳnh Phương: Vừa rồi anh Hóa có nói là vào tháng 4 VBT đã chấp nhận về vấn đề biểu dương chính trị cũng như được dùng lá cờ để chúng ta có thể đến một ngày trong một năm, như 30 tháng tư để tưởng niệm và được đem theo cờ vàng 3 sọc đỏ. Nhưng cái mà HPhương rất là khó hiểu bởi vì trong ngày 31-10-2012 BCH có mời UB đến họp, lúc đó chính anh Hóa cho biết như sau: khi mà buổi họp anh nói nếu VBT họ làm khó chúng ta quá vì chưa gì hết họ đã ra điều luật không được biểu dương chính trị, thì chúng ta có thể dùng một cái logo cờ Việt Nam nằm ở hàng chữ Việt Nam song hành với lá cờ Anh quốc nằm ở hàng chữ Anh quốc, cái logo cờ của Na Uy nằm ở hàng chữ Na Uy. Thì như vậy mình đã gài họ ở cái thế là họ phải chấp nhận cho chúng ta có lá cờ. Đó là lời xác

nhận của anh Hóa trong ngày họp với BCH. Nếu mà chúng ta đã, như anh Đỗ Châu Sơn nói, nếu như chúng ta xây một TĐ thì sau đó không được mang cờ đến, rồi phải dùng những cái cách thức không rõ ràng, tức là mình sợ không dám nói lên tiếng nói của thân phận chúng ta. Chúng ta đang ở xứ tự do tại sao phải làm như vậy? Tại sao chúng ta phải dùng những thủ đoạn như vậy? Như vậy là không xứng đáng, không chính nghĩa.

Đoàn Minh Giang: Thắc mắc của tôi ở đây là cũng như anh Đỗ Châu Sơn nói, chúng ta làm việc chiếu trên văn bản, đó là một bước quan trọng. Anh Hóa đã nói họ đã gửi cái quyết định đó cho chúng ta để sử dụng cờ vàng 3 sọc đỏ thì anh đã nhận cái văn bản chính thức nào chưa? Còn ý nghĩa của một TĐ mình không được nói lên tính cách của thuyền nhân tỵ nạn CS, khi nhìn Hoa Biển người ta không hiểu được những tâm tình của chúng ta mà Bia TĐ thể hiện lời văn để người ta hiểu rằng chúng ta là người tỵ nạn CS, trốn chạy chế độ CS đàn áp. Chứ không phải chúng ta tới đây để kiếm miếng ăn. TĐ không được biểu dương chính trị là sai lầm... (vỗ tay)

PBCông: Như vậy cho đến nay vẫn chưa có văn bản của VBT liên quan đến TĐ cho phép chúng ta biểu dương chính trị?

NDHóa: (gật đầu với câu hỏi của PBCông rồi nói tiếp) Hồi nãy anh Trần Trung nói ở trong UB có tôi đại diện cho HNVTN, cái câu này nó quá lớn, xin bắt tay với anh (Hóa bắt tay Trung), kể từ bây giờ hai chúng ta sẽ đồng hành. Cái câu này nó làm cho UB không thể nào phủ nhận việc làm qua lời nói của anh. Chúng tôi sẽ làm mọi cách, chúng tôi không trình bày được ngày hôm nay, nhưng chúng tôi soạn sẵn bức thư sẽ được gửi đi VBT và cơ quan cao nhất để họ bãi bỏ cái câu là "không biểu dương lập trường chính trị" khi họ đã cho là nó không có ý nghĩa gì hết. Như anh Châu Sơn nói nếu ký hợp đồng trước khi bắt đầu xây móng, chúng tôi đồng ý sẽ làm

chuyện đó, tại vì thư chúng tôi sẽ gửi ngày thứ hai (tức ngày 21-01/ vỗ tay).

PBCông: Vậy thì văn bản có chưa anh Hóa?

NDHóa: Văn bản chống và không chống cũng chưa có, cái quan trọng là cái kontrakt chúng tôi sẽ cố gắng có trước khi, nghĩa là hợp đồng của VBT có trước khi chúng ta xây cất. Chuyện này quý vị sẽ được biết và anh Trung, chúng tôi sẽ đồng hành đến giờ cuối cùng (vỗ tay). Thêm một chuyện nữa, HNVTN có rất nhiều việc, bây giờ VC có khắp mọi nơi, cho nên BCH/HNV trách nhiệm rất lớn. Tôi đã từng làm trưởng và làm trong BCH tôi biết, cho nên UBXDTĐ đã nghĩ ra cái cách, giải pháp tốt nhất cho BCH là chúng tôi sẽ thành lập một Ban Bảo Trì sau khi xong chương trình xây TĐ, vì như anh Châu Sơn nói không ai quen biết các cơ quan và thảo luận với họ bằng chính những người đã từng ở trong đó. Cho nên UBXDTĐ xin tất cả mọi người ở lại...

PBCông: Chương trình Bảo Trì TĐ chúng ta tạm thời bỏ qua một bên. Chúng ta chỉ bàn những gì liên quan đến TĐ mà thôi. Chúng ta không bàn tới chuyện đó ở đây.

Đoàn Đôn: Bắt đầu vào cái buổi họp anh Hóa đứng ra giới thiệu các hội đoàn, làm cho tôi cảm thấy hình như là có 2 phương hướng, giống như là mình chia rẽ CĐ. Anh Hóa, anh đã biết anh thuộc về UBXDTĐ nằm trực thuộc HNVTN tại sao anh không đồng hành với HNVTN để giải quyết những khó khăn. Nếu như vừa rồi anh nói rằng mình được treo cờ vàng hoặc cái này cái khác, anh đồng hành với HNVTN, này anh Trung nè, tôi đã làm được như vậy nè, có thể là vui mừng không. Còn đây anh cứ từ từ anh đi, anh không cho người ta biết, rồi người ta cứ nghĩ rằng có 2 phương hướng, có 2 hướng đi. Giờ tôi đề nghị với anh, anh đã nói rằng bây giờ anh hợp tác với HNVTN, xin anh đến họp tác với HNVTN để danh chính ngôn thuận, vì điều 1 và điều 4

trong cái bản điều lệ nội quy của UB, người trưởng UB là người của bên HNV đề cử ra. Có như vậy thì đồng hương của chúng tôi mới không thắc mắc, cứ dấu diếm thì chúng tôi phải thắc mắc, mà khi thắc mắc thì coi như có sự chuẩn bị, có sự qua lại, làm như vậy không được tốt... (vỗ tay...)

PBCông: Câu hỏi vừa rồi có trực tiếp đến anh Hóa. Xin mời anh Hóa

NDHóa: Cháu xin lỗi chú Đôn nếu mà cháu có cái cử chỉ chia rẽ trong đây. Thưa anh Trung, chúng ta là anh em với nhau, chúng ta sẽ hợp tác chúng với nhau... Trong đó hồi nãy tôi giới thiệu những người từ những phương xa, những hội đoàn từ phương xa, tôi giới thiệu thực sự những người ở trong đó, ở trong đó còn có 2 tôn giáo, còn có hội đoàn khác, đảng Việt Tân và những hội đoàn khác nữa từ phương xa tới, chúng tôi cho cơ hội để họ phát biểu. Cho nên nếu có thể được xin quý vị cho những người tỵ nạn từ phương xa có quyền phát biểu...

PBCông: Trong chương trình hôm nay chỉ có 3 người phát biểu được sử dụng 10 phút: anh Hội trưởng, Trưởng ban XDTĐ và người trực tiếp liên quan đến hành chánh. Còn những người khác có thể phát biểu dưới hình thức giống như những người tham dự mà thôi...

Lê Khải Danh: Câu hỏi nhỏ là quý vị ở trong Ban Điều Hành mới đã có nói chuyện với UBXDTĐ chưa để viết một lá thư lên cho VBT? Thứ 2, tôi đề nghị là chúng ta không nên chia rẽ và chúng ta cố gắng ngồi với nhau để làm việc. Vì nếu chúng ta bây giờ bắt đầu làm một cái TĐ ở nơi khác thì ở trong đây 1300 hộ đã đóng tiền, bao nhiêu phần trăm sẽ ủng hộ quý vị, và bao nhiêu phần trăm sẽ ủng hộ anh Hóa. Đề nghị chúng ta phải cố gắng ngồi lại với nhau để có kết quả tốt đẹp hơn (vỗ tay)

PBCông: Nếu nói chuyện với nhau thì 2 bên có nói chuyện với nhau để tìm hiểu việc liên quan.

Tuy nhiên chúng tôi cũng chưa nắm chắc được cái sự việc này, chính vì vậy anh Trung đã tự mình liên lạc để tìm hiểu nguyên nhân gặp sự khó khăn. Nếu ngày hôm nay không nói cho quý vị biết về những khó khăn, tin chắc quý vị cũng chưa biết. Chính vì vậy hôm nay chúng tôi đưa ra không phải nói cộng tác hay không cộng tác. Nhưng mà đưa những khó khăn trước CĐ để chúng ta cùng nhau suy nghĩ để biết rằng với gần 200 người ngồi đây vẫn hơn 2 chục người vừa là BCH vừa là UB, chúng ta cùng tìm một biện pháp chung... Sau buổi họp của BCH & UB vào 31-10 vừa qua chúng tôi phải tìm hiểu nguyên nhân vấn đề của TD... Ngày hôm nay cùng ngồi lại với nhau để tìm một phương hướng làm việc chung với nhau...

Phạm Sĩ Việt: Có thắc mắc xin hỏi anh Hóa và anh Trung, qua tinh thần BB buổi họp ngày 31-10, nói về việc nộp đơn, anh Hóa có nói UB là UB, cho nên trong đơn này cũng có tên của HNV. UB chỉ làm việc khi mà xong rồi hết trách nhiệm, thì HNV sẽ tiếp tục bảo trì. Thế thì qua tinh thần chúng ta vừa mới bàn thì cái văn bản ở đoạn này trong BB kể như vô hiệu hóa hay là sao để chúng ta có một văn bản chính thức cuối cùng? Việc thứ 2, như chúng tôi được biết từ trước đến nay UB & HNV có những cái không đồng nhất, xin hỏi nay HNV & UB làm việc theo hàng ngang hay hàng dọc? (vỗ tay...)

NDHóa: Cái thứ nhất là anh Khải nói rất có lý, tại sao hai bên không nói chuyện với nhau trước khi có vấn đề như ngày hôm nay đưa ra CĐ đi họp, rồi CĐ cảm thấy hoang mang, tại sao có 2 nhóm. Và UB chúng tôi đã có liên lạc yêu cầu giải thích giùm nếu mà có gì không rõ thì chúng ta nói chuyện với nhau. Nhưng mà cái ngày họp hôm nay chúng tôi không được biết, nghĩa là không được hỏi trước có họp giờ họp giấc không nữa, rồi tung ra rồi sau đó mới nói.... Tại vì anh Trung anh không biết là UB rất là vì CĐ, chờ đến đúng lúc chúng tôi mới làm. Cái thơ mà anh gửi cho VBT nó vô tình làm cho

khựng lại... Về vấn đề hàng ngang hay hàng dọc, vào ngày 1-5-2010, trong buổi họp đó đã đồng ý giao là trong CĐ chúng ta sẽ có một UBXDĐTĐ gồm các đại diện hội đoàn, có những người thiện nguyện, sẽ quyết định chung với nhau và Ban Giám Sát là quý Thầy và quý Cha. Cho nên trong UBXDĐTĐ phải có đại diện trực tiếp của đại diện HNV. Nhưng chúng tôi muốn theo phương pháp hàng dọc từ các Thầy và Cha xuống UB chúng tôi thôi. Ngoài ra tôi, anh Trần Bửu Thọ hay là anh Dũng đều ngang hàng nhau. Chỉ có cách đó tôi mới làm việc được trong tinh thần dân chủ ở tại Na Uy này (vỗ tay...).

PBCông: Tôi rất ngạc nhiên anh Hóa nói là CĐ bầu lên, rồi trong đó có HNV. CĐ bầu lên tức là anh mời CĐ tới? HNV tổ chức một Đại Hội trong đó có tất cả CĐ, trong buổi Đại Hội đó bầu ra một UB để thống nhất với nhau. Từ Cha tới Thầy, những người đại diện chịu trách nhiệm cho một tôn giáo yêu cầu UBXDĐTĐ nằm dưới HNV (vỗ tay...), và HNVTN là người điều hành TD và UBXDĐTĐ được thành hình để thực thi cái dự án, khi dự án xong thì UB sẽ tự giải tán. Tôi thắc mắc nếu chẳng hạn như anh nói rằng cái đề nghị đó như trong thời gian làm việc anh một mỗi khi mà đảm nhận vai trò này nữa, có nghĩa là cái UB đó chết hay sao? Chính vì vậy HNV phải trách nhiệm.

THCTrung: Anh Hóa là đại diện của HNV trong UB, nghĩa là anh đại diện, có ý kiến về những quyết định của HNV, nhưng tôi xin nhắc lại mục đích của buổi hội thảo hôm nay không phải là bàn thảo đến phương cách làm việc, không phải chỉ trích cách làm việc của một cá nhân nào. Tôi chỉ muốn trình bày với CĐ là vì HNV hay UBXDĐTĐ không có thẩm quyền để quyết định, sự quyết định hôm nay của quý vị là của CĐ, nhưng điều quan trọng là HNV đã biết những điều như vậy, thì cần phải trình bày đến quý vị (vỗ tay...)

Trần Bửu Thọ: Xin trả lời trực tiếp về trình bày của anh PBCông,

UBXDĐTĐ là trực thuộc HNVTN, cái điều đó là không đúng. Vào ngày 24-5 anh PBCông và anh LBThắng, 2 người chủ tọa buổi họp và có thư ký của buổi họp ngày hôm đó. Lý do PBCông sau đó rút ra khỏi UBXDĐTĐ là vì UBXDĐTĐ không muốn HNVTN trách nhiệm UBXDĐTĐ, có nghĩa là UBXDĐTĐ là một bộ phận nằm riêng biệt do CĐ giao phó chứ không phải do HNV bầu ra. Tuy nhiên về sau không thể nào để cho HNVTN đứng riêng được cho nên UBXDĐTĐ tìm đủ mọi cách để có sự hợp tác với UBXDĐTĐ.... Không thể nào có trường hợp là đại diện cho tất cả các hội đoàn, UB để thảo luận trong một buổi họp, sau đó đồng tình với một số người mà HNVTN không đồng ý là sao? Không ai có thể chấp nhận được. Cái điều là một số người trực thuộc thảo luận một vấn đề mà lại godkjent hay không lại là HNVTN, cái đó đâu có đúng đâu! Thế cho nên có sự hợp tác với nhau chứ không có thể HNVTN quyết định việc UB, UB là một komité không hội đoàn nào quyết định được (vỗ tay...)

PBCông: Trong văn bản thành lập với danh xưng UB, tức komité được thành lập do các hội đoàn vào năm 2010 do HNV ty nạn vùng đông chủ xuống.

Dương Hồng Anh: Tôi là tiếng nói của một người đóng tiền và người cổ động rất nhiều cho TD thuyền nhân ty nạn. Hồi này giờ nghe cái tôi rất là buồn. Trong cái tờ kêu gọi không có HNVTN kêu gọi, mà một cái UB nào đó hay ông nào đó, mà tôi nhớ rằng hồi đó, trong lúc xin kêu gọi đó anh Hóa làm Hội trưởng HNV, thì nếu không có Hội trưởng HNV và HNVTN thì chắc chắn tôi và gia đình bạn bè cũng không đóng tiền, vì nó không có màu cờ (vỗ tay...), nó không có gì biểu hiện cho người Việt ty nạn của chúng ta (vỗ tay...), vì khi chết đi con cái tôi không biết cái tượng đó là cái gì. Tôi xin, nếu trường hợp không có biểu tượng chính trị, tôi và gia đình bạn bè tôi chỉ là một phần nhỏ, tôi là người đứng ra giữa một ngàn người trong cái ngày lễ kiệu Đức Mẹ tôi

xin tiền vì tôi muốn có một TĐ biểu tượng sự ra đi của chúng tôi. Thì bây giờ nếu trường hợp không có những biểu tượng đó, tôi không muốn bàn cãi, xin trả lại tiền cho gia đình và những người bạn thân chúng tôi, vì đó không phải là ý chúng tôi. Chúng tôi không muốn xây một TĐ mà chúng tôi không được đến, mà phải nhìn từ xa, xin trả lại cho chúng tôi... (vỗ tay...)

Nguyễn Thanh Hiệp: Khi anh Hóa nói rằng khi đã được anh Trung mời thì UBXDTĐ không biết gì hết, đó là chuyện UB chúng tôi không cần biết. Nhưng mà nếu bức thư của anh Trung tạo sự hoang mang thì tôi không đồng ý. Thứ nhất là người đóng tiền chúng tôi hoàn toàn muốn được biết những gì xảy ra.... Nói rằng anh Trung tạo sự hoang mang, nhưng mà sự hoang mang này có lý do và rất xác đáng bởi vì tôi đi đây và một số các bạn bè của tôi họ nói đi về nhấn lại giùm, bởi vì chúng tôi đọc tiếng Na Uy và biết được xác định của ông Giám đốc VBT nói rất rõ ràng, đó là sự hoang mang mà tôi đến đây, và yêu cầu 2 bên làm việc với nhau để gỡ cái khúc mắc cho tất cả những người đóng tiền như chúng tôi (vỗ tay...)

NDHóa: Để trả lời trực tiếp với anh Hiệp, tôi biết là ngày thứ hai có thể Tòa Đại sứ họ đã làm việc rồi, cho nên xung quanh chúng ta không biết thật sự bao nhiêu kẻ gian, nên có nhiều chuyện chúng tôi cần phải thống nhất, cần phải đồng ý nhau trong UB trước khi chúng tôi tung ra, điều chắc chắn là anh làm cho người Việt Nam, cho CD và chỉ muốn tốt thôi. Hôm nay chúng tôi muốn nói tất cả nhưng không trình bày được. Cái quan trọng vẫn là làm cách nào thì làm chứ chúng tôi có cái cơ hội giấy phép rồi bây giờ chúng tôi không sợ gì nữa. Nói cho anh biết vậy.

Ngoài ra cũng có một vài vị cho ý kiến là hai bên BCH & UBXDTĐ nên sát cánh để cùng nhau giải quyết việc XDTĐ. Sau 20 phút giải lao là phần chia sẻ tâm tư của cử tọa, hầu hết nói lên

thành quả buổi hội thảo hôm nay, vui mừng và đặt niềm tin vào BCH & UBXDTĐ đồng lòng hợp tác với nhau. Và vì thời gian không cho phép, việc chọn câu văn ghi trên bia TĐ sẽ được bàn tới trong một ngày khác.

Lời cảm ơn của anh Phạm Bá Công đến với toàn thể cử tọa đã có mặt hôm nay trước khi kết thúc chương trình hội thảo lúc 19 giờ 10 cùng ngày.

(Phạm Sĩ Việt tường thuật)

OVER BØLGENE

Tidsskriftet for vietnamesiske flyktninger i Norge, utgitt og distribuert av Det Vietnamesiske Flyktningeforbundet i Norge - Støttet av Norsk Kulturråd

NORSK KULTURRÅD
Arts Council Norway

Độc và cổ động Vượt Sóng

Tháng tận năm tàn ngấm sự đời
Vô tâm gian ác vẫn đầy vơi
Xứ người lưu lạc mây tang phủ
Quê mẹ đọa đày máu lệ rơi

Thế lực tranh giành mồ nước quật
Lợi danh bám giữ xác dân phơi
Bao giờ xóa sạch phường tham vọng
Cháu Lạc con Hồng mới thanh thoi!

Vivi

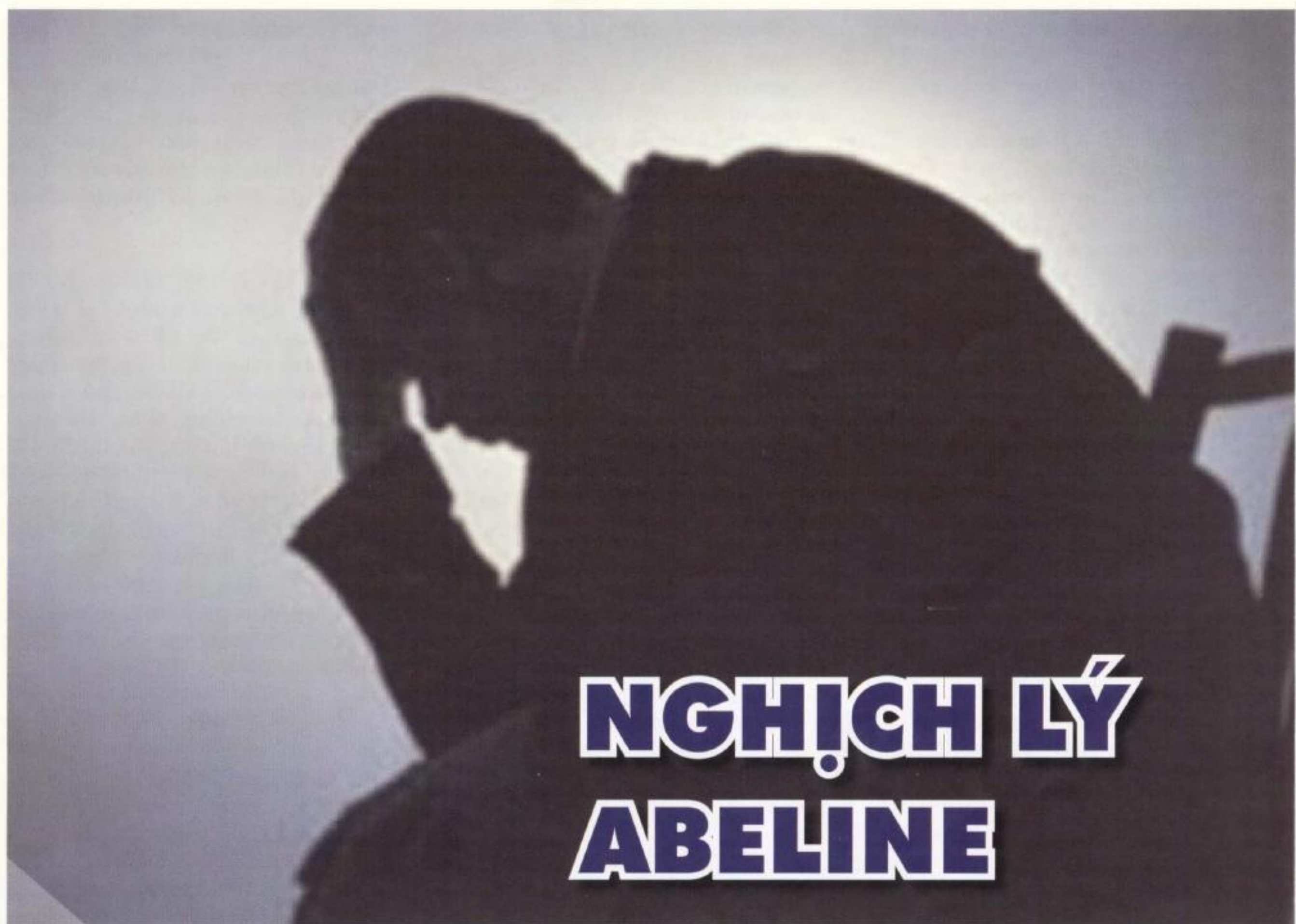
Norway 31.12.2012

Hai vợ chồng giận nhau, không ai nói với ai một lời nào.

Trước khi đi ngủ người chồng viết một mảnh giấy ném cho vợ: "Sáng mai đánh thức tôi dậy lúc 5 giờ, tôi có việc quan trọng phải làm".

Hôm sau người chồng thức dậy lúc 7 giờ, anh ta tìm thấy một mảnh giấy ghi: "5 giờ rồi, dậy đi".

NGHỊCH LÝ ABELINE

Khi một tập thể lãnh đạo mắc căn bệnh "Nghịch lý Abeline" thì kết quả của mọi cố gắng cứu vãn tình hình là vô vọng.

Đã từ lâu, báo chí dư luận trong và ngoài nước không ngừng nêu ra những sai lầm trầm trọng của nhà cầm quyền Việt nam hiện tại qua những chứng cứ rõ ràng và những lập luận vững chắc, nhưng mọi cố gắng giống lên tiếng nói góp ý đó đều bị bỏ ngoài tai. Những lầm lẫn sai trái vẫn cứ tiếp tục ngày càng trầm trọng hơn. Tại sao? Chúng ta chỉ có thể lý giải phần nào hiện tượng này qua một nghịch lý có tên là: "nghịch lý Abeline" (1). Tôi xin tóm tắt sơ lược sau đây:

Khi một tổ chức không có khả năng giàn xếp, giải quyết thỏa đáng những mâu thuẫn ngay trong chính nội bộ của họ để cùng đương đầu với những khó khăn trước mắt; lý

do chính yếu là họ đã bất lực trước sự việc thực sự "đồng thuận" trong quyết sách. Họ - với tư cách từng cá nhân, cùng nhìn ra sự tồi tệ của tình hình và sự trầm trọng của vấn đề cần giải quyết - nhưng lại hoàn toàn không tin tưởng lẫn nhau khi bộc lộ ý tưởng của mình. Họ luôn sợ sệt nếu mình đưa ra ý kiến riêng tư đó liệu có sai phạm, đụng chạm đến các "đồng chí" bên cạnh hay không? Có thể tự biến mình thành một thứ cừu đen trong đàn cừu hay không? Và nguy hiểm hơn hết chính là khi phát biểu quan điểm suy nghĩ của mình, hậu quả có thể sẽ dẫn tới những điều hết sức tồi tệ, hiểm nguy cho không chỉ sự nghiệp họ đã tốn công sức vun bồi cả đời mà đôi khi còn mất mạng nữa. Thành ra chỉ còn cách an toàn duy nhất, đó là giữ im lặng, nếu còn đủ liêm sỉ không nói "có" hùa theo quyết định của tập thể mà mình vốn biết là sai trái. Kết quả là sự im lặng của từng cá nhân

nhìn ra vấn đề được diễn giải là sự đồng tình ủng hộ. Tập thể trở thành đồng thuận "dỏm" trong quyết định.

Sau khi hội thảo họp hành thảo luận trở về, những cá nhân giữ im lặng đó đều hậm hực, và có thể ở một số người, là sự ân hận vì đã không dám bày tỏ ý kiến chân thực của mình. Điều này lý giải tại sao những vị "nguyên lãnh đạo" giờ đây hết quyền uy luôn có những ý kiến ngược với những chính sách quý vị ấy đã nhiệt tình ủng hộ lúc còn đương kim?

Tôi không nghĩ là một số vị lãnh đạo hiện tại không nhìn ra nguy cơ mất nước ngày càng lộ rõ trong tình hình hiện tại. Điều này được thể hiện trước những hành động rất mâu thuẫn trong các chính sách, lời phát biểu, nghị quyết mà Bộ chính trị của đảng họ đã liên tiếp đưa ra từ đầu năm tới nay và

qua những phát biểu công khai của thủ tướng chính phủ Nguyễn Tấn Dũng trong những ngày gần đây.

Để phá vỡ được nghịch lý này, chỉ có một cách duy nhất. Một vị lãnh đạo đủ can đảm và bản lĩnh dám nói không trước một tập thể luôn thích nói có trước mọi quyết sách. Một tấm gương Trần Xuân Bách, Trần Độ, Hoàng Minh Chính có thể đã làm cho những ai còn lại rụt rè e sợ. Thành ra tôi mới nói tới cần một sự dũng lược.

Bây giờ chúng ta thử tìm hiểu điều cấm kỵ mà không ai dám nói lên ý kiến riêng của mình đó là gì? Theo thiển ý, đó chính là những sai lầm từ trong lý thuyết, ý thức hệ mà những vị trong trung ương đảng và bộ chính trị cộng sản đã tin tưởng lúc đầu và nhận ra sai lầm trong hiện tại. Thành quả của những sai lầm ấy rất cụ thể, nhưng oái oăm thay chính cái chủ nghĩa "cộng sản giả cầy" này đã mang lại cho họ những đặc quyền đặc lợi vô biên mà họ không thể nào từ bỏ được. Nghịch lý bắt nguồn từ đó. Thấy sai trái trong thực tế nhưng vì quyền lợi bản thân từng người trong đám chóp bu của đảng khiến họ không thể làm trái ý của cái mà họ gọi là "tập thể" đó.

Hơn thế nữa, cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn trong suốt 20 năm qua đã làm tiêu hao cạn kiệt cả tài nguyên lẫn ý chí của dân tộc. Cái mà họ tự cho là chiến thắng thực sự là một thất bại vô cùng lớn nếu xét về quyền lợi dân tộc Việt Nam. Tôi rất ưng ý với lời nhận xét tinh tế của ký giả kiêm sử gia Stanley Karnow sau đây:

"In human terms at least, the war in Viet Nam was a war that nobody won - a struggle between victims. Its origins were complex, its lessons disputed, its legacy still to be assessed by future generations. But whether a valid venture or a misguided endeavor, it was a tragedy of epic dimensions", (Vietnam a history... The Viking Press. 1983. Pp 11). Tạm dịch: Ít nhất, trong thuật ngữ con người, cuộc chiến tranh Việt Nam là một cuộc chiến

không có người thắng - một cuộc tranh giành giữa các nạn nhân. Nguồn gốc của cuộc chiến rất phức tạp, những bài học từ cuộc chiến còn đang trong vòng tranh cãi, di sản của nó sẽ còn được các thế hệ tương lai đánh giá lượng định. Nhưng cho dù nó có phải là một cuộc phiêu lưu giá trị hoặc là một cố gắng bị hướng dẫn lầm lẫn, nó cũng đã là một thảm kịch bi hùng trong nhiều chiều kích.

Suy cho cùng kẻ thủ lợi duy nhất trong cuộc chiến này, cho tới hiện tại chúng ta có thể nhìn ra được, chính là Trung Quốc. Nhờ cuộc chiến tranh Việt Nam, họ đã trở dậy thành một cường quốc trong thế kỷ này. Từ một quốc gia trên mếp bờ tự hủy, sau các cuộc thanh trừng nội bộ, các bước nhảy vọt và đặc biệt là sau cuộc cách mạng văn hoá trong thập niên 60 của thế kỷ trước. Với một lãnh tụ thực dụng đầy mưu lược Đặng Tiểu Bình, Trung Quốc thực sự vươn vai đứng dậy trong xu thế tận dụng được sự giúp đỡ mọi mặt của Hoa Kỳ. Một Hoa Kỳ lúc đó đang rệu rã và bị tổn thương trước một Việt Nam hóm hĩnh cao ngạo quá đáng sau cuộc chiến. Cũng chính nhờ cuộc chiến tranh ấy, Trung Quốc đã làm chủ được toàn bộ khu vực các đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam. Nhờ cuộc chiến tranh ấy họ đã lấn chiếm được phần lãnh thổ trên biên giới phía Bắc của nước ta. Và, qua cuộc chiến kế tiếp cho dù ngắn ngày và có vẻ như không thực sự thắng thế trong cuộc chiến tranh biên giới với Việt Nam năm 1979. Ít ra họ cũng đã thu được khá nhiều lợi lộc: Họ đã làm vui lòng ông chủ lớn là Hoa Kỳ, người sẽ giúp họ lột xác, thực sự giúp họ phú cường và phát triển. Về phần Việt Nam, có vẻ như cộng sản VN thắng, nhưng một tâm lý bất an phủ trùm sau cuộc chiến tranh ấy: đó chính là cách thức mà đối thủ của họ đã áp dụng trong chiến tranh đã hoàn toàn khác hẳn với những đối thủ trước đó. Kẻ địch của họ hiện nay thực sự là một địch thủ hung hiểm và tàn ác. Hầu như địch không có điểm yếu nào để có thể kêu gọi lương tri của nhân loại để ủng hộ

như các cuộc chiến trước đây. Hay nói cách khác, nếu một cuộc chiến tranh khác tái xảy ra, Việt nam sẽ phải chiến đấu một mình trước một đồng môn hơn hẳn về mọi phương diện - kẻ thù của họ ở một đẳng cấp cao hơn hẳn, Trung Quốc là sư phụ.

Điều đó lý giải tại sao họ lại sợ Trung Quốc đến như thế. Hiện tại, chúng ta đã nhìn ra những toan tính của một Trung Quốc trong tương lai. Một đế chế Trung Hoa rất cần những phen dậu quay chung quanh lâu đài của mình. Đế chế ấy cần một biển Đông là tư hữu để khai thác tài nguyên vốn đang cạn kiệt trên nội địa và các châu lục. Họ muốn rửa những vết nhục trước đây, khi các thế lực đế quốc tây phương xâm chiếm lãnh thổ của họ trong các thế kỷ 19 và đầu 20.

Họ hơn ai hết đều hiểu rằng một cuộc chiến tranh toàn diện trên phạm vi thế giới là ít khả năng xảy ra. Lý do đơn giản, cuộc chiến ấy là một cuộc chiến tranh tự sát cho cả hai phía. Nhưng các cuộc chiến tranh nhỏ trong phạm vi địa phương cục bộ thì có thể làm được. Các cường quốc hiện nay có khả năng tham gia vào một cuộc chiến toàn diện ngoài Hoa Kỳ là không còn ai. Địch thủ trực tiếp đối đầu với họ cũng duy nhất là Hoa Kỳ. Chừng nào mà những dính líu về kinh tế giữa họ và các tài phiệt Mỹ vẫn còn kháng khí, ngày đó cuộc đối đầu vẫn chỉ là cuộc đối đầu cuội.

Cuộc chiến tranh trong tương lai giữa Việt Nam và Trung Quốc rất khó xảy ra bởi một lẽ đơn giản: Trung Quốc không cần phải làm điều ấy. Trong hiện tại, đảng cộng sản Việt nam đã tự nguyện đầu hàng rồi. Với những ràng buộc từ kinh tế tới chính trị, từ văn hóa tới giáo dục, Việt Nam đã là một tỉnh tự trị của Trung Quốc. Hình ảnh lá cờ 6 ngôi sao là bằng cứ rõ ràng nhất đã thể hiện trong cuộc tiếp đón Tập Cận Bình trong tháng 2 vừa qua tại Hà Nội. Các lời phát biểu của một quan chức cao cấp trong Bộ ngoại giao Việt Nam tại

một trường đại học ở Hà Nội khi coi các hành động xâm phạm chủ quyền trên biển đông, khi đánh đập, bắt giam các ngư phủ Việt Nam với nhận định Trung Quốc vì thương nên "cho roi cho vọt" là một bằng chứng.

Những màu mè thể hiện qua các lời tuyên bố mới đây của thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng về quần đảo Hoàng Sa - Trường Sa thuộc về Việt Nam Cộng Hòa, và thể kiên quyết bảo vệ chủ quyền lãnh thổ Việt Nam chỉ là một thủ thuật chính trị nhằm xoa dịu dư luận vốn đang rất sôi nổi. Điều này được minh chứng bằng các cuộc bắt bố và lệnh cấm biểu tình chống Trung Quốc được đưa ra ngay sau đó.

Dư luận râm ran bàn tán về một sự chia rẽ giữa hai phái thân Tây Phương mà đại diện là thủ tướng Dũng và phái thân Trung Quốc mà đại diện là tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng. Tôi thực sự không tin có một sự phân chia rõ ràng như thế. Nếu có chẳng là sự chia rẽ giữa các nhóm lợi ích thuộc phe tuyên huấn của đảng và nhóm thuộc phe đang cầm quyền. Nhưng cả hai đều nhìn ra rất rõ ràng, nếu có những cải cách thực sự thì cả hai đều mất hết. Bi kịch là ở chỗ này và đó là khởi nguyên của nghịch lý Abeline như tôi vừa trình bày ở trên.

Nghịch lý này có thể giải quyết được không? Nhìn vào tình hình hiện tại, vai trò của thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đang được củng cố. Các tay chân công an thân tín, dòng họ của thủ tướng đã được đưa vào các vị trí then chốt. Mọi vấn đề cần đến một quyết định đều "chờ ý kiến của thủ tướng" là một minh chứng. Đến một lúc nào đó đủ mạnh, ông Dũng có thể sẽ là nhân tố để giải được nghịch lý này. Những cá nhân vốn trước đây được "hỏi ý kiến" trở thành một thứ châu rìa hoặc bị loại khỏi cuộc chơi. Lúc đó, Bộ chính trị và Trung ương đảng sẽ chỉ còn lại một người lãnh đạo. Sự đồng thuận lúc đó thực sự không còn cần thiết nữa. Nghịch lý Abeline chấm dứt. Điều đó không có nghĩa là tình hình đất nước sẽ khá hơn mà chỉ có nghĩa

là đất nước thực sự chuyển mình. Yếu tố Trung Quốc sẽ trở thành chủ đạo. Các phe nhóm lợi ích sẽ chỉ còn lại một mối được phân chia theo ý muốn của ông Dũng tùy vào thái độ trung thành nhiều hay ít của họ. Từ tình trạng cật củ mà tôi mượn lời của các công dân mạng thường viết rất hình tượng "Không thằng nào sợ thằng nào" của hiện tại trở thành "Ai ai cũng phải sợ một thằng". Nếu ông Dũng có đủ bản lãnh lợi dụng được sự yểm trợ của Trung Quốc để đàn áp thành công các cuộc nổi dậy đơn lẻ từ phía nhân dân, ông ta sẽ tiếp tục cai trị và làm giàu cho đến khi toàn thể nhân dân Việt Nam đứng lên quăng ông ta vào đồng rác lịch sử. Ngược lại, khi làm trái ý thiên triều, ông ta sẽ chịu chung số phận như các nhà độc tài khác trước đó trên khắp thế giới mà kẻ vùi dập chính là Trung Quốc.

Nghịch lý Abeline chỉ xảy ra trong các tổ chức được mệnh danh là lãnh đạo tập thể. Nó biến hóa từ một tập thể các thành viên tự làm mình tê liệt trước một hình tượng vô hình trước đó là "Đảng" là "Tổ chức"... Qua giai đoạn cá mè một lứa không ai phục ai, không coi ai là lãnh tụ của mình. Giai đoạn cuối cùng của sự biến hóa là tất cả chỉ còn sợ một "con người" cụ thể. Lúc đó nghịch lý Abeline chấm dứt. Sự thay đổi sẽ xảy ra.

Chỉ có một thể chế dân chủ thực sự và sự tôn trọng tự do tư tưởng thực sự mới tránh được nghịch lý này để thúc đẩy một đất nước hoặc một tổ chức tự hoàn thiện và phát triển đi lên. Không có con đường nào khác.

SongVũ

Tham khảo thêm:
www.freekvermeulen.blogspot.com/2008/10/abilene-paradox-it-is-well-known.html
www.rmastudies.org.nz/documents/AbileneParadoxJerryHarvey.pdf

DANH NGÔN ÁI QUỐC

*** Chủ nghĩa anh hùng theo mệnh lệnh, bạo lực phi lý và tất cả những điều vô nghĩa nhân danh lòng ái quốc - tôi mới căm ghét chúng làm sao!**

(Heroism on command, senseless violence, and all the loathsome nonsense that goes by the name of patriotism - how passionately I hate them!)

Albert Einstein

*** Luôn trung thành với Tổ quốc. Chỉ trung thành với chính quyền khi nó xứng đáng với điều đó.**

(Loyalty to the country always. Loyalty to the government when it deserves it).

Mark Twain

*** Một quốc gia thấy nó ưu việt hơn những quốc gia khác. Điều đó sản sinh ra lòng yêu nước và chiến tranh.**

(Each nation feels superior to other nations. That breeds patriotism and wars).

Dale Carnegie

*** Ái quốc, đó là nơi trú ẩn cuối cùng của kẻ côn đồ.**

(Patriotism is the last refuge of the scoundrel).

Samuel Johnson

TRANG

TH

ĐI NHA SĨ

Peter har tannlegeskrekk. Han skal få tannregulering. Men det er for mange tenner og lite plass. For at dette kan gå, måtte 4 av tennene bli trukket.

Hvordan kan han klare dette?

- Peter, nhanh lên con, sắp tới giờ rồi!

Mặc cho bố thúc giục, Peter vẫn ngồi thừ ra.

- Con không muốn! Có cách nào khác không? Sao phải nhổ đến 4 cái răng?

Peter vừa cắn nhai vừa nhăn nhó trông tội nghiệp.

- Nha sĩ đã quyết định như vậy con à. Phải nhổ bớt răng đi rồi mới có thể kiềng răng vô.

- Pappa! Con sợ, đau lắm!

- Peter, con biết không, chúng ta có thể chịu đau nhiều hơn là chúng ta tưởng!

Người cha trấn an con:

- Lúc nhỏ, con cũng sợ đi trám răng. Nhưng lần nào con cũng giỏi, không khóc la gì hết.

Peter ra vẻ ngẫm nghĩ một lát rồi

tươi nét mặt lại:

- Ja, con còn nhớ là tannlegen lúc nào cũng khen con "du er veldig flink", và con được thưởng đồ chơi nữa.

Bố cười và nói:

- Lần này con cũng giỏi như mấy lần trước vậy. Du er en stor gutt nå!

Ở phòng chờ, Peter (12 tuổi rưỡi) cứ nhìn quanh với vẻ bồn chồn. Hồi nhỏ, cũng như những đứa trẻ khác, Peter thích ngồi ráp Lego trong khi chờ đợi. Bây giờ, cậu ta ngồi yên, và quan sát nét mặt những người cũng ngồi chờ đến lượt mình, như dò hỏi xem họ có... sợ đau không. Khi có người làm răng xong đi ra với vẻ mặt "seriøs", thì cậu lại dán mắt vào gương mặt của người đó, như để chắc chắn thêm cái điều: "Đã nói là đau mà". Nhưng lát sau có người khác đi ra với vẻ "fornøyd", thì cậu lại sáng lên hy vọng: "Chắc không đau quá lắm đâu".

Cánh cửa lại mở, một trợ lý nha sĩ gọi tên Peter.... Hai bố con đứng lên, bắt tay chào cô trợ lý và theo cô ta vào trong, qua dãy hành lang nhiều phòng và đến phòng cuối cùng.

"Ồ đây khác lạ hơn", Peter thầm nghĩ: "Không phải cái ghế nằm thường

thấy ở phòng răng, mà là cái bàn nằm như bàn mổ. Khiếp quá! Cây đèn chụp màu xám trông cũng to lớn hơn, dềnh dàng hơn."

Peter vẫn còn nhớ hồi nhỏ, những lần đi khám răng, khi nó nằm xuống cái ghế dài đó và nhìn lên, thì cái chụp đèn như con mắt sáng hoắc của mấy ông kẹ, chuyên dọa nạt con nít, làm nó phải nhắm mắt lại liền.

Vừa lúc đó cô nha sĩ bước vào. Cô tươi cười chào mọi người, và giải thích cho hai bố con lý do nhổ răng. Khi cô nói, Peter nhìn kỹ miệng cô và thấy một đường vá ở môi trên. Có lẽ là hồi nhỏ cô bị té. Bố thì nghĩ thầm: "Ồ Na Uy rất hiếm thấy người bị bệnh sốt môi hay hở hàm ếch bẩm sinh. Sao ở Việt Nam, trẻ em bị khá nhiều vậy?"

Cô nha sĩ tiếp tục giải thích bằng một giọng nhỏ nhẹ và dễ hiểu. Vừa nói, cô vừa vén mái tóc cho gọn lại, và đội cái mũ chụp màu xanh lá cây đậm lên đầu. Xong, cô khoác cái áo cũng màu xanh lá cây đậm vào, cái màu xanh mà các bác sĩ giải phẫu mặc khi vào phòng mổ, như Peter thường thấy trong phim.

"Dette blir sikkert en stor operasjon"

NHƯ

Peter quả quyết.

Như đọc được những ý nghĩ của cậu bé, cô trấn an:

- Mọi việc sẽ tốt Peter à!

Bố cũng nắm lấy bàn tay cậu và thì thầm:

- Bố biết con chịu được mà. Jeg er stolt av deg.

Khi cô nha sĩ và cô trợ lý đã mang khẩu trang và găng tay vào, và khi bắt đầu nghe có tiếng loảng xoảng của các dụng cụ, thì Peter cảm thấy sợ. Peter muốn lấy mobil trong ba-lô ra để mở nhạc nghe, nhưng không được phép. Bố muốn lại gần nắm tay cậu nhưng không có mũ, áo và găng tay, nên chỉ ngồi ở chiếc ghế cách Peter hai ba bước. Bóng đèn được vặn lên hết cỡ, ánh sáng chói lòa, Peter phải

nhắm mắt lại. Phòng ấm dần lên vì hơi người, và sức nóng từ bóng đèn. Bỗng đâu mọi người nghe có tiếng rên ư ử. Ô, Peter đang "hát" khe khẽ trong cổ kìa. Tưởng cậu bé bị lạnh. Hóa ra, cu cậu "lager melodi". Mọi người nhìn nhau, mỉm cười.

Cô nha sĩ cười thật to, nhấp nháy đôi mắt:

- Oh, ja, bra! Det er en veldig bra måte å møte tannlege på!

Nhưng Peter hình như không để ý gì tới chung quanh, chỉ tiếp tục ư ư khe khẽ theo điệu nhạc mấy bài hát cậu ta thuộc, hết bài nọ đến bài kia. Đúng lúc Peter cảm thấy bớt sợ thì... Nå kommer det verste!

- Nei, nei, ikke sprøyte! Jeg hater sprøyte.

- Nhưng con cần phải có thuốc tê, con ạ. Bố bước tới, đỡ dành.

Cô trợ lý xoa xoa trán Peter và bắt đầu tiêm thuốc tê:

- Bây giờ em sẽ thấy đau chút xíu ở mũi kim. Nhưng sau đó thì hết liền.

Peter chuẩn bị tư thế và gồng mình lên chịu đau.

Khi thấm thuốc tê rồi, cu cậu nằm im ngoan ngoãn cho nha sĩ làm việc.

Khoảng nửa tiếng sau thì đã nhổ xong bốn cái răng. Cô nha sĩ vừa cởi khẩu trang ra vừa vuốt tóc Peter khen giỏi. Peter ngậm bông gòn trong miệng, nhưng cũng cố đáp lại:

- Cô cũng giỏi nữa. Og du er snill! Em không thấy đau!

Peter nhìn vết sẹo ở môi trên của cô nha sĩ và hỏi:

- Có phải cô cũng chịu đau giỏi khi cô được giải phẫu?

Phạm Xuân Lan

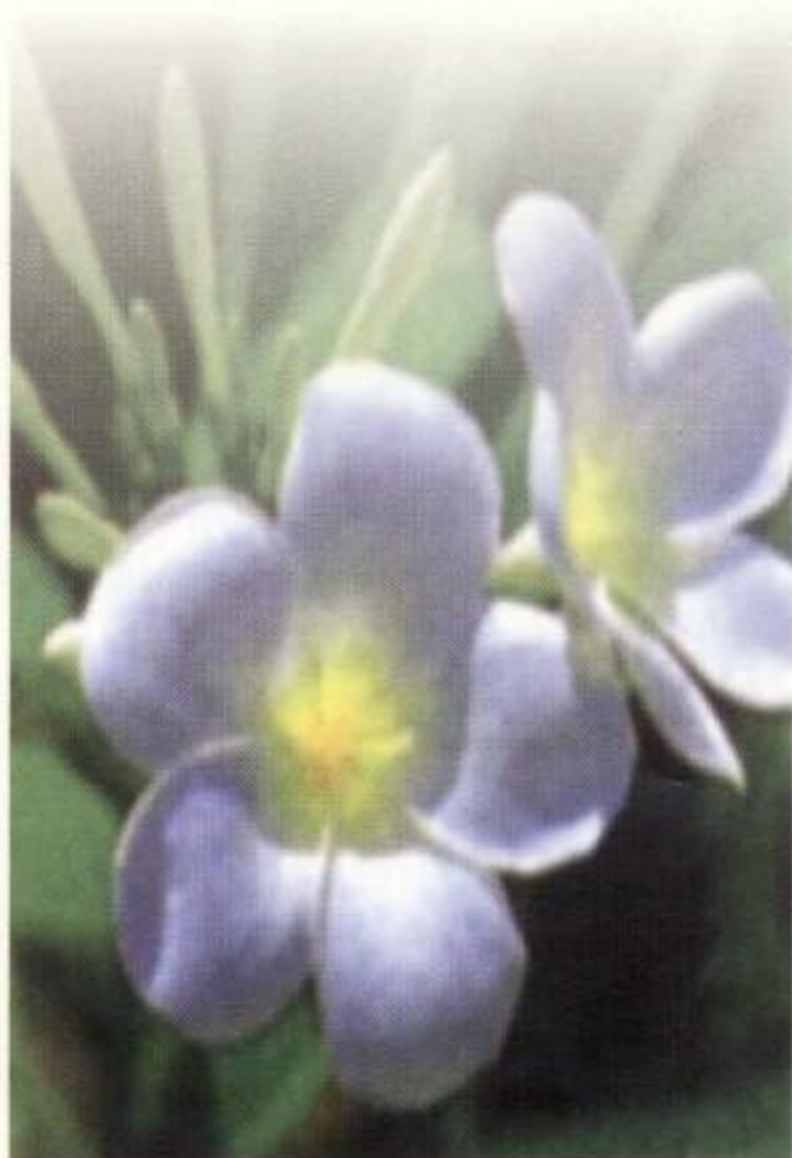
Cô nha sĩ cười đáp:

- Đương nhiên rồi... Cô không có được miệng cười đẹp, nhưng cô luôn mong muốn mọi người có được. Sau thời gian kiên nhẫn xong, em sẽ có hàm răng đẹp. Em nhớ giữ răng luôn sạch và đẹp nhé Peter!

- Dạ, cảm ơn cô!

Trên đường về nhà, Peter nói với bố:

- Pappa, mai một con lớn, con sẽ làm tannlege giống cô đó.

Đọc và cổ động
Vượt Sóng

CÂU ĐỐ CÁ GÌ?

1. Cá gì thấy lá vàng rơi?
2. Cá gì bay ở trên trời mênh mông?
3. Cá gì đi học phải dùng?
4. Cá gì là gạo nấu cùng nước sôi?
5. Cá gì bay bổng trên trời?
6. Cá gì hết sức, ngoài khơi bỏ mình?
7. Cá gì lặn lội quanh bờ?
8. Cá gì thơm lắm mà sờ có gai?
9. Cá gì chẳng có hình hài?
10. Cá gì đóng chặt cửa ngay tức thì?

đọc sách

Ong hút nhụy hoa
Cho ta mật ngọt
Cỏ non tươi tốt
Bò, dê thong dong
Uống nước suối trong
Cho ra bơ, sữa

Sách là cánh cửa
Mở ra khung trời
Cùng nhau bạn ơi
Chúng ta hãy đọc
Mở mang đầu óc
Thế giới muôn màu
Tiếp nhận, đổi trao
Ta học hỏi nhau
Điều hay, ý mới
Nắm tay đi tới
Khám phá tương lai.

DANH NGÔN XU THỂ

* Sự kiêu căng ăn chung bàn với tự mãn, uống chung bàn với sự khinh bỉ.

B. Phranclin

* Nhân đức làm cho con người đáng yêu trong cuộc sống và đáng nhớ sau khi chết.

B. Gracinan

* Hãy tránh xa những kẻ bàn quan, họ không giết chóc và không phải bội, nhưng chỉ cần sự đồng ý im lặng của họ là trên trái đất này vẫn tồn tại những mưu đồ đen tối và chia rẽ.

B. A. Senski

* Người khôn khéo lựa chọn sự hiểu biết mà không chồng chất sự hiểu biết.

B. A. Lambert

* Người hay khoe cái khôn là bộc lộ cái dại. Người hay nhắc điều dại là ẩn dấu điều khôn.

Châm ngôn

Tuyên

Một anh nhà giàu hỏi người nghèo: Tôi giàu anh có nịnh tôi không?

Người nghèo: Ông giàu mắc mớ gì mà tôi phải nịnh ông?

Nhà giàu: Nếu tôi cho anh nửa gia tài, anh có nịnh tôi không?

Người nghèo: Lúc đó tôi giàu bằng ông rồi việc gì tôi phải nịnh ông.

Nhà giàu: Nếu tôi cho anh cả gia tài, anh có nịnh tôi không?

Người nghèo: Chắc chắn lúc đó ông phải nịnh tôi.

Công đường ấy, mà nhân đường ấy,
Cõi thọ sao hẹp bấy hóa công?
Rộng cho chuộc được tuổi rồng,
Đổi thân ắt hẳn bỏ lòng tôi người.»

Nguyễn Trãi (1380-1442), đại văn thi hào dân tộc, nhà chính trị lỗi lạc và quân sự kiệt xuất, có công lớn trong việc đánh đuổi quân Minh ra khỏi bờ cõi và giành độc lập cho Việt Nam, nhưng cuối cùng lại bị tru di tam tộc trong vụ án Lệ Chi Viên! Vụ án oan này xảy ra đã gần 600 năm trước, nay xin dựa theo chính sử để sơ lược lại nhằm tránh sự hiểu lầm do dã sử cố tình thêm bớt, thêu dệt.

Năm 1414, Nguyễn Trãi 35 tuổi, gặp Nguyễn Thị Lộ 15 tuổi (trắng tròn lẻ) đang đi bán chiếu. Trông thấy Thị

Lộ có nhan sắc mặn mòi, thông minh lanh lợi, Nguyễn Trãi liền xuất khẩu thành thơ ngay tại chỗ:

«Ở ở nơi nào bán chiếu gon?
Chẳng hay chiếu ấy hết hay còn?
Xuân thu nay độ bao nhiêu tuổi?
Đã có chồng chưa, được mấy con?»

Thị Lộ đáp:

«Tôi ở Tây Hồ bán chiếu gon.
Hơi chi ông hỏi hết hay còn.
Xuân thu tuổi mới trắng tròn lẻ.
Chồng còn chưa có, huống chi con»

Đã có vợ từ trước, Nguyễn Trãi cưới Thị Lộ về làm vợ thứ.

Năm 1418, bốn năm sau khi cưới Thị Lộ, Nguyễn Trãi ra làm quân sư cho Bình Định Vương Lê Lợi (1385-1433) mở đầu cuộc khởi nghĩa Lam Sơn chống giặc Minh. Năm 1427, quân Minh bại trận, bị bắt buộc phải rút hết về Tàu, Nguyễn Trãi viết bài Bình Ngô Đại Cáo. Bài Bình Ngô Đại Cáo của Nguyễn Trãi đã trở thành áng văn bất hủ trong văn học Việt Nam. Sang năm 1428, Lê Lợi lên ngôi vua, xưng là Lê Thái Tổ, phong cho Nguyễn Trãi tước hầu và phong cho bà Nguyễn Thị Lộ chức Nghi Lễ Học Sĩ.

Đến năm 1433, vua Lê Thái Tổ băng hà. Cùng năm đó, thái tử Lê

Skapelse er noe som skjer hele tiden. Hver gang et menneske har en tanke eller en vedvarende, kronisk måte å tenke på, er hun eller han inne i en skapelsesprosess. Noe kommer til å manifestere seg ut fra disse tankene.

Det du tenker nå, skaper ditt fremtidige liv. Du skaper livet ditt med tankene. Fordi du alltid tenker, skaper du hele tiden. Det du tenker mest på eller konsentrerer deg mest om, er det som vil gjøre sin inntreden i livet ditt.

Som med alle naturlover er også denne preget av den ytterste fullkommenhet. Du skaper livet ditt. Som man sår, så høster man! Tankene dine er frø, og hva du høster, vil avhenge av frøene du sår.

Livet ligger i hendene dine, klar for å formes. Uansett hvor du befinner deg nå, uansett hva som har skjedd i livet ditt, kan du begynne å velge dine tanker bevisst, og du kan forandre livet ditt. Det er ikke noe som heter en håpløs situasjon. Hva eneste omstendighet i livet ditt lar seg forandre.

THƯỢNG ĐẾ BẤT KHẢ TƯ NGHỊ

Trước hết, người viết xin trân trọng cảm ơn sự tin tưởng của quý độc giả đã gửi điện thư đến hỏi về trường hợp Tổng Thống Ngô Đình Diệm (1901-1963), một vị lãnh tụ tài đức, thanh liêm, sống như một nhà tu hành đạo

hạnh, hết mình vì dân vì nước, nhưng tại sao lại bị thảm sát!! Hai bào đệ của TT Diệm, ông Nhu và ông Cần cũng bạo tử! Hai người cháu gái của TT Diệm, Ngô Đình Lệ Thủy và Ngô Đình Lệ Quyên, phúc hậu, đoan trang, hiền thực, rất ngoan đạo, lại mất mạng trong tai nạn lưu thông!

Tục ngữ có câu: «Biết thì thưa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe». Người viết sẽ thành thực trình bày, biết nói biết, không nói không. Điều nào chưa biết, sẽ thú thật không biết với hy vọng được sự chỉ dạy thêm của các bậc cao minh.

Trước khi phân tích theo quan điểm siêu hình học về trường hợp dòng họ Ngô Đình, thiết tưởng cũng nên nêu thêm vài nhân vật lịch sử đã có công lớn đối với tổ quốc và dân tộc.

Khi hoàng đế Quang Trung Nguyễn Huệ (1753-1792) băng hà lúc mới 40 tuổi, Bắc Cung hoàng hậu, tức Ngọc Hân công chúa khóc kể bi ai, than vãn thống thiết:

«Nghe trước có đáng vương Thang, Võ,
Công nghiệp nhiều tuổi thọ thêm cao;
Mà nay áo vải cờ đào,
Giúp dân dựng nước xiết bao công trình!
Nghe rành rành trước vua Nghiêu, Thuấn,
Công đức dày, ngự vận càng lâu;
Mà nay lượng cả, ơn sâu,
Móc mưa rơi khắp chín châu đem nhuận.

Nguyên Long (1423-1442), con trai thứ hai của vua Lê Thái Tổ, mới 11 tuổi, lên ngôi, xưng là Lê Thái Tông. Đến năm 1442, vua Lê Thái Tông, 20 tuổi, đi duyệt binh ở Chi Lăng, được Nguyễn Trãi (đã từ quan về vườn) tiếp rước vào chùa Côn Sơn (nơi ở của Nguyễn Trãi). Năm này, Thị Lộ 43 tuổi và làm vợ Nguyễn Trãi đã 28 năm, nhưng nhan sắc vẫn «ngiên nước, nghiêng thành», lại còn lâu thông kinh sử, văn chương trác tuyệt. Dĩ nhiên lúc này, về lãnh vực văn chương, Thị Lộ đã uyên bác hơn thời gian còn đi bán chiếu. Nhà vua trẻ tuổi liền bị «tiếng sét ái tình» khi trông thấy Thị Lộ «sắc đành đòi một, tài đành họa hai», liền đòi đem Thị Lộ về hoàng cung.

Xa giá hồi loan, vua và đoàn tùy tùng ngủ đêm trong một vườn trái vải (Lê Chi - lychee). Giữa khuya đêm đó, vua băng hà đột ngột bên cạnh Thị Lộ. Thế là ba họ của Nguyễn Trãi bị đưa ra pháp trường xử trảm. Hoàng hậu, vợ vua Lê Thái Tông, bị góa chồng khi chưa tới 20 tuổi, «ghen tương thì cũng người ta thường tình», lập tức ra lệnh tra tấn, đánh đập Thị Lộ đến mềm xương, xong nhốt vào cũi sắt, buộc kỹ lại rồi chìm xuống nước cho đến chết.

Hơn ba trăm năm sau vụ án oan Lê Chi Viên, Nguyễn Gia Thiều vẫn chưa dám chỉ trích luật lệ cổ lỗ của chế độ phong kiến, mà chỉ than Trời:

«Quyên họa phúc Trời tranh mất cả,
Chút tiện nghi chẳng trả cho ai!»

Sau đó, Nguyễn Du cũng bày tỏ sự bất mãn với Trời, nhưng hoàn toàn không dám thốt ra lời xúc phạm «con Trời» (Thiên tử):

«Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen!»

Nếu cho rằng dòng họ Ngô Đình và ba họ của Nguyễn Trãi vướng vào nghiệp chướng (kiếp trước làm ác, kiếp sau bị quả báo), thì thực sự phi lý! Khi con người hoàn toàn không còn nhớ mình đã làm gì trong tiền kiếp, nhưng kiếp này phải «trả báo», hóa ra luật nhân quả khắt khe thái quá, không nhân đạo như luật người tại các nước văn minh và dân chủ hiện nay.

Lúc bị đóng đinh, Chúa Jesus nhìn lên không trung, cầu nguyện: «Lạy cha,

xin cha tha tội cho chúng nó, vì chúng nó không biết điều mà chúng nó đang làm.» (Father, forgive them, for they do not know what they are doing. Luke 23:34). Nếu luật nhân quả khoan hồng, độ lượng như Chúa Jesus, chắc chắn cõi trần gian này đã là bồng lai, tiên cảnh.

Sách Châm Ngôn 23:7 trong Cựu Ước Kinh của Thiên Chúa Giáo ghi: «Ai suy nghĩ trong lòng như thế nào thì thành ra như thế nấy». (As a man thinks in his heart, so is he. Proverbs 23:7).

Đức Phật Thích Ca dạy: «Cái quả cuộc đời đều do cái nhân ý nghĩ tạo ra».

Các nhà vật lý lượng tử học cho biết toàn thể Vũ Trụ đều thành hình từ tư tưởng của loài người!

Nói tóm lại, mọi sự đều do ý nghĩ mà ra. Bởi vậy, các nhà siêu hình học ngày nay cho rằng «Những người có cuộc sống huy hoàng là nhờ họ nghĩ và nói nhiều về những điều họ ưa thích hơn là những điều họ không ưa thích!» (People who have great lives think and talk about what they love more than what they don't love!)

Một nhà siêu hình học vừa mới viết trong thế kỷ 21 này: «Điều bạn đang nghĩ là đang tạo ra tương lai của bạn. Bạn tạo ra cuộc đời của bạn bằng những ý nghĩ của bạn. Vì bạn luôn luôn suy nghĩ tức là bạn luôn luôn tạo tác. Những gì bạn suy nghĩ nhiều nhất hoặc chú tâm nhiều nhất, sẽ trở thành cuộc đời của bạn». (What you are thinking now is creating your future life. You create your life with your thoughts. Because you are always thinking, you are always creating. What you think about the most or focus on the most, is what will appear as your life). «Trí óc luôn luôn tạo ra cả điều hay lẫn điều dở bởi đó chính là bản chất của nó» (The mind will always create both good and bad because that is its nature).

Có những sự việc không ai ưa thích, không muốn nói đến nó, nhưng vì xúc động mạnh, bị ám ảnh (obsession), nó cũng xảy đến cho người nào đã vô tình hoặc chẳng dặng dưng in trí những hình ảnh thảm khốc đó. Những người trong dòng họ Ngô Đình dù ít nhiều cũng từng nghe kể về gia đình cụ Ngô Đình Khả đã bị tàn sát trong cuộc tở

đạo! Theo Luật Thiên Nhiên: «Cái gì mang bất cứ điều gì trong tâm trí, điều đó cũng xảy đến với mình» (Whatever the mind can conceive, it can achieve).

Một tia lửa nhỏ có thể biến thành một đám cháy lớn và thiêu hủy cả một thành phố. Một ấn tượng có thể in sâu vào đầu người và gây ra sự hung tử đối với chủ nhân của cái đầu đó. Một số con cháu của cụ Ngô Đình Khả bị bắt đắc kỳ tử chỉ vì ý nghĩ.

Vua Quang Trung trong giai đoạn cuối đời, thực sự đã lâm vào tình trạng quá mức rối ren, nan giải vô cùng: Bất hòa trầm trọng giữa ba anh em nhà Tây Sơn; Lực lượng phục quốc của Nguyễn Vương càng ngày càng thêm lớn mạnh; Con cháu nhà Lê mưu đồ khôi phục đế nghiệp; Họ Trịnh đang tìm cách phục thù để lấy lại vương quyền; Xiêm La (Thái Lan) đang chực nhào vô đánh hội, ăn có; Và nhất là con khổng lồ Trung Hoa láng giềng đang rình rập, chờ có sơ hở là lập tức xua quân sang xâm chiếm. Như vậy, với sự căng thẳng thần kinh đến mức độ đó, làm sao vua Quang Trung có thể tránh khỏi chứng «tai biến mạch máu não»? Vua Quang Trung chết chỉ vì ý nghĩ.

Phạm Lãi phò tá Việt Vương Câu Tiễn cho đến khi tiêu diệt được nước Ngô, liền rút lui. Nhờ vậy Phạm Lãi giữ được thân. Trước khi lên đường rời bỏ Câu Tiễn, Phạm Lãi cũng rủ Văn Chủng đi theo, nhưng Văn Chủng còn tham danh vọng, không nghe lời Phạm Lãi. Văn Chủng ở lại và rốt cuộc đã bị Việt Vương Câu Tiễn giết bởi chính thanh kiếm mà Phù Sai đã buộc Ngũ Tử Tư phải dùng để tự sát. Hàn Tín giúp Lưu Bang dựng lên nhà Hán xong lại xin được phong vương tước, hưởng thụ phú quý, cho nên mới bị giết. Trương Lương thoát nạn nhờ giả đau ốm, ăn chay trường và làm ra vẻ bất cần đến danh lợi nữa, chỉ chú tâm vào thuật tu tiên. Đương nhiên, Nguyễn Trãi cũng đã tính đến chuyện «công thành, thân thoái» (rút lui khi đại sự đã thành).

Phạm Lãi phò tá Việt Vương Câu Tiễn cho đến khi tiêu diệt được nước Ngô, liền rút lui. Nhờ vậy, Phạm Lãi giữ được thân. Hàn Tín giúp Lưu Bang dựng lên nhà Hán xong lại xin được

phong vương tước, hưởng thụ phú quý, cho nên mới bị giết. Trương Lương thoát nạn nhờ giả đau ốm, ăn chay trường và làm ra vẻ bất cần đến danh lợi nữa, chỉ chú tâm vào thuật tu tiên. Đương nhiên, Nguyễn Trãi cũng đã tính đến chuyện «công thành, thân thoái», nhưng không thể xin từ quan trong lúc vua Lê Thái Tổ đang cần nhân tài cho giai đoạn kiến quốc. Sau khi Lê Thái Tổ băng hà, Lê Thái Tông lên ngôi, Nguyễn Trãi xin về hưu ngay cho hợp với lời khuyên của hiền nhân, «công thành, thân thoái». Tuy nhiên, Nguyễn Trãi được về hưu sau khi trót đã in vào tâm trí quá sâu đậm cái thảm họa bị diệt tộc của Hàn Tín, cho nên không thể thoát khỏi cái hậu quả của ý nghĩ. Nguyễn Trãi chết chỉ vì ý nghĩ.

Để chứng minh ước nguyện của Nguyễn Trãi đã mong sớm được về vườn cho an thân, xin trích ra đây một đoạn trong bài ca Côn Sơn mà Nguyễn Trãi đã sáng tác từ hồi vua Lê Thái Tổ còn đang trị vì:

*Trong rừng có trúc bóng râm,
Giữa màu xanh ngát ta ngâm thơ nhàn.
Về đi, sao chẳng sớm toan,
Nửa đời vương vất bụi trần làm chi?
Muôn chung chín vạc cần gì?
Cơm rau nước lã đủ tùy phận thôi.
(trích bản dịch của thi sĩ học giả Kiều Văn)*

Mahatma Gandhi tên thật là Mohandas Karamchand Gandhi, người Việt quen gọi là Thánh Gandhi (1869-1948) nói: «Con người chỉ là sản phẩm từ ý nghĩ của chính mình. Nghĩ thế nào, trở thành như thế đấy» (A man is but the product of his thoughts. What he thinks, he becomes).

Với câu nói trên đủ chứng tỏ Mahatma Gandhi đã biết luật thiên nhiên. Mahatma Gandhi cũng giống như những người dù đã biết rành về điện, nhưng vẫn có khi rủi bị điện giật mất mạng. Rốt cuộc, Mahatma Gandhi bị ám sát! Mahatma Gandhi chết chỉ vì ý nghĩ.

Sinh thời, Mahatma Gandhi đã cấm con cháu hoạt động chính trị. Do đó, con cháu của ông không chịu nổi nghiệp, theo truyền thống của Ấn Độ. Nữ thủ tướng đầu tiên của Ấn

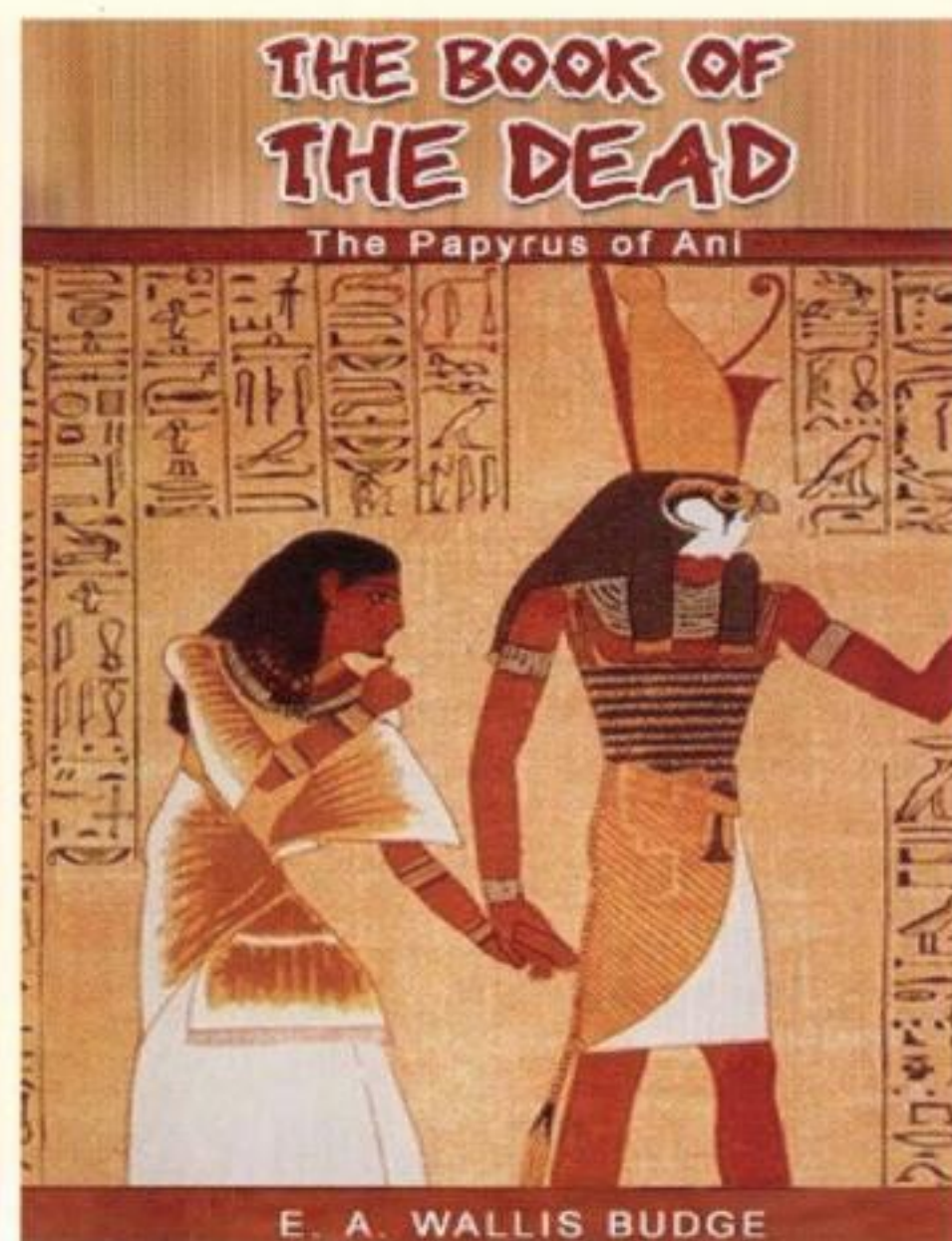
Độ, Indira Gandhi (1917-1984) là con gái của cố thủ tướng Nehru, không có họ hàng gì với Mahatma Gandhi. Bà Indira dùng họ Gandhi của chồng, tức ông Feroze Gandhi (1912-1960), nhưng họ thật của ông ta là Khan, và là con trai của Jehangir Faredoon Khan, cũng hoàn toàn không có họ hàng gì với Mahatma Gandhi. Thế nhưng bà Indira lại bị ám sát chết! Con trai của bà, Rajiv Gandhi, lên kế vị chức vụ thủ tướng của mẹ, cũng bị ám sát chết. Mẹ con bà thủ tướng Indira mượn cái họ danh tiếng của Thánh Gandhi để được thơm lây, không ngờ lại «lây» luôn cả cái «số mệnh» bị hung tử. Điều đó cho thấy mỗ mả tổ tiên, ông bà của dòng họ không có liên quan gì đến vận mệnh ở đời. Hơn nữa, người Ấn Độ có tục lệ đã nhiều ngàn năm nay là hỏa táng thi thể của người quá cố rồi đổ tro cốt xuống sông. Hai mẹ con bà thủ tướng Indira Gandhi chết chỉ vì ý nghĩ.

Các nhà siêu hình học cho rằng những người mất mạng trong hai tòa nhà chọc trời bị khủng bố đánh sập tại New York vào ngày 11 tháng 9 năm 2001, do chính họ tạo ra cái chết đó bằng ý nghĩ của họ (!)

Trang 72 trong cuốn 'Living Buddha, Living Christ', Thích Nhất Hạnh viết: «The Buddha always resisted violence and immorality. He withdrew his support from King Ajattasatru when the latter assassinated his father in order to ascend the throne. He tried to stop King Ajattasatru's efforts to start a war with the neighboring country of Vajji», xin tạm dịch: Đức Phật luôn luôn chống đối sự bạo hành và phi luân. Ngài ngưng ủng hộ vua Ajattasatru khi nhà vua này đã ám sát phụ vương của Ngài để tiếm ngôi. Ngài cố gắng ngăn chặn các nỗ lực của vua Ajattasatru trong việc phát động cuộc chiến tranh với lân quốc Vajji».

Nhà văn Đặng Văn Nhâm, xuất thân từ một gia đình Phật tử lâu đời, viết: «sau khi Đức Thích Ca đi tu đã đắc đạo thành Phật, dòng họ của Ngài bị tru diệt» (!)

Sau đây là những điều mà người viết không thể tìm ra câu giải đáp hợp lý:

Phải chăng cái phúc đức của bậc tu hành, mặc dù đã đắc đạo, cũng không che chở cho gia đình và người thân thuộc của mình?

Hành động của một người (mặc dù có trường hợp hoàn toàn vô tội) có thể khiến cho cả dòng họ hoặc cả ba họ bị liên lụy!

Một mình Lao Ái có tội nhưng cả chín họ của Lao Ái bị Tần Thủy Hoàng ra lệnh giết hết!

Về sau, vua Lê Thánh Tôn xét lại vụ án Lê Chi Viên và xóa tội cho Nguyễn Trãi, nhưng chính bản thân của Nguyễn Trãi cùng cả ba họ đã bị xử trảm, chết không toàn thây! Trong đó có những phụ nữ đang mang thai và những trẻ sơ sinh! Oan ức quá! Bất công quá!

Người xưa có câu: «Nhơn chi sơ tánh bổn thiện». Chúa Jesus dạy: «Trừ phi các người thay đổi lòng dạ cho giống như trẻ thơ, các người sẽ không bao giờ được vào thiên đàng» (Unless you change and become as little children, you will never enter the kingdom of heaven. Matthew 18:3). Và «Chúa Jesus bồng trẻ em vào lòng, đặt tay lên, ban phúc cho chúng nó» (Jesus took the children in his arms, placed his hands on them and blessed them. Mark 10:16). Trẻ em ngây thơ, trong trắng, vô tội, được Chúa Jesus yêu thương như vậy, nhưng trận chiến tranh nào cũng có trẻ em chết banh thây!

Đến đây, người viết thú thực, càng nói càng cảm thấy thiên cơ vô cùng mù mờ, khó hiểu! Cõi trần này đúng là bể khổ! Tu theo Đức Phật là để chấm dứt vòng sinh tử luân hồi, vĩnh viễn không còn đầu thai trở lại cõi trần nữa.

Xin kết thúc bài viết này với câu thơ sau đây:

*Cái quay búng sẵn trên trời,
Mờ mờ nhân ảnh như người đi đêm.*
(Nguyễn Gia Thiều)

Oslo, xuân Quý Tỵ 2013
Cẩn bút,
Trương An Nam

CHỈ SỢ ĐÀN CON QUÊN TIẾNG VIỆT, ĐỪNG LO Lũ TRẺ KÉM TIẾNG NA!

Hãy cho con em đến với

Lớp Việt Ngữ NVN

**Nhận học sinh từ 6 tuổi
trở lên, đủ mọi trình độ.**

**Giáo viên kinh nghiệm,
tận tâm, yêu trẻ.**

**Các em học không mệt
trí, học không chán, nhưng
ham học.**

**HỌC NHƯ LÀ CHƠI
CHƠI NHƯNG MÀ HỌC**

**Khai giảng niên học mới
vào ngày 17.8.2013**

Buổi học mỗi thứ bảy

từ 14:00 - 16:30

tại NHÀ VIỆT NAM

HOA BIỂN VU VƠ

Tượng đài hoa biển dáng vu vơ
Say con sóng bạc đứng bờ phò
Mặt kiếp lạc loài thân phận ảo
Nhật sầu lìa xứ lụy hồn thơ

Thuyền nhân vượt lệ thần thờ trông
Cánh hoa trôi dạt bến mây hồng
Nước bạc đau lòng con quốc quốc
Giống nòi ngăn cách mấy dòng sông

Hoa biển vu vơ hoa biển ơi!
Vong linh ai oán hận đầy vơi
Tâm bìa chẳng tạc lời cầu nguyện
Để mẹ ngàn năm vượt lệ rơi

Tượng đài rủ bóng nảo nùng thay
Thuyền nhân tị nạn hóa lưu đày
Lạc xứ quê người hoài vọng Quốc
Ngấm tình Hoa Biển vay sầu vay !

Vivi

Norway 01.8.2013

ÔI! BARRACUDA

Nguyệt Quỳnh

Ngày tôi lên mười tuổi, bố tôi phả vào tâm hồn trẻ thơ của tôi niềm kiêu hãnh dân tộc qua những quyển sách lịch sử nho nhỏ bằng lòng bàn tay. Bố tôi là một quân nhân phục vụ trong ngành an ninh quân đội. Những quyển sách ông đem về cho tôi là do Cục Chính Huấn xuất bản. Tôi đã say mê đọc nó; tôi ngưỡng mộ hình ảnh vị vua trẻ đời Trần, tôi hình dung ra cảnh nhà vua cưỡi ngựa đi trước xông pha tên đạn. Và tôi yêu lịch sử từ đó, tôi yêu hình ảnh của Phạm Ngũ Lão qua bài thơ "Tổ Lòng" của ông. Hình ảnh người tráng sĩ cầm ngang ngọn giáo; xông pha trận mạc đã mấy mùa thu để bảo vệ giang san tổ quốc của mình. Rồi tôi đã khóc khi đọc thấy có đến tám ngàn người lính quyết tử, đã hy sinh trong trận đánh ở đồn Ngọc Hồi trước khi Vua Quang Trung đuổi 30 vạn quân Thanh ra khỏi Bắc Hà.

Mãi sau này, tôi mới biết rằng ở tận miền Bắc cũng có một cậu bé yêu lịch sử và mơ màng sống với nó như tôi. Người lính nhiều khổ đau Lưu Quang Vũ, khi còn là một cậu bé cũng đã từng ra cửa bể Vân Đồn những ngày mùa thu biển lạnh. Vũ cũng mơ về thuở muôn trùng cờ xí, tiếng trống thúc trận và những người lính thú đời Trần như tôi. Những ngày ấy, áp đôi má trẻ thơ xuống bùn đất phù sa, có lẽ Vũ cũng nghe được tiếng rì rào của đất, tiếng gió gươm từ thuở ấy vọng về. Không hiểu sao, tôi thấy mình rất giống Lưu Quang Vũ ở một điều là tôi tin vào con người. Lưu Quang Vũ mất đã hơn ba thập niên, nếu ngày nay anh còn sống tôi không biết anh có còn tin vào điều đó hay không?

Có người bảo rằng "sản phẩm tinh túy nhất của một quốc gia chính là những người dân sống trên quốc gia đó" điều này quả thật

đúng với người dân nước Nhật. Cụ Phan Bội Châu đã từng kể chuyện về một người phu xe cụ được gặp ở Nhật. Cụ Phan và cụ Tăng Bạt Hổ đến Đông Kinh để tìm gặp một người học sinh tên Ân Thừa Hiến. Khi người phu xe đưa hai cụ đến thì Ân Thừa Hiến đã không còn ở chỗ cũ. Người phu xe hứa đi tìm giúp địa chỉ mới của người học trò ấy cho hai cụ. Anh ta đi suốt buổi chiều mới tìm ra được, tuy nhiên khi cụ Phan tặng thêm tiền cho anh ta thì người phu xe từ chối mà bảo rằng: "Theo quy luật Nội vụ sảnh đã định thì từ ga Đông Kinh đến nhà này, giá xe chỉ có ngần ấy, vả lại các người là người ngoại quốc, yêu mến văn minh nước Nhật Bản mà đến, vậy nên ta hoan nghênh các người, chứ không phải hoan nghênh tiền đâu. Bây giờ các người cho tôi tiền xe quá lệ, thế là khinh bạc người Nhật Bản đó."

Đáng quý thay, lời nói và tư cách của một người phu xe bình thường đã làm hai nhà cách mạng Việt Nam phải nể trọng. Và ngày nay, xuyên qua cách hành xử của người dân Nhật trong các vụ thiên tai, cả thế giới đã nghiêng mình trước văn hoá, và nhân cách của người dân nước này.

Nhìn về nước ta ngày nay, mọi nền tảng về luân lý, đạo đức xã hội đã không được xây dựng mà còn bị phá hỏng. Khi tìm mọi cách tiêu diệt cho bằng được ý chí phản kháng của người dân, kẻ cầm quyền đang giết chết dần nội lực của dân tộc. Đất nước sẽ ra sao nếu người dân mặc nhiên chấp nhận thái độ ươn hèn nhu nhược trước ngoại xâm của lãnh đạo? Xã hội sẽ ra sao nếu người ta chỉ nghĩ đến mình, cứ điềm nhiên sống mặc cho những oan sai của luật pháp, mặc những bất công, tham nhũng thói nát của xã hội chung quanh? Từ rất lâu rồi, cha mẹ, thầy cô, học đường đã truyền dạy con em mình phải biết sợ, dạy các em sống ích kỷ, dạy các em ngậm miệng trước những điều sai trái để được yên thân? Triết gia Hegel bảo rằng: "giáo dục là nghệ thuật biến con người thành có đạo đức"; với sự giáo dục như trên, chúng ta mong

chờ gì ở các thế hệ tương lai?

Tác giả Andrew Matthews, một diễn giả tài năng đã kể lại câu chuyện của con cá barracuda. Đây là một cuộc thí nghiệm được thực hiện tại Viện Hải dương học Woods Hole. Cuộc thử nghiệm được tiến hành như sau:

Người ta dùng một hồ nuôi cá bằng thủy tinh, họ ngăn chiếc hồ ra làm hai bằng một miếng kính trong suốt. Một bên họ thả con cá barracuda và bên kia là một con cá đối. Cá barracuda là loài cá ăn thịt cá đối, trong nháy mắt, con cá barracuda đã lao hết sức mình về phía con cá đối và nó đập đầu vào thành của tấm kính. Nó tiếp tục bị đập đầu như thế cho đến khi nó hình thành niềm tin là nếu sẵn bắt con cá đối nó sẽ bị đau như vậy và bỏ cuộc. Sau đó, người ta bỏ tấm kính ngăn ra; con barracuda cứ nằm lì bên phần này của hồ cá cho đến hết cuộc đời nó. Nó thà nằm chịu chết đói, trong khi đó con cá đối vẫn bơi tung tăng không cách xa nó là mấy. Con barracuda biết giới hạn của mình và nó sẽ không bao giờ vượt qua giới hạn đó.

Câu chuyện của con cá barracuda có làm cho chúng ta đau đớn không? Hình ảnh chú cá barracuda sung mãn nằm bẹp dí một góc hồ làm chúng ta liên tưởng đến thân phận mình. Cho đến thời điểm này, sự ngang ngược và dã tâm xâm lược của Trung Quốc đã quá rõ ràng; nhưng số người tham gia vào những cuộc biểu tình phản đối của người dân trong nước vẫn còn quá giới hạn. Điều gì ngăn cản dân ta nói lên lòng yêu nước? Điều gì ngăn cấm dân ta bảo vệ lãnh thổ đất nước mình? Đâu rồi một dân tộc lấy lòng đã từng đánh thắng một đội quân hung hãn đang làm rung chuyển một nửa thế giới? Đâu rồi những con người từng tự hào "từ ức triệu năm nay, không biết nhục, không biết thua, không biết sợ"[1]?! Nếu quả thật chỉ vì sợ hãi mà tám chục triệu người bỏ mặc vận mệnh quốc gia trong tay vài chục kẻ cầm quyền bạc nhược; thì cái tấm kính trong suốt kia là do chính tay chúng ta dựng lên đó thôi. Rồi các thế hệ tương lai cũng sẽ chấp nhận cái định mệnh đã được đặt để cho họ. Và cái giấc mơ về một xã hội công bằng, tự do, dân chủ sẽ chỉ thuộc về nơi nào khác, cho những người khác, không phải dân tộc mình. Câu nói của triết gia người Pháp Joseph de Maistre nghe mới thật cay đắng: "Dân tộc nào thì chế độ đó" (Every country gets the government it deserves).

Cách đây hai năm, một youtube mang tên "Dậy mà đi hơi đồng bào ơi" được phát tán trên mạng. Cảnh một bầy sư tử hung bạo rượt theo bầy trâu nước và cuối cùng vỗ bắt được chú nghé con. Tôi chắc ai coi youtube này đều cảm được nỗi sợ hãi của bầy trâu nước, và đều mừng rỡ khi chú nghé con yếu ớt thoát được nanh vuốt và trở về trong vòng bao bọc của bầy trâu. Không hiểu sao hình ảnh của chú nghé con ấy không rời khỏi tâm trí tôi. Sao mà chú giống tổ quốc tôi đến vậy! Chắc chú cũng đau đớn lắm, có ai cảm được nỗi đau của chú không? Bị cắn đầu, cắn đuôi, rứt thịt rứt da; tổ quốc tôi cũng vậy, thác Bản Giốc mất tức tuổi, Hoàng Sa mất đau đớn, ngư trường mất, Cao nguyên mất...

Bầy trâu chắc nghe được tiếng rên của chú nghé con. Có ai nghe được tiếng kêu của tổ quốc tôi không?

Một trăm năm nữa qua đi, các cô bé cậu bé sẽ nghĩ gì khi đọc lại lịch sử những năm tháng đen tối này? Chúng sẽ nghĩ gì về thế hệ cha anh của chúng? Câu chuyện về vị nguyên soái đòi được chém đầu trước khi hàng giặc sẽ chỉ là huyền thoại. Những buổi chiều chạng vạng cánh dơi, sẽ không còn cậu bé Lưu Quang Vũ nào tìm ra bãi sông, ngồi lắng nghe tiếng trống thúc trận; tiếng những hồn người xưa nói chuyện với cậu về những Đông bộ đầu, Chương Dương độ, Hàm tử quan...

Ôi! "Bao gương mặt ngày xưa/
Bây giờ ai nhớ nữa?"[2]

[1] Nhất định thắng - Trần Dần

[2] Đất nước đàn bầu Lưu Quang Vũ

Vận động viên đua xe đạp đang đạp xe trên đường cao tốc thì một quá không đi được nữa bèn đứng lại để bắt xe đi nhờ về.

Đúng lúc đó có một chiếc xe thể thao ngang qua bảo buộc xe vào hần kéo về, nếu thấy chạy nhanh quá thì bóp chuông cho biết.

Vừa chạy được một đoạn thì có xe thể thao khác qua mặt, anh này tức chí bèn nhấn ga vượt lên, thế là hai gã đua với nhau quên mất anh chàng vận động viên phía sau.

Khi chạy qua trạm cảnh sát giao thông, bị huýt còi nhưng hai gã không đứng lại, anh cảnh sát bèn gọi báo cho trạm kế:

- Có hai chiếc xe thể thao đang phóng về trạm anh với vận tốc 250 km/h và còn điều này anh không tin được đâu, ở sau hai xe đó có chiếc xe đạp bóp chuông inh ỏi xin vượt!

Tôi nghĩ tôi không là quá khích. Nhưng nếu có ai nghĩ vậy thì cứ nói. Tôi không giành nói một mình.

Tôi chỉ là một tiếng nói trong mấy chục triệu đồng bào, trong toàn thể đồng bào không chấp nhận chịu nhục. Toàn dân ai cũng có tiếng nói và muốn nói. Và tiếng nói chung sau cùng tôi tin chắc là "ĐÁNH".

Đánh cách nào, khi chúng có nanh nguyên tử? Và đủ thứ. Và tất cả. Với lòng lang sói và cái nọc con rắn độc? Còn ta thì như tay không. Lại không đầy một phần mười dân số của chúng.

Tôi thưa: Ai có gì đánh nấy. Tay không thì đánh tay không. Ông cha ta xưa cũng vậy. Ta với chúng luôn như trứng chọi đá, như chấu đá xe. Nhưng khỏi cần nhắc, chúng cũng biết ông cha chúng đã bị ông cha ta đánh đuổi chạy về nước bao nhiêu lần...

Với lại dân Trung Quốc đâu phải ai cũng không biết điều. Một phần không nhỏ còn là nạn nhân của bao chánh sách bạo ngược của phe nhóm độc tôn bá chủ. Bọn cầm quyền Bắc Kinh tưởng có thể dùng mách cũ mềm, gây hấn với bên ngoài, để dễ bề đàn áp lửa hận bên trong. Nhưng chúng đừng hòng: Ta chấp nhận thách đố là để cứu nguy cho ta, mà cũng để những người "dân Trung Quốc biết điều" thừa cơ nổi dậy tự giải phóng. Và rồi bọn cầm quyền Bắc Kinh sẽ phải cúi đầu tạ lỗi trước nhân dân, như tên thủ tướng chết họ Chu đã phải cúi đầu xin lỗi các oan hồn tử sĩ Trung Quốc đã chết ức ở gò Đống Đa ngày nào, vì buộc phải tuân lệnh những tên trùm bành trướng cũ.

ĐÁNH!!!

Lại có câu hỏi: Sao không tìm cách nói chuyện phải quấy trước, rồi đánh cũng chưa muộn?

Mỗi người mỗi cách đánh, tôi không cần. Nhưng khi nhà cầm quyền Bắc Kinh cứ vênh vênh lè

Hồ Ngọc Nhuận

Những dòng phần uất dưới đây của Hồ Ngọc Nhuận, người nhiều năm là Ủy viên Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, Phó Chủ tịch Ủy ban Mặt trận Tổ quốc Thành phố Hồ Chí Minh, phản ánh tâm trạng của người dân chúng ta trước sự ngang ngược của bọn bành trướng Bắc Kinh. Chúng ta yêu chuộng hòa bình và phải khôn khéo để giữ hòa bình. Nhưng điều đó không có nghĩa là quỳ gối.

Cần phải đọc Hồ Ngọc Nhuận trong tinh thần ấy. Phải thổi bùng tinh thần ái quốc trong dân ta, để khi cần muôn người như một, cùng hô một tiếng: ĐÁNH!!! Như tinh thần quyết chiến của Hội nghị Diên Hồng xưa kia.

Bauxite Việt Nam

cái "lưỡi bò" gớm ghiếc của nó ra để dọa hết người này đến người khác thì nói chuyện với nó chính là nói chuyện với cái đầu bò về cái lưỡi bò.

Nhưng đánh lúc nào?

Chậm nhất là khi bị chúng đánh. Nghĩa là ngay bây giờ.

Bởi chúng đã ngọam hết Hoàng Sa của chúng ta rồi đó. Và dơ dáy làm bậy ở một số đảo ở Trường Sa. Liên tiếp nhiều đợt chặn bắt ngư dân của chúng ta trên chính vùng biển của chúng ta. Và đang tìm cách cướp hết tài nguyên các thứ ở Biển Đông của ta và các nước...

Lại còn đạo quân thứ 5 của chúng sờ sờ ngay trong nhà của chúng ta nữa. Không đánh để chúng đặt mìn phá nát ruộng đồng

sông núi, bàn thờ, mồ mả tổ tiên, và cái nôi con đỏ của chúng ta sao? Lại còn những kẻ vô tình hay cố ý nổi giáo cho chúng nữa...

ĐÁNH!!!

Chỉ có răng hay tay không cũng đánh. Và ngay bây giờ.

Có mấy thứ NÓI KHÔNG với chúng cũng là ĐÁNH: KHÔNG mua hàng Trung Quốc, KHÔNG bán hàng Trung Quốc, KHÔNG đi chơi Trung Quốc, KHÔNG xuất bất cứ thứ gì sang Trung Quốc, KHÔNG đến các phòng khám bệnh của Trung Quốc, KHÔNG qua lại làm ăn dưới bất cứ hình thức nào với Trung Quốc, KHÔNG lấy chồng Trung Quốc. Và còn nhiều cái KHÔNG khác nữa...Biết NÓI KHÔNG VỚI Trung Quốc TỨC LÀ ĐÁNH rồi đó. Mà ai ai

cũng đánh, mọi người già trẻ gái trai lớn nhỏ đều đánh. Không chờ ai ra lệnh. Không cần ai cho phép. Không sợ ai ngăn. Có ngăn cũng không sợ. Còn kẻ nào đã lỡ vì hám lợi trước mắt mà bán ruộng, bán vườn, bán hoa màu, bán mặt nước... cho Trung Quốc thì tạm thời hãy để lương tâm họ xử. Nhưng ít nhất là truy cho ra những kẻ đã thả cửa cho lũ giặc vào nhà để tối thiểu nọc ra mà cho mấy roi vô dít. Và kẻ nào chần chờ, nhút nhát, chưa nói đến có mưu mô toan tính gì, bất cứ ở đâu, cấp nào, thì ít nhất, trong nhất thời, là đẩy ra sau lưng. Sức dân là sức trời, mọi người nên nhớ vậy.

**Đừng khoe tôi,
hỡi người bạn tài hoa,**

Những tấm ảnh mang ra từ địa ngục,

Nơi bạn mới về rong chơi hạnh phúc,

Dù bao người vẫn tủi nhục xót xa.

**Đừng khoe tôi hình ảnh
một quê nhà,**

Mà bạn nghĩ đang trên đà "đổi mới",

Những thành thị xưa hiền như bông bưởi,

Nay bỗng đứng rã rượi nét giang hồ.

**Đừng khoe tôi
những cảnh tượng xô bồ,**

Những trụ lạc giờ vô phương cứu chữa.

Đất nước đã từ lâu không khói lửa,

Sao rạc rài hơn cả thuở chiến chinh.

**Đừng khoe tôi
những yến tiệc linh đình,**

**H
A
Y**

**C
H
U
P**

GIÙM TÔI

Những phố xá ngập phồn vinh giả tạo,

Nơi thiếu số tung tiền như xác pháo,

Khi dân nghèo không muốn cháo cầm hơi.

**Đừng khoe tôi
cảnh tụ họp ăn chơi,**

Của những kẻ đã một thời chui nhủi,

Bỏ tất cả, trong đêm dài thui thủi,

Ngược xuôi tìm đường xăm xúi vượt biên.

**Đừng khoe tôi
những con phố "bung biên",**

Những quảng cáo, những mặt tiền nham nhở,

Những khách sạn ánh đèn màu rực rỡ,

Trơ trẽn bày, dụ dỗ khách phương xa.

**Đừng khoe tôi
chốn thờ phượng nguy nga,**

Những dinh thự xa hoa nằm choán ngõ,

Những màu sắc lam, vàng, đen, tím, đỏ,

Đang uốn mình theo gió đón hương bay.

**Đừng khoe tôi
ảnh Hà Nội hôm nay,**

Thành phố đã chết từ ngày tháng đó,

Khi bị ép khoác lên màu cờ đỏ,

Khi triệu người phải trốn bỏ vô Nam.

**Đừng khoe tôi
những cảnh tượng giàu sang,**

Đã được bạn tóm càn vô ống kính,

Những hình ảnh mà kẻ thù toan tính,

Muốn tung ra để cố phỉnh gạt người.

**Bạn thân ơi,
sao không chụp giùm tôi,**

Nỗi thống khổ của triệu người dân Việt,

Nửa thế kỷ trong ngục tù rên xiết,

Oán hờn kia dấu chết chẳng hề tan.

**Chụp giùm tôi
đàn thiếu nữ Việt nam,**

Thân trần trụi xếp hàng chờ được lựa,

Hay bày trể mặt chưa phai mùi sữa,

Bị bán làm nô lệ ở phương xa.

**Chụp giùm tôi
đôi mắt mẹ, mắt cha,**

Mà tuổi trẻ chỉ còn là máu đỏ,

Khóc con cháu ra đi từ năm đó,

Biển đập vùi, đà tách ngõ u minh.

**Chụp giùm tôi
số phận những thương binh,**

Đã vì nước quên mình trên chiến trận,

Mà giờ đây ôm hận,

Tắm thân tàn lặn dạn giữa phong ba.

**Chụp giùm tôi
hình ảnh những cụ già,**

Bọn đầu nậu gom ra đường hành khất,

Để đêm đến, nộ hết tiền góp nhặt,

Đổi chén cơm dầm nước mắt nuôi thân.

**Chụp giùm tôi
xác chết những ngư dân,**

Bị Tàu giết bao lần trên biển rộng,

Hay những chiếc quan tài chưa kịp đóng,

Chờ cha, anh lao động Mã Lai về.

**Chụp giùm tôi
thảm cảnh những dân quê,**

Chịu đánh đập chán chê dù vô tội,

Hay cảnh những anh hùng không uốn gối,

Gánh đọa đầy trong ngục tối bao la.

**Chụp giùm tôi
mốc biên giới Việt Hoa,**

Lấn vào đất của ông cha để lại,

Hay lãnh thổ cao nguyên còn hoang dại,

Lũ sài lang hèn nhát lạy dâng Tàu.

**Chụp giùm tôi
những nghĩa địa buồn đau,**

Chúng tàn phá, chẳng còn đâu bia mộ.

Kẻ sống sót đã đành cam chịu khổ,

Người chết sao cũng khổn khó trăm đường.

**Hãy chụp giùm tôi hết những
tang thương,**

Hình ảnh thật một quê hương bất hạnh,

Nơi mà bạn, xưa đêm trường gió lạnh,

Đã cảm hờn quyết mạnh dạn ra khơi.

Chiếc thuyền con, ca nước lã cầm hơi,

Mạng sống nhỏ đem phơi đầu sóng dữ.

Rồi tha phương lữ thứ,

Tháng năm dài, quá khứ cũng dần phai.

Lòng người chóng nguôi ngoai,

Tháng Tư đến, có mấy ai còn nhớ!

Trần Văn Lương

DẠY VỆT BIẾT NÓI

Tèo mua một con vẹt về cho học nói. Tèo dạy nó: "Tôi biết đi"

Con vẹt nhắc lại:

- Tôi biết đi.

Tèo nói:

- Tôi biết nói.

Con vẹt nhắc lại:

- Tôi biết nói.

Tèo nói:

- Tôi biết bay.

Con vẹt nói lại:

- Xạo mày!

-!?

thơ
đường
xương
họa

BÀI XƯƠNG

Đón Xuân Quý Tỵ

Đón chào Quý Tỵ, hồ mang ra
Trối sáo đêm mai, rắn tới nhà
Ráo mắt khoanh thân trầm huyết tửu
Lác mình lột vỏ hóa hàng nga
Tiểu long đổ nọc, lươn hàm tiếng
Đại mãng che mây, đèn cạp gà
Đả thảo đừng kinh quần ngũ sắc
Độc xà ngoác miệng kết oan gia.

Nguyễn Hồng Hải

New York, Hoa Kỳ

BÀI HỌA

Năm Rắn

Mười hai con giáp lại trườn ra
Bò sát vào hang lúc đến nhà
Rắn lục chờ đêm khêu nguyệt khuyết
Hồ mang theo suối đuổi thiên nga
Phóng mình hút gió giờ nanh cạp
Thè lưỡi ra oai uốn cựa gà
Chớ vẽ thêm chân trên vảy đồ
Để năm Quý Tỵ được tăng gia.

Bạch Ngọc Phước

Sandefjord, Na Uy

Trong tất cả mọi hành động, ăn năn là hành động cao quý nhất. Tội lỗi nghiêm trọng nhất là không tự ý thức được tội lỗi nào. (Of all acts of man repentance is the most divine. The greatest of all faults is to be conscious of none).

Thomas Carlyle

đanh ngôn

* Bản chất của tham vọng chẳng qua là chiếc bóng của giấc mơ.

Shakespeare

* Hạnh phúc, cho dù dưới chế độ chuyên quyền hay dân chủ, cho dù trong sự nô lệ hay tự do, không bao giờ đạt được nếu ta không có đạo đức.

John Adams

* Với nhân dân, quyền lực duy nhất là pháp luật; với cá nhân, quyền lực duy nhất là lương tâm.

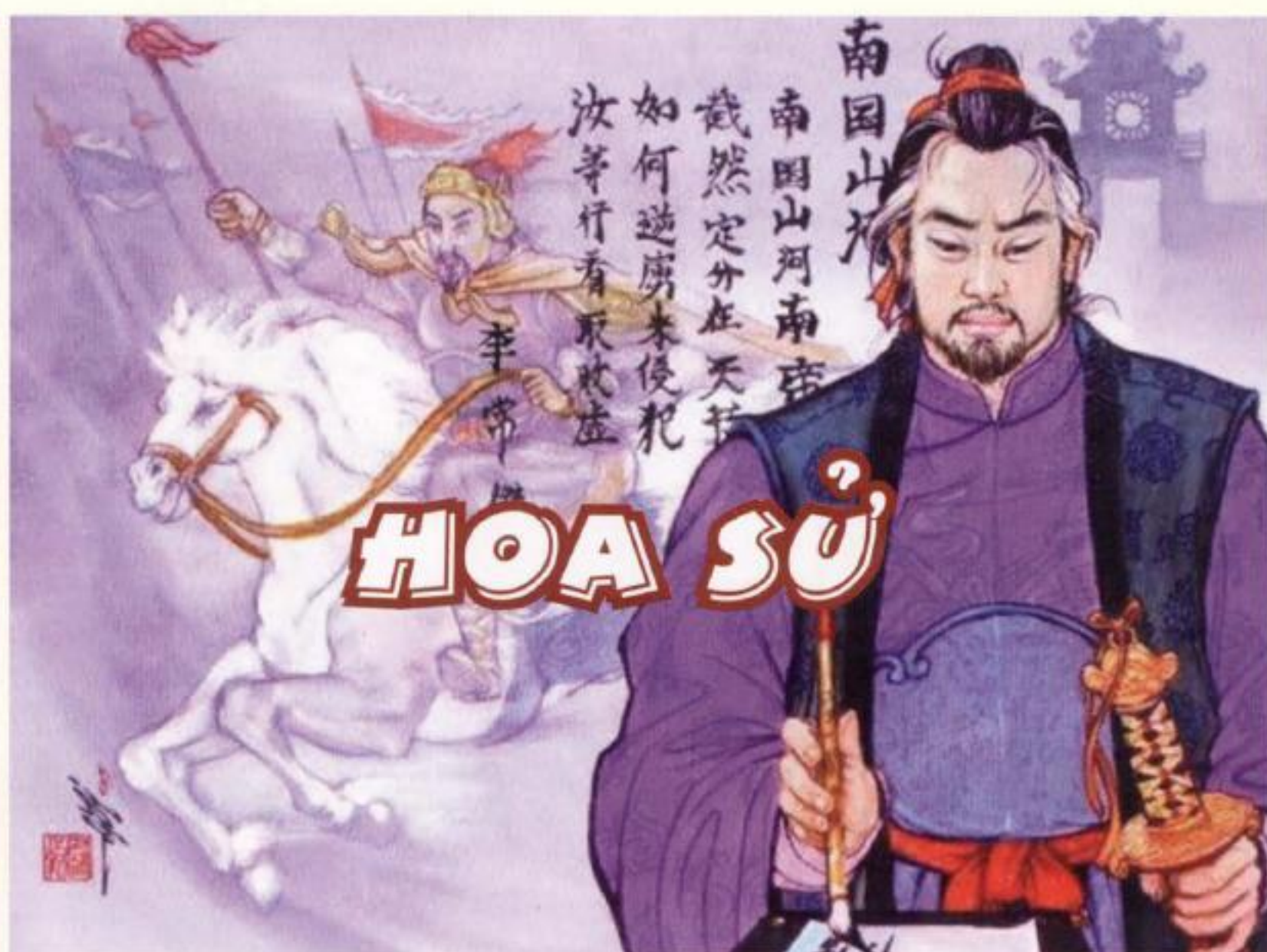
Victor Hugo

* Người không yêu tự do và chân lý, có thể trở thành người mạnh mẽ nhất, nhưng tuyệt đối không thể trở thành người vĩ đại.

Voltaire

* Tự do có giá trị quan trọng hơn bất kỳ tư tưởng nào, khi tiếp nhận ân huệ thì đã mất đi tự do.

B. T. Sadi

**Trùng trùng sấm dậy biên cương
Rợ Hồ phương Bắc còn nương bóng tá
Rước voi giày má ông bà
Ải dân biển nấp, đập chà non sông**

**ức oan đá cũng đau lòng
Cầm hòn núi cũng tuôn dòng lệ rơi
Đêm than Đèn các bồi hồi
Ngày sầu Lãng miếu nằm phơi cội nguồn**

**Vén trời bẻ nguyệt mai gươm
Khắc vào bia sử Nam phương Lạc hồng
Mai về dựng lại Thăng long
Rướn dòng máu Việt thảo gông bức xiềng**

**Sơn hà một dãy ngựa nghiêng
Nước non ngàn dặm như triền suối khô
Đập tan phương Bắc rợ Hồ
Ba miền chung sức cơ đồ Việt Nam!!**

**Dĩ an
22-03-2010**

CÔ GIÁO NGUY

Thần Long

"Cô giáo Ngụy, cô giáo Ngụy sắp vô lớp đó nghe tụi bay..."

Một đứa học trò la lớn. Mấy đứa con trai khác đang quây quần cuối lớp chơi trò 'dịch' hình, đứa nào đứa nấy thâu tóm vội vã mấy tấm hình màu bằng bìa cứng có in hình sắc sỡ. Bọn con gái đang tùm ba tùm bảy nói chuyện nô đùa cũng vội vàng quay về chỗ cũ. Cô giáo Mai lễ mễ ôm phần chia nhu yếu phẩm tháng này, gồm mấy trăm gam thịt, mấy trăm gam đường bước vào lớp. Cô bước vào lớp, tất cả học sinh đứng lên chào. Sau khi để gói thịt, gói đường cẩn thận vào trong giỏ. Cô mỉm cười:

- Cô cho các trò ngồi xuống. Các trò làm chi ồn rứa bộ định làm loạn giống....

Mai định nói làm loạn giống 'Việt Cộng' như thói quen cô vẫn nói khi la rầy học trò trước kia, nhưng cô ngưng lại kịp. Sau khi nghe em lớp trưởng điểm danh, cô bắt đầu khảo bài. Học trò của cô phần nhiều thuộc những gia đình mà chính quyền mới gọi là thành phần có nợ máu với nhân dân hoặc có vấn đề với 'cách mạng'. Hầu hết cha của các em đang bị cầm tù trong các trại tập trung cải

tạo, thêm vào đó có một vài em thuộc gia đình cán bộ Cộng Sản cao cấp mới vào Nam. Phần đông các học trò miền Nam những năm đầu sau khi bị 'giải phóng' các em còn rất ngoan và kính trọng thầy cô, và ngược lại thầy cô miền Nam cũng còn coi công việc gõ đầu trẻ là một thiên chức chứ không phải thuần túy là một kế sinh nhai. Mai ra trường Sư Phạm Đà Nẵng đi dạy được hai năm thì miền Nam mất. Cô được chính quyền mới cho đi dạy lại vì theo họ lý lịch của cô tương đối khá sạch, từ ông bà xuống tới cha mẹ không có ai làm lớn trong chính quyền cũ.

Sáng nay như thường lệ sau khi khảo bài cũ cô bắt đầu dạy bài mới. Trước bảng đen Mai nắn nót viết bài học Pháp văn cho tiết học hôm nay trên bảng đen.

Mardi 26 Septembre 1977

Conjuguez le verbe "Etre" Je suis, Tu es, Il est...

Bỗng một tiếng thét lớn:

- Thưa cô trò Hùng cú đầu con!

Mai nhịp nhịp cái thước gõ vào bảng không trả lời, cả lớp lại im lặng như tờ chỉ có tiếng bút mực

sột soạt trên giấy. Cô tiếp tục viết bài học lên bảng đen. Elle est...

... Thưa cô trò Hùng bốp... cu con...!

Cũng là cái giọng học trò hồi nãy, và lần này cả lớp phá lên cười như ong vỡ tổ. Cô Mai nghiêm mặt quay lại bảo:

- Hùng, Quang hai em lên đây!

Hai đứa học trò lớp Sáu ngồi cạnh nhau, một đứa đen đũi nhỏ thó tướng tá loắt choắt nghịch ngợm, áo bỏ ngoài quần và một đứa mặt mũi trắng trẻo đáng điệu mảnh khảnh. Cả hai lăm lét bước lên phía trên. Tuy có hơi giận vì học trò tinh nghịch, nhưng cô Mai vẫn chậm rãi hiền từ:

- Có phải Hùng phá Quang không?

Hùng cúi đầu không đáp, cô Mai lại hỏi lần này giọng nghiêm khắc hơn:

- Có phải em phá bạn làm mất trật tự trong lớp không? Hùng nhìn lên trả lời lí nhí:

- Không ạ! Lần này thì thằng Quang la lớn:

- Nó xạo, nó cú đầu con rồi bốp...

Mai đưa một ngón tay lên môi ra hiệu cho Quang đừng nói nữa không thì cả lớp lại cười như vỡ chợ. Có nhiều tiếng nhao nhao:

- Trò Quang nói đúng đó cô, thằng Hùng nó có làm đó, nó còn viết bậy lên lưng áo em nè.

Thằng Hùng chột đưa tay làm thành hình nắm đấm đôi mắt căm hờn:

- Chúng ông sẽ cho tụi mày biết tay nhé... chúng ông cho bố bọn mày đi cải tạo cứ là đờ người nhé...

Lần này thì cô Mai thật sự giận dữ:

- Trong lớp của cô hay bất cứ

đâu em cũng không được phép hỗn láo vô phép với người lớn nghe chưa! Nghe rõ chưa! Em Hùng đến góc kia quay mặt vào tường cho đến hết buổi.

Buổi dạy học tưởng như bình thường sáng hôm đó đem đến cho Mai nhiều chuyện bất ngờ sau này.

Vài ngày trong khi lớp Pháp văn của cô đang làm bài kiểm tra, người tùy phái đến lớp của cô mời cô xuống văn phòng hiệu trưởng có chuyện cần. Mai hỏi:

- Có chi quan trọng rứa bác Tam? Lớp tôi đang làm bài thi làm răng mà bỏ đi? Bác nói đợi tới hết giờ rồi tôi sẽ xuống bác hỉ!

Người tùy phái già trả lời:

- Dạ tui cũng nói như rứa với bà hiệu trưởng và ông khách, nhưng họ có chịu nghe mô. O xuống nhanh đi, nghe nói ông khách nó làm lớn lắm.

Mai đáp:

- Bác Tam à, tôi không thể xuống được ngay bây chừ, bác xuống văn phòng giải thích dùm tôi...

Ông Tam quày quả đi ra. Khoảng vài phút sau một người đàn ông đội nón cối đeo mắt kính đen, tay đeo đồng hồ Seiko 5 vàng sáng chói,

nước da men mét, hàm răng hơi võ, mặc quân phục rộng thùng thình, vai đeo xà cạp, ngang nhiên bước thẳng vào lớp, theo sau là ông Tam. Con Trang lớp trưởng sau một vài giây ngỡ ngàng vì người khách vào lớp bất ngờ, nhanh nhẹn hô lớn "Nghiêm!" Cả lớp buông bút viết, đứng thẳng chào khách. Lần này thì đến lượt người đàn ông đội nón cối đeo mắt kính đen ngỡ ngàng và ngạc nhiên đến độ lúng túng, cô giáo Mai đứng trên bục giảng lễ độ hỏi:

- Thưa ông có việc gì cấp thiết không ạ?

Người đàn ông nhìn lên lúng búng trả lời:

- À không, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô một vài vấn đề, nhưng bây giờ tôi sẽ đợi cô dưới văn phòng.

Cô Mai từ trên bục gỗ bước xuống từ tốn:

- Dạ cảm ơn ông, xin ông thông cảm, lớp đang làm bài kiểm tra tôi không thể tiếp chuyện ngay với ông.

Hết giờ Pháp văn cô Mai vội vã xuống văn phòng hiệu trưởng. Bước vào cô hơi ngạc nhiên khi chỉ thấy có ông khách đang chễm chệ ngồi sau bàn giấy của bà hiệu trưởng. Ông khách đưa tay mời cô ngồi. Ông ta vẫn còn đeo đôi kính Rayban đen trong căn phòng không có cửa sổ. Cô Mai bất giác muốn phì cười, nhưng ngăn lại kịp. Ông khách tự giới thiệu:

- Chắc cô không biết tôi là ai, nên không xuống gặp tôi ngay.

Cô Mai trả lời ngay:

- Dạ thưa tôi biết ông là người rất quan trọng nhưng vì bài kiểm tra này quan trọng đến kỳ thi học kỳ của các em...

Ông khách ngắt lời:

- Ô! Không, không, tôi có ý phiền trách gì cô đâu, thực ra thì

lúc cô không xuống ngay tôi giận lắm, vì ngoài Bắc mỗi khi tôi vào trường con tôi học là giáo viên phải đến gặp tôi chứ tôi không bao giờ phải lên kiểm giáo viên cả.

Cô Mai trả lời:

- Dạ trong ni chắc còn lạc hậu, không biết bao chừ mới theo được bằng ngoài nó...

Cô Mai không biết ông khách đang nghĩ gì và ánh mắt phản ứng ra sao sau cặp kính đen. Ông trầm ngâm một chút rồi nói:

- Bây giờ thì tôi hết giận rồi cô ạ. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Thượng Tá Trần Kinh, Chính ủy của Trung đoàn Không quân Tiềm kích 935 đóng tại căn cứ Không quân Đà Nẵng. Con tôi là Trần Hùng học trong lớp của cô, vài hôm trước đây nó có phản ánh phê bình cô có khuynh hướng bảo vệ bọn con cái thành phần chống cách mạng. Cô Mai nghĩ sao?

Mai thật sự ngạc nhiên, đầu miền Nam đã bị chiếm đóng hơn hai năm, bởi một đạo quân nói cùng một ngôn ngữ và cùng chung màu da với cô nhưng cô vẫn thật sự chưa hiểu hết về cách suy nghĩ, giao tế của người cộng sản.

Cô trả lời chậm rãi:

- Thưa ông Kinh, tôi không biết phải trả lời ông ra sao. Tôi là một người thầy giáo chuyên nghiệp, tôi dạy bất cứ học sinh nào được giao phó cho tôi, tôi không phân biệt đối xử các em theo thành phần gia đình... hơn nữa các em khi sinh ra cũng không có sự lựa chọn về lý lịch của cha mẹ. Lý lịch cha mẹ các

em theo ý tôi không thuộc phạm vi học đường. Còn việc tôi phạt em Hùng là vì em đã phá rối trật tự trong giờ dạy học của tôi. Tôi bảo đảm không có vấn đề bênh vực thành phần giai cấp gì đó....

Người đàn ông tên Kinh, ngồi thẳng lên đàn hai bàn tay vào nhau:

- Đó là tư duy của tôi cách đây nửa giờ cô Mai ạ. Sau khi tôi lên lớp của cô thấy việc các em lễ phép chào khách, bàn cô giáo có lọ hoa, các em quần áo chỉnh tề tôi rất lấy làm ấn tượng. Tôi thành khẩn với cô nhá, tôi chưa thấy trường nào ngoài Bắc học trò có văn hóa như lớp của cô. Tôi rất mừng thằng Hùng được cô dạy. Thôi thì thế này nhé, cô cứ công tác tốt, tôi sẽ bảo với đồng chí hiệu trưởng bỏ lời phê bình tiêu cực của tôi về cô đi. Coi như không có sự cố gì cô Mai nhé.

Mai mỉm cười:

- Dạ nếu ông đã dạy thế thì tôi rất vui. Nhưng tôi không dám nhận hết lời khen của ông, vì trong Nam này trường nào lớp nào cũng đứng nghiêm, chào khách chào thầy cô. Còn chuyện trang hoàng lọ hoa cho bàn thầy cô thì quả thật là công khó của các em học sinh nữ của lớp tôi đã tự ý hái hoa đồng cỏ đại trang điểm cho lớp học, không phải do tôi dạy bảo.

Ông Kinh cười:

- Cô không tuyên truyền cho miền Nam đấy chứ? Ô! Tôi chỉ đùa thôi cô ạ, vâng tôi tin cô nói sự thật. Còn vấn đề này nữa, sao tôi không thấy lớp cô Mai treo ảnh Bác nhỉ?

Mai thán phục sự quan sát của người đàn ông này, chỉ có ít phút trong lớp mà ông Kinh đã nhận xét được biết bao nhiêu là chuyện. Cô có biết đâu ngoài Bắc người ta treo hình bác Hồ cũng như trong Nam người ta treo cái gương chiếu yêu trước cửa nhà, để xua đuổi ma quỷ. Việc treo hình của ông Hồ là một điều bắt buộc, nhà nào cơ

quan nào mà không có gương mặt lom lom, cười cười của ông Hồ là có vấn đề lớn. Thành thói quen, nhiều người treo hình bác Hồ như một sự thông báo cùng hồn ma bóng quế là nhà tôi có chúa quỷ ở đây nhá! Các ngài ma quỷ hồn ma bóng quế tép riu liệu mà xéo đi... Mai ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo:

- Hình như một năm trước đây tôi nhớ có treo, nhưng vì lớp học xây dựng bằng phương pháp tiền chế, vật liệu là sắt và tôn xi măng cho nên đinh đóng vào tường không chắc, bức hình lộng kiếng của Bác bị rơi xuống vỡ nát ông ạ.

Ông Kinh hỏi:

- Thế thì sao không báo cáo và thay ngay đi, hồi trước giải phóng các thầy, các cô trong Nam treo ảnh Thiệu ra sao mà bây giờ lại nói đóng đinh không được?

Cô Mai cười xoa:

- Trước giờ trong này không có lệ treo hình lãnh tụ trong nhà riêng hay trong lớp học.

Điều này thì ông Kinh có thể tin, vì khi Trung đoàn 935 tiếp thu căn cứ KQ Đà Nẵng ông cũng hơi ngạc nhiên khi thấy không có văn phòng, cơ sở nào có treo hình tổng thống Thiệu cả. Nhưng ông đã tự giải thích rằng chắc cũng như ảnh Bác là biểu tượng thiêng liêng bọn ngụy khi di tản đã đem ảnh của Thiệu theo để tỏ lòng yêu kính lãnh tụ, như cái đồng chí gì đấy ở ngoài Bắc, nhà cháy nhưng đồng chí ấy cố xông vào để cứu ảnh Bác, trước khi cứu con trai ruột của mình... Ông chợt thốt lên:

- À, công tác chính trị đảng cầm quyền của Thiệu yếu nhỉ!... A này tôi có xem lý lịch của cô, khá trong sạch và cũng thuộc thành phần cơ bản đấy, cha cô là công nhân sở điện, mẹ làm cho hãng dệt, không

hiểu sao trường chưa cho cô vào đối tượng Đoàn? Để tôi giúp cho nhé? Mai im lặng một chút rồi nói:

- Chuyện hơi dài ông ạ, sợ kể ra đây làm mất thì giờ của ông, nhưng đây không phải chỉ bộ Đoàn sơ xuất đâu mà là hoàn toàn do tôi cả. Ông Kinh hơi nhồm người về phía trước:

- Tôi không dám tò mò, nhưng nếu cô muốn kể thì tôi không sợ mất thì giờ cô ạ, tôi muốn tìm cách giúp cô.

Cô Mai yên lặng một lúc, ánh mắt trở nên xa xăm, rồi cô chậm rãi kể.

Chuyện xảy ra cũng gần một năm về trước. Mai gặp lại người bạn học cũ, Đoàn Đình Bình, Bình đã theo cha vô bưng sau cuộc 'tổng khởi nghĩa' thất bại của cộng sản tại Huế năm 1968. Cả lớp của Mai khi ấy không biết Bình đi đâu hay đã bị chết thảm dưới bàn tay của Việt Cộng khi Bình về ăn tết ở Huế. Đầu năm 1976 Bình được bổ về làm bí thư chi bộ Đoàn Thanh Niên Cộng Sản tại trường của Mai đang dạy. Lúc đầu hai người không nhận ra nhau, nhưng Mai nhớ ngờ ngợ cái tên người bạn cũ Đoàn Đình Bình, nên sau một lần họp giáo viên Mai hỏi phải Bình hỏi nhỏ có học trường tư thực Bình Minh tại Đà Nẵng không? Hai người nhận ra nhau, rồi trở nên đôi bạn thân. Mai rất trân quý những kỷ niệm và bạn học của ngày xưa thời học trò. Còn Bình thì cũng vui mừng được gặp lại người bạn xưa của ngôi trường đầy tuổi thơ êm đềm trước khi phải ra Hà Nội để bị hấp thụ một nền giáo dục rất ư 'vô giáo dục'. Qua một thời gian, Bình âm thầm yêu Mai và muốn tiến xa hơn với Mai, nhưng trước hết phải giới thiệu được cho Mai vào đối tượng Đoàn, thì việc xin lãnh đạo chấp thuận cho cưới Mai sẽ dễ dàng và vinh dự hơn nhiều. Không hỏi ý kiến Mai, vì muốn dành cho bạn một sự ngạc nhiên mà theo ý Bình đây cũng là một vinh dự cho Mai. Bình mời Mai tham dự một buổi họp Đoàn và tuyên bố đề nghị cho Mai được làm đối tượng

Đoàn Thanh Niên CS, sau khi đã đọc lý lịch trích ngang trích đọc của Mai trước mặt mọi người để mình chứng Mai thuộc thành phần tốt. Về phần Mai khi nhận lời dự buổi họp chỉ vì nể Bình và cũng có đôi chút tò mò muốn biết khi họp Đoàn người ta rù rì rủ rủ cái chi. Mai không ngờ việc xảy ra như thế. Khuôn mặt của Mai từ trắng chuyển sang hồng, Mai im lặng. Cả phòng họp nghĩ là Mai quá xúc động trước cái đặc ân to lớn kia. Một lúc sau Mai mới run run nói:

- Cảm ơn anh Bình đã giới thiệu Mai, nhưng Mai không hoàn toàn thuộc thành phần tốt như cách mạng định nghĩa đâu, và cũng không đủ tiêu chuẩn vào Đoàn. Mai đã có chồng, mặc dầu chưa chính thức trên giấy tờ. Chồng của Mai là phi công của Không Lực Việt Nam Cộng Hòa. Câu sau cùng Mai nói chậm, dõng dạc từng chữ như lời tuyên bố. Lỗi tại Mai, Mai đã không kể cho anh Bình nghe, vì Mai nghĩ đó chuyện riêng tư, nhưng bây giờ thì bắt buộc Mai phải nói.

Cả phòng họp lặng thinh, không ai biết phải phản ứng như thế nào, còn Bình đứng sững như trời trồng bên cạnh Mai. Một hai phút sau đó anh lắc đầu và bỏ ra ngoài. Mai chạy theo đến khoảng sân vắng nói khẽ với Bình:

- Mai xin lỗi nhé, nhưng nếu Mai không nói thì suốt đời Mai sẽ áy náy lắm...

Bình quay lại hần học:

- Tại sao Mai không cho tôi biết, Mai làm tôi ngượng trước mặt bao nhiêu người, mà những điều Mai nói là thật hay bịa đặt vậy? Bình đã hỏi thăm người ta ở chỗ Mai thường trú họ nói là Mai chắc chắn còn độc thân mà... Bình thật

không ngờ, không ngờ. Mà nếu điều Mai nói là sự thật Mai có yêu thằng đó - xin lỗi anh đó không?

Mai ngạc nhiên về thái độ gần như ghen tương của Bình, Mai không nói gì, từ từ kéo sợi dây chuyền từ trong cổ và tháo ra một chiếc nhẫn, loại nhẫn mà phi công sau khi ra trường bên Mỹ thường đeo. Mai nói thông thả:

- Mai có chồng thật chứ, nhẫn cưới của anh ấy trao cho Mai đây này... Bình bưng hai tai không muốn nghe thêm chạy thất thểu ra khỏi cổng.

Ông Kinh, chép miệng:

- À ra thế, thế thì gay đấy, Đoàn hay Đảng có quyền từ chối đối tượng chứ có ai dám gan từ chối vào Đoàn vào Đảng... À anh chồng của cô bây giờ ở đâu? Còn ở đây hay đi tản rồi?

Mai nhớ lại câu chuyện thực tại chưa xa lắm, vào một ngày cuối tháng Ba năm 1975. Anh Nguyễn Bé Tư, phi công F-5E biệt phái từ Biên Hòa ra. Hai người quen nhau từ mùa xuân 1974 trong một buổi văn nghệ ủy lạo, trường của Mai tổ chức để ủy lạo chiến sĩ. Năm 1975, một ngày trước khi Đà Nẵng thất thủ, anh đã gặp Mai. Anh không nói gì nhưng qua nét mặt âu lo của anh, Mai biết là tình hình chiến sự ngày càng xấu đi. Anh dẫn Mai đi ăn tối ở nhà hàng Bạch Đằng trên bờ sông Hàn, hai người cố tránh không nói gì về chiến tranh để được một lần hẹn hò trọn vẹn. Gần lúc chia tay, anh rút cái nhẫn ra trường bên Mỹ đeo vào ngón tay Mai và nói:

- Anh muốn cùng em sống đến cuối cuộc đời, em có thuận làm vợ

của anh không?

Mai không nói được gì, chỉ khe khẽ gật đầu, nước mắt bắt đầu tuôn vì xúc động và vui sướng. Mai đã là phu nhân của Nguyễn Bé Tư từ ngày ấy. Trong buổi tối ngắn ngủi đó hai người đã vẽ ra biết bao nhiêu là mộng đẹp, về ngày cưới, về gia đình tương lai...

Đêm đó anh Tư phải vào trực tác chiến trong phi đoàn. Ngày hôm sau thì Đà Nẵng mất, Mai tìm cách về Sài Gòn vào hời bộ Tư Lệnh Không Quân về tin tức của anh Tư. Mai còn nhớ mấy người lính Không Quân ai cũng lắc đầu nhìn chị thương cảm ái ngại. Kể từ đó cái tên Nguyễn Bé Tư mọc mào đối với Mai như thuộc về một kiếp nào rất gần mà cũng rất xa xăm. Nhưng cô lúc nào cũng tự nhận là người vợ âm thầm của chàng phi công Nguyễn Bé Tư. Câu chuyện cô Mai từ chối vào Đoàn Thanh Niên Cộng Sản được đồn ra, được thêm thắt, và từ đó học trò gọi đùa cô Mai là 'Cô giáo Ngụy'. Cô nghe nhưng không bao giờ la rầy các em vì biết các em không có ý xấu, ngược lại các em từ đó rất kính nể cô, mấy đứa con trai có cha anh là sĩ quan quân lực Việt Nam Cộng Hòa nói cô Mai chịu chơi và 'chì' lắm. Mỗi khi nghe ai kêu 'Cô giáo Ngụy' Mai mỉm cười hạnh phúc tự nhủ: 'Ừ, Ngụy thì Ngụy mình thua thì người ta gọi mình là giặc. Ngày xưa Gia Long cũng gọi Bắc Bình Vương Quang Trung, Tây Sơn là 'Ngụy' đó thôi!'

Giáng sinh 1980

Sau nhiều lần vượt biên hụt, Mai bị đuổi không cho dạy nữa. Cô sinh sống bằng việc lấy mồi rau quả và bán lại ở chợ. Một buổi chiều ông Kinh ghé ngang hàng của cô lựa lựa mấy bó rau hời lâu. Cô không nhận ra ông vì bây giờ ông coi có da thịt hơn trước nhưng lại già hẳn đi, và không còn đeo cặp kính Rayban nữa. Đến khi hết khách ông mới khẽ bảo:

- Gớm! Cô không nhận ra tôi à? Kinh đây, tôi kiếm mãi mới biết cô bán hàng ở đây, tôi có thể gặp

công dân nước đó.

Rất tiếc, trong xã hội độc tài, không cho phép điều này xảy ra, vì các lý do: Tính liên đới và mạng lưới quyền lợi phe nhóm; Tính trả thù cá nhân; Tính bí mật thông tin không đảm bảo; Và trên hết, đó là tính phúc lợi xã hội bị khuyết, bị bóp méo dẫn đến trách nhiệm công dân trở thành một thứ trái phá của chế độ. Hay nói rõ hơn là công dân càng có trách nhiệm với quốc gia, dân tộc càng trở thành mối nguy của nhà cầm quyền, họ chỉ cần những công dân có trách nhiệm với chế độ độc tài, những gì vượt ra ngoài quyền lợi chế độ đều bị xem là thù địch.

Trong vấn đề tính liên đới và mạng lưới quyền lợi phe nhóm, có thể nói rằng đây là mắc xích quan trọng nhất làm nên một xã hội hổ lốn như Việt Nam hiện tại. Những doanh nghiệp nhà nước và các tập đoàn tư nhân có chân rết trong nhà nước đang thi nhau vơ vét tài sản của nhân dân, tài nguyên của đất nước. Từ quỹ đất rộng lớn đang bị các tập đoàn tài phiệt Cộng sản thu tóm bằng các kiểu dự án dân sinh nhưng trên thực tế đó là cách buôn đất, thổi phồng giá đất và mua một bán một trăm mà họ đã làm khá thành công, mãi cho đến khi nhân dân kiệt quệ, không còn đủ khả năng chi trả mua nhà với giá cao, những ai bị mất đất bất bình và phản đối, lúc đó, họ bắt đầu chơi trò "tế thần". Đáng kinh sợ trong trò chơi tế thần của họ là lấy chính con lợn cúng cho con lợn, giết chính con bò cúng cho con bò.

Nghĩa là, nếu như doanh nghiệp nhà nước, thì chủ tịch hội đồng quản trị hoặc giám đốc sẽ bị "thủ tiêu" bằng kiểu bỏ trốn hoặc ngồi tù, doanh nghiệp tư nhân có cổ phần ma của quan chức thì sẽ bắt chủ doanh nghiệp, đấu tố bằng những phiên tòa kinh tế và tịch thu toàn bộ tài sản. Cách làm này có lợi cho nhà cầm quyền độc tài và cho giới quan chức tham nhũng gần như là tuyệt đối. Bởi khi thành lập công ty, doanh nghiệp, các nhà kinh doanh buộc phải theo đúng

lộ trình của cơ chế, phải đút lót, phải thiết lập những cổ phần ma để cùng hưởng lợi về sau thông qua việc bôi trơn dự án và hợp thức hóa đất của nhân dân thành tài sản phe nhóm, tận khai thác tài nguyên, nhắm mắt làm ngơ về môi trường sinh thái...

Nếu như có sự cố xảy ra, công ty, doanh nghiệp đó đứng trước đà phá sản, các cổ phần ma vốn hưởng lợi khổng lồ bấy lâu nay sẽ tạm chấm dứt và chính chủ các cổ phần ma này sẽ đẩy chủ doanh nghiệp vào tù, tuyên bố phá sản một doanh nghiệp, coi như xong, trong khi đó, quỹ đất của nhân dân và tài nguyên thiên nhiên đã bị ngón không thương tiếc, lúc này, những gì còn lại của doanh nghiệp sẽ được "phục hồi", sẽ chuyển sang cho một con lợn hiến tế khác. Nghĩa là, mọi doanh nghiệp Việt Nam đều có nguy cơ trở thành con lợn hiến tế của chế độ, của nhà cầm quyền. Và, chính vì thế, bất kỳ hành vi nào có tính minh bạch, muốn bạch hóa những mờ ám của doanh nghiệp đều đụng chạm và xâm hại đối với nhà cầm quyền. Câu "đánh chó phải ngó mặt chủ" rất đặc địa trong trường hợp này, hệ quả của nó là không có một công dân nào đủ dũng cảm và liều lĩnh đứng ra tố cáo tham nhũng, tố cáo bóc lột hoặc tố cáo những hoạt động mờ ám.

Bên cạnh tính liên đới quyền lợi phe nhóm, tính trả thù cá nhân ở Việt Nam cũng rất cao, điều này làm cho những công dân có trách nhiệm với xã hội đâm ra dè chừng, suy nghĩ về an toàn bản thân, an toàn gia đình nhiều hơn là phát triển xã hội. Ví dụ như có một dự án xâm chiếm vào đất đai của nhân dân, đền bù không thỏa đáng, xả bụi đầy đường... Có người dân nào đứng ra phản đối, liền sau đó, xã hội đen, dân xì ke, dân bắt trộm chó, đầu gấu, nói chung là các thành phần bất hảo trong xã hội sẽ đến xử công dân đó ngay, mà cách xử của nhóm người này thì miễn bàn về hậu quả. Không phải tự nhiên mà bọn này dám lộng hành như thế, đương nhiên là phải có kẻ lãnh đạo, soi đường cho

chúng đi, chúng mới thả sức ra tay mà không bị ai hời hợt như vậy!

Ba tính năng trên đều cho ra hệ quả là bí mật thông tin cá nhân của công dân đứng ra tố cáo không có tính bảo đảm. Vì đi tố tham nhũng thì tố với ai? Tố lạm tặc thì tố với ai? Tố cướp đất thì tố với ai? Đương nhiên là tố với cơ quan nhà nước, mà mang thư tố cáo đến cơ quan, gặp cán bộ nhà nước hóa ra bằng mang trứng đến giao cho ác. Chính vì thế, hầu như tính bảo mật thông tin cho công dân nói chung và cho công dân đi tố cáo nói riêng đều hoàn toàn không có trong chế độ độc tài, quyền lợi phe nhóm.

Và, một hệ quả khác một khi quyền lợi phe nhóm và trả thù cá nhân phát triển, tính bảo mật thông tin bị giảm thiểu, sẽ kéo theo phúc lợi xã hội bị bóp nhỏ, thậm chí bị triệt tiêu. Một khi phúc lợi xã hội bị hạ xuống mức không thể chấp nhận được, đời sống nhân dân bị gò bó trong thiếu thốn và nghèo đói, sợ hãi, lúc đó, điều làm người ta quan tâm nhất là cái ăn và mạng sống chứ không phải là trách nhiệm công dân trong một xã hội. Mà một khi con người chỉ quan tâm đến hai thứ này, xem như nhà nước độc tài đã đạt được mục đích và ý nghĩa cai trị của họ. Đến đây, một mô hình xã hội phổ quát được khởi động: Trộm cướp, giết người, băng hoại, giả dối, vô văn hóa, tham nhũng, cửa quyền và hách dịch, thiếu giáo dục, phi nhân tính... lộng hành.

Và, sẽ còn một bộ phận không nhỏ vẫn tỉnh thức, vẫn suy nghĩ về tương lai đất nước, chủ quyền quốc gia và nền dân chủ, một mô hình xã hội mới có triển vọng tiến bộ và đạo đức, đây là cái gai trong mắt nhà độc tài. Để nhổ cái gai này, nhà cầm quyền độc tài sử dụng những ai? Công an, chó săn, súng đạn, quân đội? Vẫn chưa đủ, vì mỗi sự việc đều phải mang những thứ "sức mạnh" đó ra thì khác nào đưa lưng cho thế giới biết mình có quá nhiều ghê lở tội ác.

Một lực lượng cộng tác viên

mới, khá đặc lực, hiệu dụng, vốn nằm trong chiến lược xây dựng và chủ trương vận hành của nhà độc tài, đó là các thành phần bất hảo mà nhờ vào các chính sách cải biến xã hội suốt mấy mươi năm nay đã đào tạo ra được. Bây giờ, các nhóm bất hảo bắt tay với an ninh, chúng sẽ quấy rối, đánh đập, ức hiếp và có thể giết tróc những nhà dân chủ, những công dân yêu nước, triệt tiêu những trí thức có lương tri. Đối lại cho cuộc chơi khát máu này là bọn chúng được tự do chích choác, tự do đòi truy, tự do kinh doanh ma túy (trừ những lúc an ninh thấy một cá nhân nào đó không còn hữu dụng thì triệt hạ như Năm Cam chẳng hạn!).

Điều này hoàn toàn có cơ sở, vì an ninh Cộng sản khét tiếng bám sát và dọn sạch mục tiêu, một người trí thức hoạt động khá tinh vi trên mạng internet vẫn bị theo dõi và tìm ra dấu vết, nghĩa lý gì những kẻ bất hảo. Vì họ có chủ đích, vì đó là lực lượng cộng tác viên được việc của chế độ.

Cha mẹ sinh ra tôi ở miền Bắc. Vì đất nước bị chia đôi giữa Cộng Sản và Quốc Gia, gia đình tôi trong số gần một triệu người đã rời bỏ miền Bắc của đảng cầm quyền Cộng Sản, để di cư vào Nam tìm Tự Do năm 1954.

Năm 1975, khi đảng CSVN miền Bắc công cụ xâm lăng của Công Sản Quốc Tế tiến chiếm Sài Gòn, 125.000 người miền Nam trong đó có tôi rời đất nước tìm tự do. Đa số phải bỏ lại cha mẹ, anh em, đồng đội, đồng bào trên các chiến hạm của Hải Quân VNCH, hay trên các ghe tàu lênh đênh trên biển, và trở thành người tỵ nạn vô tổ quốc, và trôi dạt vào xứ người chỉ vì hai chữ Tự Do.

Nơi xa xôi dài bằng nửa phần trái đất nhớ về quê hương người cha bị mang ra đấu tố, kết tội và bị bắt giam vào khám Chí Hòa. Người em thứ 4 bị bắt vì bắn chết hai bộ đội CS. Các đồng đội trong QLVNCH từ Tướng Tá, Ủy... "trình diện" để vào các trại tù cải tạo, người bị mang ra Bắc, kẻ trong Nam. Tôi có người bạn cùng khóa cấp

Tâm trạng "HOÀI NGÔ" của người Việt

Ủy bị tù cải tạo 12 năm. Mẹ tôi phải chạy chọt để gia đình không bị đẩy đi vùng kinh tế mới. Người dân thì sống trong cảnh nghèo đói, trả thù, đàn áp, và bị tước hết các quyền tự do căn bản của con người.

Nơi xứ người chúng tôi tìm đến với nhau vì cùng cội nguồn, tiếng nói, cảnh ngộ để nâng đỡ nhau cũng như giữ gìn và phát huy văn hóa VNCH, tôn quý và chào kính Lá Cờ Vàng VNCH linh thiêng nhuộm máu xương của Quân Dân Cán Chính VNCH trong các sinh hoạt đoàn thể, phong trào, trung tâm, cộng đoàn, cộng đồng.

Cội nguồn của người dân Việt là các vị anh hùng dựng nước và giữ nước. Và cội nguồn VNCH chính là Quân Dân Cán Chính VNCH vị quốc vong thân trong đó có Tổng Thống Ngô Đình Diệm, người thành lập và là Tổng Tư Lệnh Quân Đội Việt Nam Cộng Hòa.

Trước khi có các đạo hay tôn giáo như Nho, Phật, Thiên Chúa... Tổ Tiên Việt đã tin có Trời và đạo thờ kính Tổ Tiên/Ông Bà cũng như Đạo Hiếu đối với đấng sinh thành dưỡng dục. Không vì bất cứ lý do nào như phật lòng Phật Giáo hay Thiên Chúa Giáo, tôi quay lưng phản lại "cội nguồn" VNCH đã cứu mang hình hài, khôn lớn, trưởng thành, trở nên người sinh viên, người công dân, và người lính chiến trong QLVNCH.

Hơn nữa, trong một thể chế dân chủ, muốn truất phế hay kết tội vị Tổng Thống phải qua Hiến Pháp, và Quốc Hội là cơ quan có thẩm quyền. Danh từ một đám tướng tá hay "Junta" mà báo chí dùng đã xác định rằng nhóm Tướng Tá đảo chánh ngày 1/11/1963 chỉ vì quyền lợi riêng bị mua chuộc của ngoại nhân; chứ "đám" tướng tá này không từ dân, do dân và vì dân. Tổng Thống Ngô Đình Diệm bị giết nhưng không một thể lực nào

như Cộng Sản, Quốc Gia, Tôn Giáo... ra mặt một cách công khai là tôi giết hay ra lệnh giết. Khốn thay kẻ giết Đại úy Nhung chỉ là đứa thừa hành đã bị thủ tiêu để triệt khẩu. Vì những lý do nêu trên, Tổng Thống Ngô Đình Diệm là người tài đức và là anh hùng thà chết để bảo vệ sự độc lập cho tổ quốc và tự do cho người dân Việt được người dân thương yêu kính mến, bạn và thù kính sợ.

Vì thế cộng đồng và cá nhân tôi tự hào với cội nguồn VNCH do Tổng Thống Ngô Đình Diệm thành hình, chào kính Lá Cờ Vàng, và ấp ủ trong lòng hay dương cao Lá Cờ Vàng trong các sinh hoạt đoàn thể hay hay cùng với đoàn biểu tình biểu dương đòi nhân quyền cho người dân Việt, thì sự tranh đấu của tôi và của cộng đồng mới thuận với Trời, với đất, với người hay mới có chính nghĩa, chính danh. Nếu không tôi hay cộng đồng chỉ là những kẻ mất gốc, mất cội nguồn, bất nhân, bất nghĩa, đạo đức giả.

Dặng Bảo

Mỗi Thứ Tư

NHÀ VIỆT NAM có gì lạ?

Có các món ăn đậm đà mùi vị
quê hương, ngon và rẻ!

Thường xuyên thay đổi:

**PHỞ BÒ - HỦ TIẾU NAM
VANG - MÌ HOÀNH THÁNH
- BÚN BÒ HUẾ - BÚN CHẢ
GIÒ - BÚN CHẢ LỤA - BÚN
THỊT QUAY - CƠM BÌ - CƠM
CHIÊN THẬP CẨM v.v...**

Nhà có cháy mới lòi ra mặt chuột
Loại chuột hàng hai, phản trắc, nằm vùng
Vừa đánh trống la làng, vừa ăn cướp
Vừa vô ngục mình thành tín, hiệu trung!

Vỗ ngực khoe mình, thương nhà xót nước
Khoe đầu tranh công cứu sơn hà
Nói thì thể nhưng làm thì trái ngược
Không đập Hồ mà chỉ lụy Quốc Gia!

Lụy cả những người đã nằm trong mộ
Bằng ngôn từ xảo quyết nhất trần gian
Don tiệc xác người, tranh nhau ăn cỗ
Quên hẳn thời nào no ấm bình an

Quyên kẻ giúp mình áo cơm, trường võ
Sống tự do và vui vẻ học hành
Tay có mảnh bằng, lòng liền tráo trở
Tiếp sức cộng nô quây nát an lành

Nào lúc sinh viên biểu tình đốt phá
Nào nhà tu đem Phật chặn đường đi
Khi tổ quốc, cộng đảng lăm nghiêng ngả
Thì hỏi rằng hành động ấy là chi?

Bốn chục năm rồi sao còn chưa ngộ
Mà lẫn ranh Quốc - Cộng vẫn mơ màng
Dưng nên tội, đem Quốc Gia đầu tở
Còn cộng thù thì tô vẽ hào quang!

Chớ vu chụp tã tấn công tôn giáo
Đừng đánh động Phật Đạo với gian tăng
Khi che tội kẻ làm dờ nghĩa đạo
Là đã đồng tình phá đạo, biết chăng?

Ngô Minh Hằng

Cũng chớ dối gian đồ thừa chế độ
Bắt bớ tăng ni, khám xét chùa chiền
Sao không nói lăm chùa là hang ổ
Giấu súng, chứa người phá hoại bình yên!

Sao không nói bao tăng ni giả dạng
Mặc áo tu làm việc cộng sai làm?
Dùng dưỡng kẻ lăm ô danh đạo pháp
Là góp công trình bức tử miền Nam!

Là lãnh đạo, phải chu toàn trách nhiệm
Diệt giặc thù, xây nước, giữ an dân
Không trách lữ đàng Tàu sông núi Việt
Đập người bồi đất nước, có vong ân?

Nhà có cháy mới lòi ra mặt chuột
Phản trắc, lật lường, vô đạo, điều ngoa
Vừa đánh trống mà lại vừa ăn cướp
Hãy tu đi, đừng mãi thê, gian tà...

THẾ HỆ CỘNG TÁC VIÊN MỚI

CỦA

AN NINH
CỘNG SẢN

Bửu Long

Trên một đất nước có hơn 90 triệu dân, mật độ sinh sản vẫn cứ mỗi lúc thêm dày, mức độ phá thai thêm trầm trọng và sự băng hoại bội phát, như vậy, nhà cầm quyền sẽ làm gì trước tình trạng này nếu đó là nhà cầm quyền dân chủ? Và ngược lại, nhà cầm quyền độc tài sẽ làm gì trước tình huống này?

Đó là hai câu hỏi nhưng thật ra chỉ là một câu hỏi: Giải quyết xã hội bằng cách gì, dựa trên phương pháp luận nào và lấy mục tiêu nào để hướng đến?

Có thể nói rằng chưa bao giờ tình trạng xì ke, ma túy và tội phạm, những kiểu giết người man rợ xuất hiện nhiều như trong giai đoạn gần đây! Nhất là những vùng quê hẻo lánh, tưởng chừng như đây là mảnh đất yên bình, thân thiện và không (hoặc ít) có tội ác xuất hiện, là nơi người nông dân, lớp trẻ còn giữ được bản chất hồn nhiên, tốt bụng của họ nhưng không phải thế, chuyện nhiều thanh niên đi đến một đoạn đường vắng, dừng xe gần máy, lấy ống kim ra, xắn tay áo lên tiêm rồi gục trên xe phê thuốc cả nửa giờ đồng hồ, sau đó rồ máy chạy bán sống bán chết, cướp bóc, gây tai nạn bất kỳ giờ nào... Đó là chuyện đã xảy ra như cơm bữa.

Đáng sợ hơn là một lớp thanh niên chuyên trộm cướp vặt, trước đây, chỉ có trộm cắp vặt chứ không có trộm cướp vặt, chuyện cướp chỉ

xảy ra với những băng đảng chuyên tổ chức những vụ cướp lớn, thậm chí cướp nhà băng, công ty, tiệm vàng hoặc những biệt thự, còn bây giờ, trộm cướp có thể chặn đầu xe, phá cửa vào nhà, trấn áp chủ nhà chỉ để cướp vài trăm ngàn đồng, thậm chí một con gà để nhậu. Nhưng nếu chống chế, án mạng có thể xảy ra vì mức độ hung hãn, tàn nhẫn và máu lạnh của đám cướp này ghê gớm hơn những băng đảng trước đây.

Ngay cả chuyện trộm chó, nó đã phát triển thành cướp chó, nhưng vì cái gọi là "danh dự quốc gia, danh dự ngành an ninh và nhà nước", các báo trong nước nói tránh đi bằng cụm từ "trộm chó". Thử hỏi, có kẻ trộm nào dám bắt, đập, giết chó trờ trờ trước mặt chủ của nó, nếu chủ nó lên tiếng thì bị đánh tới tấp, bị xịt hơi cay, bị chém, bị ăn đạn hoa cải, hành tung này không thể gọi là trộm được, mà phải gọi là cướp.

Nhưng vì sao các báo trong nước lại chỉ đưa tin và gọi đó là "nạn trộm chó"? Vì đã có sự chỉ đạo từ bên trên, phải gọi đó là trộm, nếu như gọi đó là cướp, sẽ xảy ra hai vấn đề: Người dân sẽ tự thiết lập cơ chế chống cướp theo cách của họ; Ngành an ninh sẽ bẽ mặt và danh dự nhà nước bị phỉ nhổ bởi năng lực quản lý xã hội của họ quá kém, để văn hóa băng hoại, lương tri xói mòn và tính người bị triệt tiêu bởi nền kinh tế kém cỏi, đầu

óc thực dụng từ vĩ mô đến vi mô... Để chuyện cướp lẻ, cướp vặt, đổi cả mạng sống để lấy một con chó đi bán trở thành chuyện quen thuộc trong xã hội.

Trong trường hợp này, nếu là một nhà nước dân chủ, người ta sẽ có cách hành xử và ban hành luật, tạo lập hệ thống hành pháp hợp lý để đối phó, giải quyết tình thế, đưa ra những tiêu chí và đường hướng để củng cố xã hội cho tốt đẹp hơn, ổn định và nhân văn hơn. Thậm chí, trong công việc này, sự góp tay của nhân dân sẽ vô cùng lớn.

Nhưng muốn đạt được điều này, tiêu chí đầu tiên là nhà nước phải trong sạch, bởi chỉ có một nhà nước đủ trong sạch, đủ uy tín trước nhân dân và có trách nhiệm với xã hội công dân thì mới đủ lực hút để kêu gọi nhân dân góp tay xây dựng chiến lược hoàn thiện đất nước. Muốn có như thế, mọi công dân tham gia trong công cuộc hoàn thiện quốc gia phải được đảm bảo an toàn, nhất là với những công dân đứng ra tố cáo tham nhũng, hối lộ hoặc đưa ra chiến lược, sách lược, hiến kế... Họ đều cần đảm bảo an ninh bản thân, gia đình thông qua sự tin tưởng của họ và sự bí mật thông tin từ phía nhà cầm quyền. Đương nhiên, những nước tiến bộ, sở dĩ có mặt bằng an sinh xã hội như hôm nay, đều nhờ vào công đóng góp và hiến kế của

riêng cô để nói một chuyện quan trọng không? Tôi sẽ dần xếp chỗ gặp, cô nhớ đến nhé.

Buổi chiều hôm đó tại một căn biệt thự, ông Kinh đề nghị cô Mai dẫn Hùng con ông đi vượt biên ông sẽ lo mọi chuyện.

Mai dường như không tin vào tai của mình:

- Ông không nói đùa chứ?

Ông Kinh nhìn cô cười:

- Tôi nghĩ là cô sẽ nói thế. Lời đề nghị của tôi rất nghiêm túc nói như người Sài Gòn là 'một trăm phần trăm' cô ạ. Sau 5 năm ở miền Nam tôi thấy chế độ CS đã làm bằng hoại mọi sự cô ạ. Những năm chiến tranh thì người ta còn có thể biện minh nhưng khi vào miền Nam thì tôi nhận xét thấy giá trị đạo đức nói chung là trong Nam ưu việt hơn ngoài Bắc. Sau 5 năm thì tôi thấy con người CS đã làm cho miền Nam ngày càng tồi tệ, ngày càng giống như miền Bắc. Tôi đã thấy điều đẹp đẽ trong một xã hội văn minh, tôi không thể nào quay về những cái thấp hèn mà tôi đã mù quáng tôn sùng. Tôi muốn con trai tôi ra đi, tôi không muốn thấy nó trở nên một bánh xe trong cái cỗ máy thống trị này. Nếu cô hứa dẫn nó đi, chăm sóc nó đến năm 18 tuổi tôi sẽ lo tất cả mọi chi phí phương tiện ra đi cho cô.

Lý do tôi nhờ đến cô vì thứ nhất tôi biết cô muốn ra đi và thứ hai cô là người rất thật thà, chung thủy. Ngay cả trong người thân tôi cũng không thể thổ lộ kế hoạch này hay nhờ ai vì lý do an ninh và tính mạng của tôi, chỉ có cô mới giúp được tôi.

Chuyến vượt biên của cô do công an Đà Nẵng tổ chức bến bãi, nên việc ra đi phải nói là rất chu đáo. Chuyến đi thật suôn sẻ. Tàu vượt biên của Mai sau 5 ngày lênhên đã cập bến Hương Cảng bình yên vô sự. Tại đây Hùng gặp lại gia đình một người bà con xa ở Hải Phòng đã đến Hương Cảng trước đó một tháng. Hùng muốn nhập chung form định cư với họ. Mai không đồng ý, qua một người trung gian cô gửi thư về Việt Nam hỏi ý kiến ông Kinh. Vài tuần sau, Mai được ông cho biết là ông bằng lòng cho Hùng 'tách form' với cô, và coi như lời hứa của cô đối với ông đã hoàn thành. Khi được cao ủy phỏng vấn Cô giáo Mai chọn thành phố Sydney xinh đẹp của quốc gia Úc Đại Lợi làm nơi định cư. Còn Hùng thì theo bà con định cư tại Canada. Cô Mai đi học lại lấy bằng kỹ sư điện toán, cô rất nhân hậu nhã nhặn nên được nhiều người khác phái theo đuổi, nhưng không có ai có thể thay được hình ảnh của người phi công ngày nào. Trong những năm gần đây khi các hội thân hữu Không Quân QLVNCH được thành lập tại Úc, người ta thường thấy cô trong những buổi họp mặt. Mai tham gia mọi sinh hoạt, báo chí văn nghệ. Câu hỏi đầu tiên đặt ra với những người lính Không Quân mà cô gặp lần đầu lúc nào cũng là: Có ai biết tin tức gì về anh Nguyễn Bé Tư phi công F-5E biệt phái ở Đà Nẵng hay không? Cô Mai không biết là lần thứ mấy đã hỏi câu hỏi đó, cô hỏi nhưng chính cô rất sợ câu trả lời về số phận của một người mất tích đã hơn hai mươi lăm năm.

Tháng Tư 1998

Hùng, đứa học trò ngày xưa của cô từ Canada qua thăm cô giáo Mai. Hai thầy trò gặp nhau mừng mừng tủi tủi sau mười bảy năm. Hùng bây giờ là một thanh niên tuấn tú lễ phép, rất chững chạc và là một bác sĩ y khoa. Hùng báo cho cô Mai biết là ông Kinh đã giải ngũ về hưu, và ông đã tỉnh ngộ hẳn giấc mơ cộng sản và sống rất an phận tại Hà Nội. Trước lúc chia tay, Hùng đưa cho cô Mai một phong thư niêm kín, 'Em cũng

chẳng rõ có cái gì trong ấy mà bố em rất cảnh giác không dám gửi qua bưu điện, hay gửi qua người quen đi nước ngoài, chỉ khi em về Việt Nam bố mới trao cho em và dặn là phải đưa tận tay cho cô, và cho cô rõ là phải khó khăn lắm mới lấy được tư liệu này... Bố em dặn cô đọc xong đừng phổ biến, không thì rách việc lắm cô nhé!'

Trong phong thư là bản sao của tờ phúc trình tổn thất của sở tác chiến không quân Quân Đội Nhân Dân. Tờ phúc trình như sau:

Đại tướng Văn Tiến Dũng thăm đoàn không quân Sao Đỏ

'Thế theo chỉ thị số... Đại Tướng Văn Tiến Dũng được lệnh từ Trung ương Binh chủng Không quân Nhân dân phải hạ quyết tâm khẩn trương làm chủ và tạo điều kiện hồi phục sử dụng sân bay Đà Nẵng để thành lập bộ phận trinh sát và phòng thủ mặt Nam để phòng bọn Mỹ có thể quay trở lại can thiệp. Theo tinh thần trên, vào sáng ngày 30 tháng 3 lúc 5 giờ 15 sáng giờ Hà Nội một phi đội tiêm kích cơ hỗn hợp gồm 2 máy bay chủng loại Mig-21 và một Mig-17. Phi đội mang bí số KK10 được lệnh cất cánh từ Đồng Hới để trinh sát sân bay Đà Nẵng xem xét khả năng bố trí phòng không và máy bay tiêm kích của quân đội ta sau này. Tiểu đoàn trinh sát TS5 báo cáo là căn cứ Đà Nẵng của quân đội Ngụy đã bị bỏ ngổ hoàn toàn vào lúc 2 giờ sáng 30 tháng 3. Khi phi đội KK10 đã băng qua Xepon Lào và bắt đầu

tiến vào Đà Nẵng từ hướng Tây Bắc, thì bất ngờ một tiêm kích cơ của Không Quân Ngụy chủng loại F-5E xuất phát từ Đà Nẵng bất thình lình tiến công.

Giặc lái Ngụy sau khi dùng hai tên lửa loại AIM-9B bắn hạ hai chiếc Mig-21 của ta, hẳn còn ngoan cố đuổi theo dùng súng bắn hạ thêm một máy bay Mig-17 của ta. Các đồng chí lái của quân đội nhân dân đã kiên cường bắt khuất chống trả suốt gần 7 phút. Các đồng chí lái, Lai Như Hạch, Hồ Mạc Dịch, Đỗ Mai Quốc đã hy sinh oanh liệt. Còn chiếc tiêm kích cơ địch đã bị tên lửa của ta bắn hạ. Tên giặc lái ngụy nhảy dù đã bị quân dân ta bắt được. Tên giặc lái ác ôn này tên là Nguyễn Bé Tư, cấp bậc Trung Úy số quân... Trung Ương đã ra lệnh giải quyết thích đáng tên giặc lái này, cương quyết không để những thông tin xấu lọt ra ngoài về sự kiện ba máy bay của không quân nhân dân anh hùng bị một tiêm kích cơ địch bắn hạ trong vòng 7 phút. Bọn địch có thể lợi dụng để nói xấu KQND.

Đồng chí Thượng Tá Nguyễn Công Tâm chánh án, kiêm công tố viên tòa án nhân dân đã tuyên án tử hình tên giặc lái Nguyễn Bé Tư. Tên Trung Úy Ngụy Nguyễn Bé Tư đã đền tội vào ngày 5 tháng 4 năm 1975'.

(Trên góc trái của tờ phúc trình có hàng chữ TUYỆT MẬT - không bao giờ được công bố)

Mai băng khuâng, nhưng cô không thấy buồn, cô cảm thấy rất hãnh diện và thanh thản như người lữ hành đã về lại nhà mình. Từ lâu cô đã chấp nhận là con người mang cái tên Nguyễn Bé Tư đã không còn có mặt trên cõi đời này nữa, cô linh cảm là anh đã đền nợ nước một cách anh dũng, điều

cô linh cảm bây giờ đã thành sự thật trên giấy trắng mực đen. Cô kiêu hãnh về anh Nguyễn Bé Tư, anh đã chết hào hùng như anh đã sống. Cô thương mến người phi công ấy chẳng phải vì anh hào hoa phong nhã như người ta thường nói về những người lính Không Quân VNCH. Cô thương anh vì anh mộc mạc, thứ mộc mạc của loại đá bọc kim cương.

Anh Nguyễn Bé Tư 'ACE' đầu tiên của KQ-QLVNCH một mình hạ 3 phi cơ địch trong vòng 7 phút, thế mà cuộc đời lại không có quyền biết đến anh. Bọn cộng sản run sợ và kính nể khi nhắc đến cái tên hiền hòa của anh, chúng sợ đến nỗi phải giết anh.

Đêm nay Mai thấy lòng mình thật ấm áp dường như có sự hiện diện của anh Nguyễn Bé Tư đâu đây, dường như anh đang nói với cô đừng buồn đừng giận anh. Xoay xoay chiếc nhẫn Không Quân quanh ngón tay, Mai khe khẽ gật đầu không nói nên lời như đêm cuối cùng năm xưa còn ngồi bên anh. Bên ngọn đèn Mai vuốt lại mái tóc đã điểm sương, thấy mình lại là cô giáo trẻ năm nào đang choàng vòng hoa cho người phi công khu trục anh hùng của QLVNCH.

Ông Kẹ

Hai vợ chồng nọ có đứa con đã năm tuổi mà cứ khóc nhè cả ngày. Hôm ấy nhằm lúc thằng nhỏ đang khóc thì có người bạn đến chơi, người cha liền dọa:

- Con nín đi, nếu không ông "Kẹ" bắt đó.

Người bạn biết ý liền tròn mắt nạt lớn, làm thằng nhỏ hết hồn úp mặt vào lòng mẹ rồi nín khóc luôn.

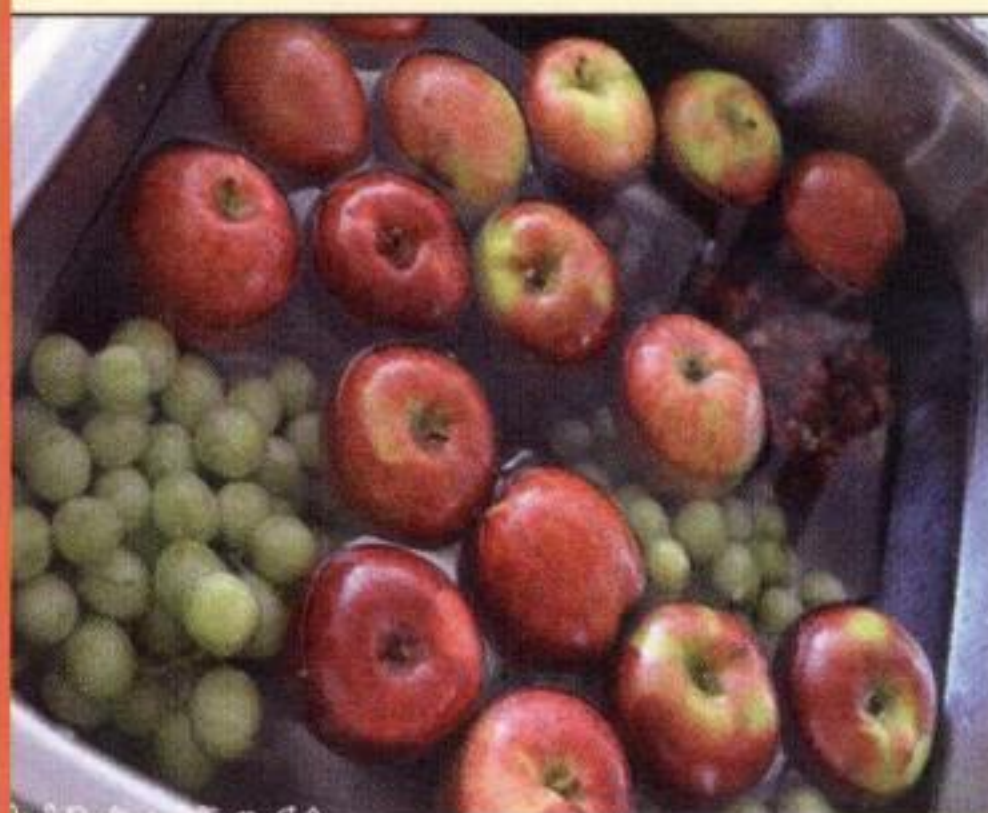
Mấy hôm sau tình cờ người chồng đi làm về sớm hơn lệ thường, vừa mở cửa bước vào thì thấy đứa con hơn hờ chạy ra reo lên:

- Hay quá bố ơi! Ông "Kẹ" vừa mới bị mẹ nhốt vào tủ rồi!!

MEOVẬT

RỬA TRÁI CÂY

Cleaning fruit

RỬA TRÁI CÂY ĐỂ NGĂN NGỪA HÓA CHẤT ĐỘC HẠI

Cho nước chảy đầy bồn, thêm 1 tách giấm và quậy đều.

Bỏ tất cả trái cây vào và ngâm trong 10 phút. Nước sẽ dơ, trái cây sẽ óng ánh không có sáp và màng dơ bẩn.

Rất tốt cho những quả/trái mọng, để lâu không bị mốc meo.

Làm như thế với những trái dứa, sẽ tươi ngon cả tuần lễ.

ĐỌC VÀ CỔ ĐỘNG VƯỢT SỐNG

CẢM TẠ

Tang gia chúng tôi xin chân thành cảm tạ:

- Cha Bùi Duy Nghiệp
- Đức Ông Fx. Huỳnh Tấn Hải
- Cha chánh giáo xứ St. Olav, Arne Marco Kirsebom
- Cha chánh giáo xứ Lillestrøm, Iruthayanathan Pethurupillai
- Cha chánh giáo xứ Moss, Piotr Pisarek
- Cha Carlo Chiesa
- Cộng đoàn người Việt công giáo Oslo
- Cộng đoàn người Việt công giáo Asker & Bærum
- Cộng đoàn người Việt công giáo Moss
- Hội Lòng Thương Xót Chúa tại Oslo
- Hội Cao Niên Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy
- Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy
- Quý nữ tu dòng Mến Thánh Giá Quy Nhơn tại Na Uy
- Quý nữ tu dòng Mến Thánh Giá Nha Trang tại Na Uy

Uy

- Quý đồng nghiệp tại Riks Hospital
- Quý thông gia, quý ông bà và anh chị em cùng thân

bằng quyến thuộc bạn hữu xa gần

Đã thăm viếng, điện thoại, điện thư, phân ưu, dâng lễ, xin lễ cầu nguyện và tiễn đưa người thân của chúng tôi là:

Maria Thúy Hoàng

đã yên giấc ngày 18-10-2012 đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Nguyện xin Thiên Chúa và Mẹ Maria trả công bội hậu cho quý cha, quý nữ tu, và toàn thể quý vị.

Tang gia đồng bái tạ:

Bố mẹ Hoàng Hồ Hải

Chị Hoàng Thị Kim Oanh, chồng và các con

Chị Hoàng Thị Thu Minh, chồng và các con

Em Hoàng Thị Kim Vân, chồng và các con

Em Hoàng Anh Tuấn, vợ và các con

Em Hoàng Đức Duy

Em Hoàng Anh Tú, vợ và con

Em Hoàng Minh Luân

CÁO PHÓ

Trong niềm tin vào Chúa Ki Tô phục sinh, gia đình chúng con xin kính báo cùng Quý cha, Quý tu sĩ, Quý thông gia, Quý ông bà, Quý thân bằng quyến thuộc và bạn hữu xa gần, Mẹ, bà Nội, bà Ngoại, bà Cố của chúng tôi là:

Cụ bà Maria Mai Thị Mọc

đã được Chúa gọi về nhà Cha lúc 14 giờ 45 phút ngày 25.01.2013. Tại Ryenhjemmet, Oslo, Na Uy

Hưởng thọ 91 tuổi

Lễ phát tang và nhập quan lúc 14 giờ 30 ngày 29.01.2013 tại Ryenhjemmet.

Lễ an táng sẽ được cử hành lúc 9 giờ sáng ngày 04.02.2013 tại Thánh đường St. Olav, Oslo, Na Uy

Linh cữu sẽ được an táng tại nghĩa trang Klemmerud

Thay mặt tang gia đồng kính báo

Trưởng nam

Vũ Đức Hiền

PHÂN ƯU

Nhận được tin buồn:

Cụ bà Maria Phạm Thị Mến

Được Chúa gọi về ngày 12.12.2012

tại bệnh viện Ullevål, Oslo - Na Uy. Hưởng thọ 92 tuổi

Hội Cao Niên Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy thành kính phân

ưu cùng tang quyến. Nguyện xin linh hồn

Cụ bà Maria Phạm Thị Mến sớm về Nước Chúa.

Đỗ Duy Huỳnh

Hội trưởng

PHÂN ƯU

Chúng tôi nhận được tin buồn:

Ông Gioan Baotixita Đình Văn Tiệm

Là Hội viên HVNTN/NU đã tạ thế vào ngày 21/02/2013 tại Oslo, Na Uy. Hưởng thọ 62 tuổi

Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy thành kính phân ưu cùng bà Đình Văn Tiệm và tang quyến.

Cầu xin linh hồn Gioan Baotixita Đình Văn Tiệm được Chúa đón nhận vào nước Hằng Sống.

HNVTN/NU

VĂN PHÒNG KẾ TOÁN 4U

BESØKSADRESSE

* Regnskap 4U AS
Storgata 11
2000 Lillestrøm

Telefon : 63 80 33 58
Mobil : 92 81 69 48
Epost : post@regnskap4u.no

* Regnskap 4U AS Fredrikstad
Østkilen 3
1621 Gressvik - Fredrikstad

Telefon : 85 39 14 65
Epost : arnfinn@regnskap4u.no

www.regnskap4u.no

**PHƯƠNG CHÂM PHỤC VỤ LÀM VỪA LÒNG KHÁCH HÀNG :
TÍN CẦN – TẬN TÂM – CHUYÊN NGHIỆP**

CHUYÊN LO:

KẾ TOÁN, KHAI THUẾ, TƯ VẤN DOANH NGHIỆP

- Kinh nghiệm
- Giá phải chăng
- Đúng hẹn
- Nhân viên giỏi
- Sẵn sàng
- Phục vụ ân cần

REGNSKAP 4U - kiến thức của chúng tôi - an toàn của quý vị!
Regnskap 4U AS – Vår kunnskap – Din trygghet!

* Storgata 11 - 2000 Lillestrøm - Tel. 63 80 33 58

* Østkilen 3 - 1621 Gressvik - Tel. 85 39 14 65

Norges Autoriserte
Regnskapsføreres Forening

Regnskap 4U AS 2004-2010 • Designet av RECONT

Høybråten Tannlegekontor

***Vi ønsker all nye og gamle kunder
Velkommen til lyse og trivelige lokaler
Ring oss for time, eller besøk oss
Gode parkeringsmuligheter***

**Høybråtenveien 76
Telefon 22 21 70 70**

**Tannlegene
Lilly Mai Tran og
Duy Nguyen**

B-post

Returadresse:

DVFF-Norge
Torggata 31
0183 Oslo

ADRESSATEN
BETALER
FOR SENDING
I NORGE

DISTRIBUERES AV
POSTEN NORGE

RECENT

Cơ sở thiết kế, quảng cáo và in ấn do người Việt điều hành. Chuyên cung cấp các dịch vụ design, layout và in ấn trên mọi chất liệu.

Đặc biệt ưu đãi giá cho các hội đoàn, công ty, doanh nghiệp Việt Nam hoặc người đồng hương. Chúng tôi hy vọng sẽ mang lại sự hài lòng tốt nhất cho quý khách.

Sản phẩm và công việc của chúng tôi rất đa dạng, xin truy cập website để biết thêm chi tiết và tìm được sự lựa chọn thích hợp cho nhu cầu của quý vị.

Nhanh, Chất lượng, Uy Tín, Tận tình và Chu đáo là tiêu chí của chúng tôi!

- ▶ Logo
- ▶ Poster
- ▶ Website
- ▶ Thực đơn
- ▶ Bảng rôn
- ▶ Bảng hiệu
- ▶ Đề can xe
- ▶ Hộp đèn
- ▶ Chữ nổi
- ▶ Báo
- ▶ Tờ rơi
- ▶ Tạp chí

RECENT
– brenner for nye idéer

Recent as · Ole Deviks vei 30, 0666 Oslo
Tlf: 22 33 22 02 · E-post: post@recent.no

Quý khách tìm Recent trên website:

www.recent.no